CAROLINE FISHER

Călătorie în Africa

Traducerea şi adaptarea în limba română de

LUCIAN IRIMIA.

ALCRIS

Capitolul 1

-Ciudat cum te aştepţi ca oamenii să arate la fel ca atunci când i-ai văzut ultima dată, spuse Keith când părăsiră aeroportul şi se îndreptau spre Durban. Fotografia pe care ai trimis-o în ultima scrisoare a fost un şoc. In mintea mea aveai încă şaisprezece ani şi arătai ca o elevă, nu ca o tânără femeie sofisticată!

Karen râse privindu-şi fratele cu o afecţiune ce nu se micşorase în anii cât fuseseră despărţiţi.

-Nu mă simt sofisticată şi sunt sigură că nici nu arăt. Nu e genul meu.

-Nu, poate că nu, spuse el privindu-i trăsăturile fine sub părul castaniu. Eşti mai frumoasă decât mă aşteptam şi sigură pe tine. Imi pare bine că suntem din nou împreună.

-Şi mie. Karen se gândea la ziua în care primise scrisoarea lui Keith, prin care o invita să-l viziteze pe el şi pe soţia lui în Natal; emoţia faptului că voia s-o vadă la fel de mult ca ea. In cei patru ani de când plecase din Anglia nu prea îşi scriseseră; abia după cea de-a douăzeci şi una ei aniversare începuseră să corespondeze din nou.

Şi Keith o surprinsese. Nu că ar fi uitat cum arată. Avea o maturitate care o bucură. Fusese

mereu agitat, dar părea că se liniştise. Slujba lui ca administrator al plantaţiei Ryall o avea deja de optsprezece luni şi părea că o va păstra mereu.

Karen avea şase ani, iar fratele ei treisprezece când părinţii lor muriseră într-un accident de maşină, şi abia şi-i mai amintea. Ea şi Keith fuseseră crescuţi de o mătuşă şi un unchi care făcuseră ce putuseră ca să umple golul din viaţa lor, dar Keith fusese prea neascultător, ca să accepte un înlocuitor pentru tatăl pe care îl idolatrizase. La optsprezece ani plecase de acasă ca să stea într-un apartament cu alţi tineri, schimbând slujbele în următorii doi ani ca şi cum nu era capabil să-şi găsească locul în lume, până când dorul de ducă l-a dus în străinătate.

Lucra pentru o firmă de exportatori de zahăr în Indiile de Vest când a întâlnit-o pe Denise, cu care s-a căsătorit. La scurt timp, cei doi au venit într-o scurtă vizită în Anglia înainte să plece în Africa de Sud, şi de atunci Karen nu-i mai văzuse.

- Denise ar fi venit cu mine să te luăm, dar a considerat că ar trebui să fim singuri să vorbim mai întâi. Abia aşteptă să te vadă.

Karen se întrebă dacă era adevărat. Denise nu prea se interesase de ea când fuseseră în Anglia şi nici după aceea. Pe de altă parte, nu

prea era de aşteptat ca o femeie experimentată de douăzeci şi trei de ani să-şi găsească multe în comun cu o puştoaică de şaptesprezece ani care nu plecase niciodată din Insulele Britanice. Diferenţa de vârstă era aceeaşi, dar prăpastia se micşorase.

-Vorbeşte-mi despre Brecknosridge, îl rugă ea. Tot ce mi-ai spus în scrisoare era că se află cam la optzeci de kilometri de coastă.

-Aşa e. Cotim la Shakeskraal. Dacă mă grăbesc ajungem pe lumină. Ce să-ţi spun? E una din puţinele plantaţii de zahăr particulare rămase prin părţile astea şi Brad vrea s-o păstreze. Avem o căsuţă aproape de clădirea principală, dar putem folosi oricând piscina. Majoritatea timpului el e plecat ca să supravegheze afacerile familiei, dar acum e acasă, deşi nu se ştie pentru cât timp.

-Soţia lui călătoreşte cu el?

-Nu e căsătorit. Nu s-a găsit femeia care să pună mâna pe Brad Ryall, deşi multe au încercat.

- Nu prea-i pasă de femei?

Keith râse.

- Ba-i plac. Dar nu vrea să lase pe vreuna să-l domolească. E singur de destul timp ca să nu aibă nevoie de o nevastă ca să-i ţină gospodăria

în ordine.

- Pare încântător!

- Poate fi şi aşa. E unul dintre acei bărbaţi care se înţelege cu toată lumea. E de invidiat.

Ea râse.

- Se pare că-l admiri.

- Cred că da. E un şef bun. Să primeşti ordine de la un bărbat doar cu şase ani mai în vârstă poate fi umilitor în unele circumstanţe, dar nu cu el. Majoritatea timpului am mână liberă.

Dacă făcea lucrurile cum trebuie, presupuse Karen. Avea un presentiment că nu-i va plăcea acest Brad Ryall, în ciuda descrierii entuziaste a lui Keith. Analizând faptele el părea prea arogant şi sigur de el. Totuşi, nu era puţin probabil să aibă de-a face cu el.

- Dar tu? S-au supărat că vii?

- Atât mătuşa Carol, cât şi unchiul Tom vă transmit dragostea lor. Nu, bineînţeles că n-au obiectat. De ce ar fi făcut-o?

-Deoarece s-ar putea să vrei să rămâi, o dată ce vei vedea cum e. Viaţa aici e diferită de cea cu care eşti obişnuită, Karen. Aici ai spaţiu. N-aş schimba-o pentru nimic în lume.

Zâmbind, ea spuse:

-Sunt sigură că e o ţară deosebită şi vreau să văd o parte din ea, dar asta e doar o vacanţă,

Keith, în timp ce sunt între slujbe. E bine că-i aşa, căci altfel n-aş fi putut să vin. Nici o firmă nu mi-ar fi dat concediu şase săptămâni.

-Nu, cred că nu. Acesta e West Street, principala zonă comercială a Durban-ului. Te voi duce de-a lungul străzii Parade în loc să o iau prin Fortul Vechi. Nu va lua mult timp, şi s-ar putea să treacă săptămâni până să venim iar în oraş. Te deranjează să fii izolată acolo? Nu ne putem lăuda cu distracţiile, deşi avem viaţă socială.

- Nici Northampton nu e centrul lumii bune. Sunt obişnuită cu o viaţă liniştită.

-N-ai iubit?

- Nu. Era adevărat. Colin fusese o companie plăcută şi îi plăcuse de el, dar nu suferise mult când el îşi anunţase logodna cu altă fată acum două luni. Totuşi era recunoscătoare că avea o scuză bună să nu se ducă la nuntă luna viitoare. Fosta prietenă a mirelui era mereu subiect de bârfă răutăcioasă.

Mergeau acum pe malul mării şi drumul era mărginit de hoteluri moderne pe o parte şi valurile Oceanului Indian de cealaltă. Karen privi captivată conducătorul zulus al unei ricşe, cu coiful splendid cu coarne şi hamurile cu mărgele, alergând uşor cu cei doi pasageri vorbind în spate. Aceasta era Africa, întunecatul continent,

aproape de timpurile când zuluşii erau o rasă de războinici trăind cum trăiseră strămoşii lor secole de-a rândul. Zburând deasupra ei, Karen se simţise mică; un punct în toată acea imensitate. Presupunea că o parte din reacţiei venea de la faptul că trăise toată viaţa pe o insulă mică.

Dură cinci sau şase minute drumul de-a lungul esplanadei, pe lângă grădini şi pajişti cu flori. Ajunşi pe şoseaua naţională ce mergea spre nord pe coastă, Keith o îndemnă să privească înapoi, spre Durban. Lângă albastrul mării şi auriul nisipului, structurile îngrămădite ale clădirilor oraşului arătau ca o vastă sculptură modernă, luminată de soarele care cobora spre asfinţit.

-E frumos, spuse ea. Dar nu e Africa pe care am venit să o văd. Sunt oraşe lângă Breckonsridge?

- Colesburg e la zece mile la vest de noi. Are un spital, o şcoală, şi o piaţă sâmbăta. Mai e şi clubul, bineînţeles. Mereu se întâmplă ceva în weekenduri. Joci tenis?

- Puţin.

-Breckonsridge are un teren. Brad joacă asemenea unui profesionist. Puţini dintre noi îi facem faţă.

Brad Ryall începuse s-o irite chiar înainte de a-l cunoaşte. Karen speră că va mai trece ceva

timp până atunci.

-Eu sunt amatoare.

-Nu vei duce lipsă de parteneri, oricum ai juca. Femeile singure sunt destul de rare ca să devii o stea în cercul nostru. Cine ştie, poate îţi găseşti şi un soţ aici şi n-o să mai vrei să te întorci. La urma urmei, nu vrei să fii secretară toată viaţa.

- Avem bărbaţi în Anglia. Oricum, nu vreau să mă mărit acum. Imi place să-mi câştig singură existenţa şi îmi fac bine treaba.

- Acum n-ai serviciu.

-Cred că-mi voi găsi uşor altul. Eram gata de o schimbare şi scrisoarea ta a picat la ţanc. Nu am cheltuit mult în ultimii trei ani, aşa că pot să mă răsfăţ fără să mă simt vinovată, dar le datorez mult mătuşii Carol şi unchiului Tom pentru ce au făcut pentru mine. Mi-au fost ca nişte părinţi adevăraţi.

-Nu mă îndoiesc. Dar, ca frate mai mare nu am nici un drept la loialitatea ta?

Karen îşi muşcă buza, neştiind cum să răspundă la această întrebare. Keith era ruda ei cea mai apropiată,

dar sângele nu era în mod necesar cel mai important lucru într-o relaţie. Ea nu înţelese dorinţa lui bruscă de a o convinge să rămână în Africa de Sud. El avea o soţie, de ce mai avea

nevoie şi de sora lui, acum, după atâţia ani?

-Avem multe de recuperat, spuse ea. Am crezut că vei vrea să aştepţi să vezi cum ne descurcăm mai întâi, Keith.

-Ai dreptate, bineînţeles. Când te-am văzut din nou m-am gândit. Mi-a trecut prin cap cât de mult am pierdut. Nu m-am gândit la sentimentele tale. Ochii albaştri, ca ai ei, o priviră. In regulă, să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, deocamdată. Eşti aici doar în vacanţă. Trebuie să fii obosită după şaptesprezece ore de zbor. De ce nu tragi un pui de somn? Te voi trezi înainte să ajungem la moşie.

Karen era obosită, îşi dădea seama, dar se îndoia că va putea dormi. Totuşi se lăsă în scaunul de piele şi închise ochii, să-i odihnească. Maşina puternică înghiţea drumul, legănând-o. Probabil că fusese scumpă. Se întreba dacă îi aparţinea lui Keith sau era maşina de serviciu. Oricum, faptul că o folosea indica un nivel de trai ridicat. Se descurcase cu slujba asta. Karen era bucuroasă pentru el şi Denise. Putea spera ca norocul familiei Grainger va continua.

Probabil că adormise, căci atunci când deschise ochii treceau printre lanuri de trestie de zahăr mai înalte decât maşina, care se legănau în briza serii. Când se gândise la asta, îşi

imaginase trestia de zahăr plantată doar pe teren neted, dar aici era peste tot, umplând gropile şi crestele cu aceeaşi culoare galben-verzuie cât vedea cu ochii. Se întuneca, iar munţii din depărtare erau purpurii. Avu iar un sentiment de vastitate. O făcea să se simtă ciudat de singură, în ciuda prezenţei lui Keith lângă ea.

- Mai avem câteva minute. Te duc prin spate ca să ocolim casa. Nu te superi că soseşti pe intrarea lucrătorilor?

Karen zâmbi.

- Nu mă interesează cum ajung, numai să stau undeva pe loc. Mi se pare că a trecut o săptămână, nu treizeci de ore de când am plecat de acasă. Pot să fac o baie înainte de cină?

- Sigur. Avem tot confortul modern. Suntem branşaţi la sistemul de apă din Colesburg, şi de câţiva ani avem şi electricitate. înainte de asta Breckonsridge avea propria centrală electrică. Il voi pune pe Aaron să-ţi pregătească baia.

- Aaron?

-Servitorul nostru. Nevasta lui găteşte. Nu prea îi mai lasă treabă Denisei.

-Nu se plictiseşte?

- Nu cred. El părea surprins. E normal să ai pe cineva care să-ţi facă toată treaba. Brad are vreo cinci- şase servitori.

Karen credea. Fără îndoială, bărbatul acela nu-şi mişca un muşchi decât în interesul său. Cu Keith administrându-i Breckonsridge îşi putea permite să se relaxeze.

Ieşiră de pe drum lângă un pâlc de copaci de mango şi se opriră în faţa unei căsuţe. Era amplasată într-o mică grădină şi avea acoperiş de ţiglă. Karen nu observă mai mult în întuneric.

Un negru, de vârstă medie şi slab, coborî treptele verandei în timp ce ei se apropiară de intrarea din faţă. El primi salutul lui Karen cu o curtoazie gravă, mergând la maşină să-i aducă valizele din portbagaj. Denise îi întâmpină pe verandă, foarte puţin schimbată de cum şi-o amintea Karen; înaltă, cu părul blond dat pe spate. Zâmbetul de pe buze nu-i atingea ochii căprui, iar vocea, deşi plăcută, era lipsită de căldură.

- Imi pare bine să te văd. Ai călătorit bine?

Karen răspunse cu politeţe şi merse cu ea în sufrageria confortabilă. Erau scaune şi o canapea cu multe perne colorate pe ele, perdele şi pereţi albaştri; covorul era gri. In spate erau o masă de lemn şi scaune, pregătite pentru cină, cu flori pe masă.

-Ce frumos! Le-ai aranjat singură, Denise?

Denise dădu din umeri.

- De obicei, nu mă deranjez, dar era o

ocazie specială. Apoi adăugă: Keith a trecut Brad pe aici. L-am invitat la cină, ca s-o cunoască pe Karen.

Karen ar fi preferat să ia prima masă în casa fratelui ei doar cu ei doi, dar nu era treaba ei să protesteze împotriva aranjamentului. Ultima propoziţie îi confirma impresia ei despre Ryall: neavând ceva mai bun de făcut, îşi va petrece seara studiind-o pe sora mai mică a administratorului său. Trebuia să-l cunoască, dar ar fi preferat să se întâmple după o zi-două.

Keith îşi certă soţia.

- Credeam că Brad e ultimul care doreşte să ia parte la o reuniune de familie.

-Ei bine, a spus că vine. Denise se întoarse spre Karen. Să-ţi arăt unde vei dormi. Aaron probabil că ţi-a adus valizele prin uşa din spate.

Karen merse cu ea de-a lungul unui coridor cu uşi pe ambele părţi şi ajunse într-un dormitor lambrisat. Erau obloane la ferestre şi perdele de creton. Pătura de pe pat era verde oliv, reluând modelul de pe covor. Valizele o aşteptau la capul patului.

Denise o aştepta în prag în timp ce-şi scoase cheile din poşetă şi descuie valizele.

-Te las, atunci. Luăm masa la şapte şi

jumătate. Nu trebuie să te aranjezi. Brad nu se aştepta la un eveniment monden. Baia e cu două uşi mai încolo, pe aceeaşi parte.

-In regulă.

-Ne vedem mai târziu.

Rămasă singură, Karen deschise prima valiză şi scoase câteva haine. Pregătite pentru a le îmbrăca după baie, nu aveau nici o cută.

Nu era timp să-şi aranjeze lucrurile. Se mulţumi să scoată doar lucrurile de care avea imediată nevoie.

Baia era cu faianţă verde şi albă şi părea proaspăt zugrăvită. Cu clima de aici întreţinerea casei era probabil o treabă permanentă. Chiar şi acum, când aici era primăvară, temperatura era la fel cum era vara în Anglia, deşi se răcise spre amurg.

Karen se întrebă dacă i-ar place vara aici. Keith spusese în scrisori că era fierbinte şi umedă. Denise nu era la fel de entuziasmată ca soţul ei de a o avea ca oaspete, şi nu credea că ar fi dorit să stea aici permanent. Karen n-o putea acuza şi totuşi şi-ar fi dorit să fie posibil. După ce-l regăsise pe Keith, va veni timpul să se întoarcă acasă. Dar mai erau şase săptămâni.

Când se întoarse în cameră se îmbrăcă, se machie şi se rugă. Keith spusese că era frumoasă, ceea ce ea nu se considera. Colin, cu ochii lui de artist, îi admirase

structura oaselor şi o desenase de mai multe ori, dar când trebuise să-şi aleagă viitoarea soţie, alesese o blondă cu ochi albaştri, o fată ca o păpuşă care era exact antiteza a ceea ce afirmase că admiră la o femeie. Asta arăta că dragostea nu ţine seama de idealuri.

Karen îşi perie părul şi se încălţă cu nişte sandale, se parfumă şi fu gata.

Găsi sufrageria goală. Mai multe lămpi erau aprinse, dând o atmosferă caldă. Aaron intră cu o tavă cu băuturi şi o puse pe o măsuţă. Zâmbind, Karen refuză băutura oferită, preferând să-i aştepte pe ceilalţi.

Era un teanc de reviste lângă canapea. Alese una şi o răsfoia când sosi o maşină afară. Se auzi o uşă şi paşi pe verandă. Karen se crispă instinctiv când un bărbat într-un costum tropical deschis la culoare apăru în prag, privind-o.

- Bună, spuse el. Am venit cam devreme.

Karen închise revista şi se refugie în politeţe.

-Sunt sigură că ceilalţi vor veni curând, domnule Ryall. Sunt sora lui Keith.

-M-am gândit eu. Părea amuzat. îmi pare bine să te cunosc, domnişoară Grainger. Se aşeză pe un scaun în faţa ei, stând picior peste picior. Keith a ajuns la aeroport la timp? Am avut o

problemă înainte să plece. Mi-era teamă că va întârzia.

- Mă aştepta când am ajuns. Karen se întrebă ce problemă putuseră avea, dar nu întrebă. Spera să apară Keith sau Denise. Ce să discute cu un străin?

Noroc că se întoarse Aaron.

- Doreşti ceva de băut? întrebă ea.
- Mulţumesc. Ii spuse negrului: Ceea ce iau de obicei. Ochii cenuşii o priviră din nou. Nu serveşti şi tu?
- Un gin tonic, te rog, îi spuse lui Aaron. Cu gheaţă, dacă se poate.
- Avem întotdeauna. Brad Ryall scoase o tabacheră, şi îi oferi o ţigară. Fumezi?

Karen nu prea fuma, dar voia să-i evite zâmbetul. Luă o ţigară şi o duse la buze, în timp ce el aprinse bricheta. Mâna lui era lungă şi puternică, şi se mişca hotărât. Hotărât părea în întregime, deşi era relaxat. Era conştientă de masculinitatea corpului lui înalt şi musculos. Karen se relaxă abia când el se aşeză.

Brad zâmbea enigmatic în timp ce-şi aprindea propria ţigară.

- Ce părere ai despre lumea noastră până acum? întrebă el neglijent, punându-şi bricheta şi tabachera în buzunar.
- Iţi voi răspunde când îmi voi forma o impresie.

- Atunci trebuie să te ajutăm să-ţi formezi o idee de ansamblu. Iţi place să te plimbi?

- Cu maşina sau călare?
- Şi una şi alta. E o maşină „Marina“ în garaj pe care o poţi folosi dacă vrei să conduci. Şi mai am şi o iapă maronie, numai bună pentru tine.
- Eşti generos.
- Nu te aşteptai?
- De ce să mă aştept la ceva de la o persoană necunoscută.
- De ce m-ai privit aşa? Sau ai ceva împortiva bărbaţilor?
- E ridicol!
- In regulă. S-au întâmplat lucruri ciudate. Ai fost îndrăgostită vreodată?
- Nu-mi amintesc. Dar de asemenea?

Brad nu se aştepta să-l întrebe. Işi ridică umerii.

- De multe ori.
- Dar niciodată profund.
- Ce te face să crezi asta?
- Nu eşti căsătorit.
- Consideri căsătoria urmarea firească a unei poveşti de dragoste?
- O consider urmarea firească a schimbului de sentimente dintre doi oameni, dar fără îndoială ideea mea despre dragoste diferă de a dumitale.
- Fără îndoială. Eşti o romantică, domnişoară Grainger.

- E mai bine decât să fii cinic. Majoritatea oamenilor au nevoie de romantism, dar cineva ca dumneata...

- Da? Cineva ca mine are nevoie... de ce?

Ea îşi muşcă buza, conştientă că spusese mai mult decât intenţionase. Cum de discutau un astfel de subiect? El era în casă doar de zece minute.

-Cred că probabil nu-ţi laşi inima să te conducă, spuse ea rar.

-Doar probabil? Mă dezamăgeşti. începusem să cred că am descoperit în sfârşit o femeie capabilă să-şi menţină decizia, corectă sau nu.

- Aş spune că recunoaşterea propriei imperfecţiuni e cea mai mare calitate.

-Doar pentru cei care nu cred în ei înşişi. Prima impresie e de bază, presupunând că percepţia cuiva nu s-a tocit, nefiind folosită.

Karen ar fi dat multe în clipa aceea pentru curajul de a întreba care e prima lui impresie despre ea, dar îşi imagina cum ar fi reacţionat el la atâta interes. Nu era sigură dacă trebuia să-i pese de ce gândea despre ea. Dacă ar fi avut intenţia să lase o bună impresie, nu s-ar fi angajat în această discuţie cu şeful fratelui său.

Şi trebuia să-şi amintească asta. Ea era un oaspete aici la Breckonsridge şi nu era treaba ei să critice patronul. Se simţi uşurată când intră

Denise.

Brad se ridică suplu să o salute, admirând deschis combinaţia rochiei albastre şi a părului blond. Zâmbetul Denisei fu spontan, vocea ei încălzindu-se.

- Imi pare rău că nu am fost aici când ai venit, Brad. N-am auzit maşina.
- Greşeala mea. Am venit mai devreme. Cumnata ta a avut grijă de mine.
- O? Atunci nu trebuie să vă mai prezint. Vine şi Keith imediat. Nu-şi găseşte butonii.
- Are doar o pereche?
- Nu, dar fireşte că îi vrea pe cei pe care nu-i găseşte. Brad sper că te-ai purtat frumos cu cumnata mea, Karen. E nouă pe aici.
- Mă port frumos cu tinerele drăguţe. Nu-i aşa că nu te plângi, domnişoară Grainger, sau să-ţi spun Karen?
- Da. Şi sunt sigură că nici dumneata nu ai de ce să te plângi, domnule Ryall.
- Brad. Nu suntem prea formali pe aici, cum vei afla în curând. Trebuie să cunoşti oameni. Voi aranja o petrecere sâmbăta asta şi-i voi invita pe toţi.
- Mulţumesc, dar nu e necesar să te deranjezi.
- Nu fi ingrată, dragă, interveni Denise împăciuitor. Petrecerile de la Breckonsridge sunt vestite, şi e bine că Brad vrea să dea una în

cinstea ta. Dacă te pot ajuta cu ceva, Brad... Ştii că sunt mereu aici.

- Poţi organiza totul dacă vrei. Lucrurile merg bine când le supraveghezi tu, Denise. E o calitate de admirat la o femeie, mai ales la o soţie.

- Sigur că e, încuviinţă Keith din prag. Toate au mers bine azi, Brad?

-Am terminat de tăiat parceaua din sud. Dacă o ţinem tot aşa vom fi înaintea programului. Fiindcă veni vorba, le-am dat banii celor doi bărbaţi pe care i-ai găsit bătându-se în dimineaţa asta. Se pare că se duşmăneau de la început. N-au decât să se bată în altă parte.

Keith îşi pregătea o băutură, imperturbabil.

- E greu să găseşti înlocuitori. Cred că un avertisment ar fi fost suficient.

-Prea riscant. De data asta au fost doar pumni, data viitoare se vor bate cu cuţitele. Dacă nu găseşti înlocuitori, ne vom descurca noi.

Dar Keith ar fi fost răspunzător dacă trestia de zahăr nu era tăiată la timp, presupuse Karen. Până acum nu prea-i văzuse farmecul de care vorbise Keith, în afară de complimentul pe care i-l făcuse Denisei. In ochii, ei Brad era arogant, zeflemitor şi despotic, calităţi pe care cu greu le-ai fi putut admira. Totuşi, nici o femeie cu reflexe normale nu ar fi rămas neimpresionată de el, iar

reflexele lui Karen erau foarte normale.

Avea o premoniţie vagă că ar fi fost mai bine dacă nu erau.

Capitolul 2

Trecură câteva zile până când Karen se obişnui cu plantaţia Ryall, pentru a descoperi întinderea graniţelor nemarcate cu garduri. Intreaga proprietate, află ea, se întindea pe vreo patru mii de acri de pământ productiv, cu porumb şi fructe adăugându-se recoltei principale de trestie de zahăr.

Keith o duse pe potecile care străbăteau câmpurile, arătându-i cum se strânge trestia de zahăr şi se încarcă în camioanele care o duceau pe coastră ca să fie prelucrată. Mâinile munceau ritmic în căldură. Focul mai pâlpâia pe suprafeţele curăţate unde „resturile“ fuseseră arse ca să fie gata de arat şi însămânţat; în alte părţi fusese lăsată o porţiune de tulpină din care avea să crească o nouă recoltă.

In total puteau scoate trei recolte şi apoi trebuia să planteze din nou, fiecărei recolte fiindu-i necesare

douăzeci de luni să ajungă la maturitate. Era un proces continuu, dar nu simplu, căci paraziţii puteau compromite recolta.

Căsuţa administratorului era la jumătate de milă de casa principală şi erau legate de un şir de bananieri şi piersici, care făceau parte din livadă. Karen o văzu din maşina proprietăţii pe care Keith o folosea la lucru în a doua dimineaţă la Breckonsridge. De Brad Ryall nu mai auzise nimic din prima seară, deşi ştia că Denise fusese acasă la el în legătură cu aranjamentele pentru petrecerea pe care o promisese. Karen ar fi vrut să refuze, deşi era o intenţie bună. Ii crea obligaţii faţă de bărbatul acesta, şi nu voia asta.

Relaţia cu cumnata sa nici nu s-a îmbunătăţit, nici nu s-a deteriorat. Trăiau în aceeaşi casă, mâncau împreună, stăteau împreună când Keith era plecat, şi totuşi nu se apropiaseră. Nu că Denise n-ar fi plăcut-o. Mai degrabă n-o interesa. O tolera în casa ei, dar asta era tot.

De câteva ori Karen se întrebă cum se putuse Keith îndrăgosti de cineva care nu-şi arăta dragostea. Denise era frumoasă, dar intangibilă. Singura dată când o văzuse entuziasmată fusese când Brad Ryall venise la cină.

Avea un junghi în inimă când se gândea, dar refuză să speculeze. Dacă Brad atrăgea interesul Denisei era

pentru că el însuşi era intangibil, deşi în alt fel. Dacă ar fi fost liberi, s-ar fi potrivit. Denise era genul de soţie de care un bărbat ca Brad ar fi

avut nevoie: cineva capabil să-şi îndeplinească rolul cu eficienţă, fără să-i ceară să-şi manifeste emoţiile.

Vineri fu cenuşie, înnorată şi rece. Pe la vremea ceaiului începu să bată vântul, devenind aproape furtună într-o oră şi ameninţând să smulgă pomii din livadă. Era dificil de crezut că doar ieri fusese senin şi soare, dar asigurată de fratele ei că în această perioasă a anului vremea se schimba mult, Karen aşteptă să vadă ce aducea dimineaţa următoare. Un lucru era sigur, dacă o ţinea tot aşa, petrecerea plănuită nu va mai avea loc. Nu ştia dacă să se bucure sau să se întristeze la această perspectivă.

Keith avusese dreptate, ziua începu frumoasă şi senină, cu promisiunea căldurii mai târziu. Denise dispăru după micul dejun, lăsând-o pe Karen să facă ce voia până la întoarcerea lui Keith la unsprezece. Ea nu se supără. Era plăcut să stai pe verandă cu o carte şi o băutură rece într-o atmosferă care vibra de parfum şi sunet, fără să cauţi metode de comunicare cu o femeie rece. Totuşi, ea şi Denise ar putea găsi un punct comun de interes. Dacă nu, următoarele săptămâni aveau să fie tensionate.

Keith arăta obosit când veni, şi Aaron îi aduse ceva de băut.

- Necazurile nu se mai opresc. Un bărbat s-a tăiat cu maceta şi aproape că şi-a retezat

piciorul acum câteva ore.

-O să se facă bine? întrebă Karen.

- Aşa cred. S-a tăiat rău, dar i-au oprit hemoragia şi l-am trimis la spital. Mai bine m-aş schimba pentru petrecerea de la conac. M-am întâlnit cu Brad acum jumătate de oră, deci nu voi fi nevoit s-o fac pe gazda.

- A fost plecat?

- Da, nu ştiai? A trebuit să zboare la Johannesburg marţi. Credeam că Denise ţi-a spus.

-Poate că mi-a spus şi n-am fost atentă. Denise probabil că nu crezuse că era necesar să-i spună noutăţile, adăugă ea în sinea ei.

Marţi. Asta însemna că Brad plecase a doua zi după sosirea ei. Prin urmare, poate că nu-şi uitase oferta de a-i împrumuta iapa maro. Karen nu putea nega că veştile îi mai ridicaseră moralul. Dar nu avea nevoie de generozitatea lui Brad Ryall.

Fratele ei nu era atât de fericit cum crezuse în prima zi. Se stabilise aici, dar nu-şi găsise pacea. Era oare vina Denisei? Karen nu putea spune. Relaţia dintre ei părea atât de ternă... Poate că toate căsătoriile se deteriorau. Doi oameni se puteau plictisi unul de altul, deşi nu-şi putea imagina că ar putea simţi aşa ceva faţă de un bărbat pe care l-ar fi iubit îndeajuns ca să vrea să se mărite cu el.

- Regreţi că ai plecat în Indiile Occidentale? întrebă ea.
- Ce? ...a, scuză-mă. Eram dus pe gânduri. Nu, nu regret. Aici am găsit ce căutam. Doar dacă aş avea proprietatea mea aş duce-o mai bine.
- Şi Denise simte la fel?
- N-ar trăi în altă parte. Jamaica nu a însemnat nimic pentru ea. Avea nevoie de schimbarea decorului.
- N-aş zice că e atât de diferit.
- Este.
- Te-ai gândit să ai familie, Keith? Acesta ar putea fi un paradis pentru copii.
- Nu e de-ajuns să te gâdeşti la asta. Oricum, copiii reprezintă o răspundere.
- Dar îţi dau şi satisfacţii.
- Nu vorbim despre aceleaşi lucruri. Vrei să te îmbraci? Trebuie să fim acolo la douăsprezece şi jumătate.

Poate că Denise nu putea avea copii. Asta ar explica parţial reacţiile lui Keith la remarcile ei. Se afla în camera ei când îi trecu prin minte ideea că poate fratele ei nu putea avea copii. O astfel de situaţie ar afecta mult un bărbat, mai ales dacă soţia nu l-ar fi înţeles. Karen spera că greşea, dar avea

convingerea tristă acesta era adevărul. Şi dacă Denise nu-şi putea susţine soţul, ce şansă avea căsnicia lor să dureze?

Deşi conacul era aproape, le luă cinci minute să ajungă cu maşina acolo. Trecând prin poarta mare, intrară într-o curte cu pietriş şi Karen văzu că nu sosiseră primii, alte trei maşini fiind parcate în curte. Din spatele conacului se auzeau voci: râsete.

Keith nu o luă spre uşile duble deschise, ci spre o poartă de fier forjat. Ajunseră pe o pajişte uşor în pantă, care ducea la o piscină umbrită de copaci. Câţiva oameni plonjau în apa albastră, inclusiv câţiva copii.

Spatele conacului era o terasă acoperită, cu stâlpi de piatră. Scaune şi şezlonguri erau împrăştiate acolo, iar uşi cu ferestre dădeau într-o sufragerie frumoasă. Atenţia ei fu atrasă de bărbatul care venea să-i salute, pulsul crescându-i văzând corpul bronzat cu umeri musculoşi şi picioare drepte.

Părul închis la culoare al lui Brad era ud. Karen îl simţi observându-i rochia de plajă simplă, galbenă şi regreta că nu luase ceva mai elegant, dar zâmbetul lui o linişti.

-Pari să te fi obişnuit cu climatul. Sper că ţi-ai

adus un costum de baie. E prea cald să stai îmbrăcată.

- Il am pe mine. Ne aruncăm lucrurile pe un scaun?
- Numai dacă nu vrei să stai pe ele. E un vestiar la capătul terasei, cu multe umeraşe. Treci pe acolo. Se va face aglomeraţie în curând. Mă duc să o iau pe Denise din bucătărie. A făcut treabă bună, dar nu vreau să-i mai ocup timpul.
- Sunt sigură că i-a plăcut să facă asta, răspunse Karen. Keith mi-a arătat proprietatea miercuri.
- Şi care e impresia despre viaţa pe o plantaţie de trestie de zahăr?
- Fascinantă. Ochii ei albaştri străluciră sfidător. Ca şi cum aş fi mers înapoi în timp. Imi imaginez că nu s-au schimbat prea multe în ultima sută de ani.
- In legătură cu tăierea trestiei, nu. Terenul de aici nu permite mecanizarea. Keith nu ţi-a spus multe. Trebuie să te educăm.

Era prea târziu să-şi ceară scuze pentru aluzie. Totuşi, Karen încercă.

- N-am vrut să spun chiar asta.
- Ba cred că da. Imi pare rău că n-am fost disponibil să-ţi arăt eu însumi plantaţia. Dar de mâine voi recupera. Te-ai împrietenit cu Rennie?
- Rennie?

- Iapa pe care am spus că poţi s-o foloseşti. I-am cerut Denisei să te aducă.

-Am preferat să aştept până te întorci, răspunse ea evitându-i privirea. Nu sunt o călăreaţă foarte bună... cel puţin, nu prea am experienţă.

- Atunci e timpul să faci puţină practică. Te aştept la zece. Vino cu maşina, ca să te deplasezi mai uşor. Ştii să conduci.

- Da. Voia să refuze, dar nu-şi găsea cuvintele. Mulţumesc.

- E în regulă. Du-te şi înoată, cât mai e loc în piscină.

Karen plecă înainte să spună ceva ce ar fi regretat mai târziu. Era greu să-l tratezi pe Brad Ryall de la egal la egal. Avea un fel de a te pune în inferioritate. Totuşi, te stimula. Nu se simţise atât de vie ca acum simţind ochii cenuşii urmărind-o în timp ce mergea spre terasă.

Invitaţii sosiră în grupuri în următoarea jumătate de oră, majoritatea îmbrăcaţi comod în şorturi. Unii aduseseră copiii cu ei, care se grăbiră spre piscină. Se auzeau râsete, acoperind muzica ce se auzea din sufragerie.

Karen plonjă de vreo două ori înainte să mănânce, lăsându-şi părul să se usuce la soare în timp ce se alătura celor de la masă. Brad o prezentă la vreo două cupluri, apoi o lăsă să se

descurce. Cu oameni ca aceştia nu era greu. Toţi se cunoşteau, şi o acceptară cu căldură în mijlocul lor.

- Suntem prima generaţie de sud-africani, îi spuse mama celor doi copii care fuseseră aici la venirea ei. Părinţii mei şi soţul sunt originali din Scoţia. Vei afla că mulţi oameni de aici au rădăcini în Anglia, deşi avem printre noi mulţi germani, francezi şi olandezi.

Aceşti oameni aveau un stil numai al lor, care îi plăcea. Acum începea să înţeleagă de ce voia Keith să rămână.

Denise era singura care nu părea să se potrivească. Zâmbind, vorbind aparent relaxat cu aceşti vecini pe care îi cunoştea de cel puţin un an de zile, reuşea să se ţină la distanţă. Era aproape singura femeie care purta rochie. Doamna conacului, reflectă Karen, şi se întrebă dacă era singura care observa aerul de stăpână cu care cumnata ei dădea instrucţiuni servitorilor. Dacă Brad observa, nu părea să-i pese.

Karen stătea pe marginea piscinei privind copiii care se jucau în apă când o găsi Brad. Se schimbase în şort şi cămaşă de bumbac.

-Să ai atâta energie! comentă el, aşezându-se pe iarbă. Sunt aici de câteva ore. Mai intri în apă?

Karen scutură din cap, trăgându-şi genunchii la piept.

- Am înotat destul. Foloseşti mult piscina?

-Dimineaţa.

- Keith spune că ai călătorit mult.
- Prea mult. Dar e necesar, din păcate.
- De ce?
- Bună întrebare. Poate fiindcă n-am încredere în alţii să-mi conducă afacerile.
- Dar îl laşi pe Keith să conducă aici.
- Asta e altceva.
- Pentru că trebuie doar să-ţi îndeplinească ordinele cât lipseşti?
- Dacă vrei s-o vezi aşa. Ştii, nu te deosebeşti de el, doar că el a avut timp să înveţe să fie diplomat. Ce vrei să mai ştii?

Ea roşi, conştientă că-l supărase.

- Imi cer scuze dacă par critică.
- Nu, nu eşti. Ţi-ai format o părere despre mine înainte să vii aici şi eşti hotărâtă să nu ţi-o schimbi. Şi catârii sunt la fel de încăpăţânaţi.
- Credeam că ai spus data trecută că prima impresie e de obicei cea mai bună.
- Presupunând că nu e influenţată.
- Voi încerca să-mi amintesc, spuse ea. Probabil că îl cunoşti pe fratele meu mai bine decât mine.

- Sigur. El e bărbat, şi nu pari să ai multă înţelegere pentru bărbaţi. E ceva ce te voi învăţa cât stai aici.

- Nu-ţi pierde timpul. M-am descurcat până acum.

- Mai mult datorită norocului decât datorită priceperii, îmi imaginez. Ţi-o cauţi cu lumânarea. Data viitoare poate vei avea o surpriză, Karen.

- Nu face pe deşteptul. Nu sunt atât de tânără, nici atât de stupidă, deşi cred că aşa ai dori. Ce-ai să faci, ai să mă baţi la fund?

- E o idee de reţinut. Ai putea s-o cunoşti pe Rennie. Imbracă-te şi hai la grajduri. Te aştept pe cărare.

Karen îi dădu ascultare, deoarece voia să meargă cu el.

Ştia că e urmărită în timp ce el îi întindea mâna să se ridice. Fără îndoială că orice femeie faţă de care cel mai căutat burlac din district arăta interes va fi subiect de bârfă. Dar cu ea îşi pierdeau timpul. Brad se simţea obligat să aibă grijă ca sora administratorului său să se simtă bine, asta era tot. Ei bine, poate nu chiar tot. Deoarece era nouă aici, îl amuza s-o ia în zeflemea, să o scoată din cochilia ei britanică şi s-o facă să-i răspundă. O dată ce va înţelege

limitele abilităţii ei de a juca acest joc, îşi va pierde interesul.

Grajdurile erau departe de casă, aproape de livadă. Brad avea doi cai, unul maroniu, pe care i-l oferise lui Karen, celălalt un sur neliniştit cu un cap frumos.

- E pursânge arab, îi spuse Brad, mângâind botul catifelat. L-am cumpărat din Statele Unite când am fost ultima dată. Il cheamă Calif. Vino să-l saluţi.

Ea râse şi îşi scutură capul.

- O să-l salut de aici, mulţumesc. Are o privire rea.
- Simte nesiguranţa ta, şi orice animal ar profita de asta. Depinde de tine să dovedeşti că-l poţi educa.
- Poate pot începe cu ceva mai uşor, sugeră ea şi se întoarse spre iapa maro. E frumoasă. De când o ai?
- De câţiva ani. Pe ea călăreşti liniştită. Nu destul de interesantă pentru unii, dar destul de capricioasă când o apucă. Cât de mult ai călărit de fapt?
- Doar puţin. E un grajd lângă casa mea. Nu m-a învăţat nimeni cum trebuie, aşa că probabil voi greşi.
- Pari să ai instincte bune. Tehnica nu e aşa

de importantă dacă stabileşti raportul potrivit. Te-a trântit vreun cal?

- Nu. Inima îi bătea repede, simţindu-l aproape. Mi s-a spus să ţin frâul strâns.

- Bun sfat. Ţine minte asta şi nu vei greşi mult. Keith spune că ţi-ai lăsat slujba ca să vii aici. Nu-ţi plăcea acolo?

- Nu că nu-mi plăcea, dar mă plictiseam. Când Keith m-a chemat aici, am găsit motiv să plec.

- Iţi plac provocările?

- Cred că da. Ca să fii o secretară bună trebuie mai mult decât să dactilografiezi bine, să clasezi dosare şi să faci cafea. La facultate am fost învăţate să ne descurcăm cu toate problemele.

- Probabil erau şi momente bune.

- Sunt sigur că nu o luau în serios. Oricum, şeful meu avea o căsnicie fericită cu copii mari.

- Şi plictisitoare? Ca şi slujba. Data viitoare va trebui să cauţi un şef de care să te poţi îndrăgosti. Ar putea face viaţa mai interesantă.

- Aş spune dezastruoasă... dacă nu e reciproc.

- Nu e de dorit în interesul afacerilor. Un bărbat poate face mai rău decât să se însoare cu secretara lui. Cel puţin va avea toate scrisorile bătute la maşină pe gratis.

- Bineînţeles că un bărbat vrea mai mult

decât eficienţă de la o soţie. Faci ca totul să pară o afacere.

- Din câte am văzut la unele căsnicii care ar fi putut avea o bază mai bună, dragostea pune condiţii unei relaţii. Consider compatibilitatea primul motiv. O dată căsătoriţi, nu are ce să-i împiedice să se îndrăgostească.
- Dar nu în mod necesar unul de celălalt.
- Cinismul ăsta nu ţi se potriveşte.
- Dar care cinism mi se potriveşte? Cred că e contagios.

- Sunt cu doisprezece ani mai în vârstă ca tine şi am trecut prin multe. Tu n-ai avut nici măcar timp să ai vreo deziluzie.
- Am avut timp să-mi dau seama că dacă doi oameni se iubesc, pot depăşi multe dificultăţi. Când sentimentul nu e reciproc apar problemele.
- Eşti aici de mai puţin de o săptămână. Crezi că e destul ca să tragi concluzii despre oameni pe care nu i-ai văzut de ani de zile?
- Nu ştiu dacă e destul, dar ceva nu merge. Keith şi Denise erau compatibili, dar se pare că asta n-a fost destul.
- Cum defineşti compatibilitatea?
- Ei bine, să ai aceleaşi gusturi, aceleaşi interese şi aceleaşi ambiţii.
- Fără diferenţe? Fără dreptul la individualitate?

- Nu asta spuneai?
- Nu. E vina mea că mă aştept la prea mult. Fratele tău şi soţia lui îşi vor rezolva problemele. Nu te amesteca, Karen. Nu ştii nimic despre lucrurile astea.
- E fratele meu. Poate că ţi-e uşor să vezi pe cineva la care ţii nefericit... deşi evident nu-ţi pasă decât de tine. Cred că...
- In locul tău m-aş opri aici. Când voi avea nevoie de o caracterizare, o să-ţi cer!

- Nu te poţi aştepta să-i critici pe alţii fără să ţi se întâmple acelaşi lucru. Imparţialitatea poate merge prea departe.
- Nu într-un caz ca ăsta. El o luă de braţ şi o răsuci cu faţa spre el. Karen, îţi cer să ai încredere în judecata mea. Nu poţi măcar încerca?
- Pentru că eşti mai în vârstă ca mine?
- Nu, pentru că am trecut prin mai multe.

Ea îl privi lung, simţind presiunea degetelor lui pe pielea ei cu o senzaţie de detaşare.

- Tu ştii despre ce-i vorba, nu-i aşa? Ştii ce nu merge între ei.
- Da.
- Aş înţelege mai bine dacă aş şti şi eu. Brad, trebuie să trăiesc în aceeaşi casă cu ei. Poate că

ai dreptate când spui că altcineva nu-i poate ajuta, dar cel puţin aş fi sigură că nu agravez situaţia. E în legătură cu faptul că n-au copii, nu-i aşa?

- Ghiceşti sau ai auzit ceva?
- Ghicesc. Nu prea am ce auzi.
- Cum adică?
- Adică nu prea au ce să-şi spună.

Ii lăsă braţul şi îşi vârî mâinile în buzunare.

- Ştiu un administrator de hotel care jură că poate deosebi cuplurile căsătorite prin lipsa conversaţiei.

- E amuzant.
- Nu asta am intenţionat. E doar o observaţie. O vrei pe şleau. O să-ţi spun, Keith vrea copii, iar Denise nu. Acum hai s-o lăsăm baltă.
- Simplu! Cum poţi să fii aşa de sigur? Doar asta contează într-o căsnicie?
- Perpetuarea speciei? Cred că am făcut destul în privinţa asta, după numărul populaţiei. Femeile care gândesc ca Denise sunt soluţia naturii de a egaliza balanţa.
- Vrei să spui că eşti de partea Denisei.
- Ţi-am spus că sunt imparţial. Inţeleg ce simte, înţeleg şi ce simte Keith. E o situaţie dificilă pentru că nu există o soluţie potrivită. In

mod sigur nu una dată de un idealist.

- Vorbeşti de parcă ar fi o crimă să ai un ideal.

- Aşa par? Poate că nu văd pe nimeni să împlinească idealurile tale. Mai bine ne-am întoarce până nu începe lumea să plece.

Se întoarseră spre casă. Cuplul cu cei doi copii îi îmbrăcase deja şi îşi luau la revedere.

- Credeam că vom pleca fără să-ţi mulţumim pentru petrecere, Brad, spuse Molly Gordon, aruncându-i o privire lui Karen. Imi pare rău că ne grăbim, dar avem şi noi oaspeţi mai târziu. A fost frumos. Copiii s-au distrat grozav!

- Molly spunea că a auzit că familia Harlow se întoarce, comentă o femeie mai în vârstă după ce familia Gordon plecă. Ai auzit despre asta, Brad?

- Sunt deja în ţară. I-am întâlnit în Johannesburg, ieri.

-S-au schimbat mult? întrebă un bărbat zâmbind. Din câte îmi aduc aminte, bătrânul Reg Harlow nu-i putea stăpâni după moartea mamei lor. Ai fi crezut că fata s-a potolit mai repede decât băiatul, deşi sunt gemeni, dar eu cred că ea e capul răutăţilor.

Brad zâmbi.

- Au douăzeci şi cinci de ani. Ii vei găsi schimbaţi. Vor veni în câteva zile. Vei vedea şi singur.

- Ai avut timp să vizitezi Johannesburg când ai venit, Karen? întrebă femeia care vorbise prima.

Ea clătină din cap cu regret.

- Am avut doar vreo oră între avioane. Poate-l voi vizita la întoarcere.

Il văzu cu coada ochiului pe Brad cum se ducea să converseze cu alţii şi rămase să discute despre gemenii Harlow, de care toţi păreau interesaţi. Nu-i mai văzuse de cinci ani şi totuşi călătorise şase sute de mile ca să fie împreună cu ei câteva zile. Veche prietenie de familie sau era mai mult? Nu că i-ar fi păsat.

Se concentră asupra prezentului, zâmbind şi răspunzând unei invitaţii pentru săptămâna viitoare. Toţi voiau să-i facă vacanţa plăcută; avea deja mai multe invitaţii decât ar fi putut să facă faţă.

Capitolul 3

Familia Grainger era gata de plecare când Brad aminti din nou de „Marina“.

- Voi doi mergeţi, îi spuse el lui Keith. Karen vă va urma după ce-i arăt cum funcţionează maşina. Ii spuse Denisei: sper să te pot recompensa pentru efortul pe care l-ai făcut azi. Personalul meu nu e niciodată mai bine organizat ca atunci când îl conduci tu.

Lui Karen i se păru ironic, dar Denise luă compli-mentul drept sincer.

- Sunt eficienţi, dar au tendinţa să trândăvească dacă nu sunt impulsionaţi. Ar trebui să fii mai hotărât cu ei.
- Poate că ai dreptate. Luăm masa la club diseară. Am rezervat o masă.
- Abia aştept. Va fi o petrecere?
- Da, la cină. Apoi o privi pe Karen. Acum să-ţi dăm maşina.

Garajul era enorm, adăpostind trei maşini, şi mai era loc de una. Văzând maşina sport galbenă care avea să fie responsabilitatea ei de acum, Karen fu emoţionată. Îi plăcea să conducă, şi o făcuse cât de mult putuse, de când îşi luase carnetul acum doi ani. Colin avea un Ford Capri pe care îi era uşor să-l conducă. Totuşi n-ar fi vrut să ia maşina lui Brad.

- E un model de anul ăsta. Dacă o stric?

-E asigurată. Şi ar fi bine să ai grijă să nu păţeşti tu ceva. Dacă te îndoieşti c-o poţi conduce, mai bine facem un test. Probabil ai permis de conducere internaţional.

Dacă ar fi negat ar fi rezolvat problema, dar părea ridicol să refuze generozitatea lui Brad. Cu maşina se va putea deplasa singură când voia să-i viziteze pe cei care o invitaseră, fără să aibă nevoie să meargă cu Keith. Ar fi putut închiria o maşină, dar nu-şi putea permite. Dacă îi plăcea sau nu, nu avea ce face.

-Da, spuse ea.

- Atunci urcă şi arată-mi ce ştii.

Ea se urcă la volan şi el lângă ea. Pornind motorul, se gândi: La dracu' cu el! Va arăta ce ştie. Îi plăcea să conducă, era bună la şofat, aşa că îi va arăta ea!

Intrarea principală a proprietăţii era la mai puţin de un sfert de milă distanţă. Când ajunseră acolo, Karen se obişnuise cu maşina şi se simţea destul de sigură ca

să accelereze, emoţionată de maşina puternică. Copacii de pe marginea drumului erau verzi, iar pe jos erau flori sălbatice. La fiecare cotitură se vedea pământul de ţară, blând, dar cumva sălbatic.

- Ia-o mai uşor, o atenţionă Brad după câţiva kilometri. Avem restricţie de viteză.

Incetini, conştientă că nu folosise maşina la maximum.

- E tentant. Drumul e liber. Mereu e aşa linişte pe aici?

- Aproape tot timpul. Suntem izolaţi. Te-ai calmat sau vei accelera din nou?

-Nu ar trebui să insişti atât că sunt în probe. Tu mi-ai oferit maşina, nu ţi-am cerut-o eu.

- De acord, dar pari nesigură. Cine te-a învăţat să conduci?

-Unchiul Tom mi-a oferit un curs de

conducere când aveam nouăsprezece ani. Instructorul meu spunea că sunt naturală. Inţeleg că şoferiţele tind să fie ori foarte bune, ori foarte rele: nu există compromis. Eşti de acord?

- Femeile şi condusul sunt ca uleiul şi apa. Tu eşti o excepţie, dar e bine să te stăşâneşti. Poţi da de bucluc.

- Vorbim despre maşini?

El râse.

- Despre maşini şi despre orice altceva. Eşti ciudată, puştoaico. Când cu capul încins, când rece ca gheaţa!

Stând cu mâna pe volan, căpătase încredere.

- Ti-as fi recunoscătoare dacă nu mi-ai mai spune aşa. Acasă, la douăzeci si unu de ani sunt considerată matură. Votez de trei ani.

- Sper că votezi bine. Cine ţi-a spus că maturitatea are legătură cu vârsta?

- Trebuie să aibă vreo legătură. Nu poţi fi matur la zece ani.

- Dar poţi fi ajutat. Te maturizezi, dar mai ai ceva de recuperat.

- De ce să-ţi doreşti mai puţin decât poţi? Nu e maturitate, e defetism.

- Realism e mai bine spus. Şi dacă vrei să ne certăm, lasă-mă să conduc eu. Masculii au o capacitate mai mare de atenţie distributivă.

- Plus un orgoliu mai mare.

- Poate că ai dreptate. întoarce aici. Conduc eu înapoi.
- E maşina ta.
- Doar când sunt în ea. Coborî şi se aşeză în locul ei la volan. Lecţia numărul unu priveşte cum să te comporţi cu bărbaţii egoişti: să nu te crezi egalul lor. Majoritatea suntem păuni, draga mea.
- încep să învăţ.

Se distra de minune.

Aproape ajunseseră acasă, când el îi aminti despre cina de seara.

- Una din puţinele ocazii când trebuie să te găteşti. Cel puţin în ceea ce priveşte bărbaţii.
- Sărbătorim ceva?
- Un eveniment local. Nu-mi amintesc ce. Nu motivul e important.
- Dar nu eşti aşa de departe de Durban ca să nu poţi profita de viaţa de noapte.
- Acolo vrei să mergi?
- Nu. Era doar o observaţie. In şase săptămâni sunt sigură că voi găsi distracţii destule în Colesburg.
- Nu intenţionezi să rămâi mai mult?
- Nu. Majoritatea oamenilor s-ar considera norocoşi să aibă o vacanţă atât de lungă.
- Nu eşti majoritatea oamenilor, şi eşti în altă situaţie decât turiştii obişnuiţi. Lui Keith i-ar

plăcea să mai stai.

- Chiar dacă ar fi posibil n-aş putea.
- Te contrazici. De ce nu poţi?
- Acum cine e pedant?
- Nu schimba subiectul. Keith e fratele tău. Nu crezi că-i datorezi loialitate?
- Abia reîncep să-l cunosc. Mai am familie şi acasă.
- Ai stat destul cu ei. Keith are nevoie de tine.
- Nu asta ai spus mai devreme.
- Nu discutam despre acelaşi lucru. Acum că ai venit, cred că ar trebui să rămâi. Voi avea grijă să nu ai probleme cu autorităţile.

-Nu e aşa de simplu. Mai am şi alte obligaţii în afară de Keith. Oricum, cred că aş înrăutăţi situaţia dintre el şi Denise. Ea şi cu mine...

-Ea şi cu tine... ce? Nu vă înţelegeţi cum ar trebui să se înţeleagă nişte cumnate? Puţine o fac. Nu-ţi sugeram să rămâi permanent. Nu prea sunt slujbe prin zonă, nu ce cauţi tu. Poţi să locuieşti în Durban şi să vii aici în weekenduri. Ti-aş putea face cunoştinţă cu mulţi oameni acolo.

- Trebuie că te gândeşti mult la Keith dacă te complici atât.
- E un om bun. Cel mai bun administrator pe care l-am avut vreodată. Mi-ar plăcea să ştiu că are un motiv să rămână. Motivele sunt rareori

altruiste, ochi albaştri. Opri în faţa porţilor conacului, lăsând motorul să meargă în timp ce deschidea uşa. Acum e maşina ta. Ne vedem mai târziu.

Plecase înainte ca ea să mai poată comenta, mergând spre conac fără să mai privească în urmă.

Denise era în sufragerie când ajunse acasă. Când intră Karen, Denise stinse o ţigară în scrumiera plină de mucuri.

- Keith a trebuit să plece. Vrei nişte ceai?
- Da. Karen se aşeză pe un scaun, nu prea relaxată în prezenţa cumnatei ei, dar vrând să facă un efort. Imi

cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi. Brad a vrut să vadă cum conduc şi am mers mai departe decât intenţionam.

-Mă îndoiesc, Brad ştie exact cât de departe vrea să meargă... cu oricine. Să nu crezi că vei fi mai mult decât o aventură trecătoare. Când îşi va lua o soţie, va fi una obişnuită cu modul lui de viaţă din toate punctele de vedere, şi nu cred că eşti candidata potrivită.

Atacul neaşteptat o lăsă pe Karen blocată. O privea pe Denise fără glas. Când îi reveni vocea, nu ştia prea bine ce să spună.

- Azi l-am întâlnit abia a doua oară.

- Ajunge o dată ca o femeie să ştie când un bărbat merită păstrat. Brad e cea mai bună captură de pe aici: toţi ştiu. E prea obişnuit să fie vânat de femei ca să-l păcăleşti cu tactica ta. Faptul că ţi-a împrumutat maşina nu înseamnă nimic. Ar fi făcut-o pentru oricine altcineva. Şi petrecerea a fost doar o scuză... Nu e important. Am crezut că trebuie să fii avertizată ca să nu-ţi pierzi timpul degeaba.

- Mulţumesc. Iţi apreciez grija. Presupun că n-are nici un sens să neg că vreau să pun mâna pe el.

-Poţi s-o negi, dar nu te cred. Denise se ridică şi merse la uşă, strigând: Ceaiul, Aaron! apoi se aşeză la loc. Cât de multe ţi-a spus Keith despre situaţia de aici când ţi-a scris?

- Nu prea multe. Ştiam că administrează o plantaţie de trestie de zahăr, numele şi unde se află. Cam atât.

- Ti-a spus destul ca să te aducă aici cu gânduri de măritiş, tocmai când Brad e acasă. E mai mult decât o coincidenţă!

Karen nu-i răspunse, pentru că nu merita efortul. Orice ar fi spus, n-ar fi fost crezută. Ea nici măcar nu ştiuse de existenţa lui Brad înainte să vină în Africa de Sud. Brad fusese o figură ştearsă în imaginaţia ei: patronul fratelui ei. Poate ar fi vrut să rămână aşa.

Aaron aduse ceaiul, prezenţa lui micşorând tensiunea din cameră. Karen se întrebă cât auzise el. Denise nu vorbise încet.

Karen nu trebuia să fie o analistă ca să observe că Denise era geloasă.

Karen spuse:

-Poate preferi să mă scuz că nu pot veni la club diseară. Pot să spun că m-a durut capul. Nu era departe de realitate.

- Masa e rezervată pentru patru persoane. Denise se mai calmă. Brad trebuia să te invite, dar ai face mai bine să-ţi găseşti invitaţie în altă parte în viitor.

Spunând tot ce avea de spus despre acest subiect, Denise nu mai încercă să converseze. Karen îşi bău ceaiul, se duse în camera ei şi privi munţii de la

fereastră, simţind că lucrurile se vor înrăutăţi. De când îi plăcea Denisei de Brad? O încurajase el? Era sigur totuşi că el o admira pe Denise. Keith nu bănuia nimic, altfel n-ar mai fi lucrat pentru Brad.

Asta explica de ce Denise nu voia să aibă copii. Puţine femei ar fi făcut un copil cu un bărbat, când suspinau după altul. Ce şanse avea căsnicia lor?

Keith se întoarse abia pe la şase. Karen îi auzi maşina din dormitor, dar nu se duse să-l salute,

de teamă că va observa ceva ciudat la ea. Brad trebuia să-i ia la şapte şi jumătate. Se îmbrăcă cu o rochie de bumbac turcoaz şi se pregăti. Keith nu trebuia să afle sentimentele Denisei pentru patronul lui, şi cea mai bună metodă să n-o provoace pe Denise să se dea în spectacol era ca ea însăşi să stea departe de Brad.

Clubul era în partea mai îndepărtată a Colesburgului. Karen văzu străzi largi, umbrite de stejari şi locuinţe graţioase adunate în jurul hotelului şi zonei comerciale. Vreo două prăvălii erau încă deschise, cu uşile date de perete. Keith îi arătă banca.

Karen anticipase că mergeau spre o clădire modernă, bine luminată. Apropiindu-se de casa veche în stil colonial, scoase o exclamaţie involuntară de plăcere şi privi stâlpii care sprijineau balconul imens pe toată faţada şi veranda largă. Se auzea muzică. Boschetele care mărgineau pajiştea dădeau un miros plăcut. Nu se vedea luna, dar stelele străluceau.

Înăuntru erau flori în imense vase de cupru pe lângă pereţi, canapele şi scaune risipite pe podeaua parchetată, covoraşe crem şi măsuţe de lemn cu pahare luate de la barul de sub scări. Brad îi aşeză lângă bar şi comandă băuturi, salutând oamenii care se duceau spre restaurant, apoi spuse:

- E un loc unde te întâlneşti cu ceilalţi. Pentru

intimitate trebuie să-ţi găseşti alt loc. Imi plac oamenii. Imi place şi locul ăsta. Africa de Sud e un amestec de vechi şi noi, nu-i aşa? Durban ar putea fi în Statele Unite, cu zgârie-norii lui, totuşi aici e altă lume. Incă nu m-am obişnuit cu spaţiile largi de aici.

-Iţi ia ceva timp, încuviinţă Keith. Nici eu nu pot spune că m-am obişnuit pe deplin. Ar trebui să mergi la ţară, ca să-ţi faci o idee. In Kruger eşti înapoi cu o sută de ani. Excluzând transportul, bineînţeles.

-Ca să vezi adevăratul Kruger trebuie să-ţi iei cu tine doar lucrurile esenţiale pentru supravieţuire, deşi dacă vrei doar să vezi animalele din maşină, o excursie organizată e ideală.

- Dar tu n-ai făcut aşa, presupuse Karen.

-De câteva ori. Ştiu câţiva rangeri de acolo. Dacă eşti interesată de ceva diferit de turul turistic obişnuit, Umfolozi ia grupuri mici pe ceea ce ei numesc „cărările sălbăticiei“. Ca transport sunt folosiţi doar cai, şi fac tabăra noaptea. E sigur. Un ranger are grijă tot timpul. Te interesează?

Denise răspunse în locul ei:

- Nu va sta atât de mult aici ca să aibă timp de aşa ceva, Brad.

- Nu durează decât câteva zile. De fapt, voiam să-mi fac singur un grup. Karen ar putea veni cu noi. Şi tu, dacă crezi că-ţi va plăcea.

-Femeilor le place luxul. Sunt sigură că nu ne-ar plăcea să trăim în asemenea condiţii, chiar şi pentru câteva zile. Nu-i aşa, Karen?

-Cred că da.

-Păcat, spuse Brad. Dar poate că aveţi dreptate. Arătaţi mai bine aici. Două păsări ale paradisului, nu-i aşa, Keith? Ar trebui să fii mândru că ai atâta frumuseţe în familie. Işi bău paharul. Mergem să mâncăm?

Mâncarea fu excelentă, servită de doi chelneri indieni în jachete verzi. Brad comandă şampanie, ca să meargă cu stridiile şi vin roşu şi alb. In plus faţă de felurile de mâncare era un uriaş coş cu fructe, plus alune şi măsline.

Cafeaua fu delicioasă. Bărbaţii adăugară puţin coniac. Se retraseră pe verandă, stând în scaune de răchită în jurul unei mese pline cu pahare, mirosurile florilor învăluindu-i. Karen privi în jur bărbaţii cu jachete albe şi femeile frumos îmbrăcate. Aici nu era loc pentru plictiseală: oamenii aceştia se simţeau bine împreună.

- Voiai să dansezi? o întrebă Keith. Scuză-mă, nu mi-a trecut prin minte.

Ea zâmbi.

- E în regulă, nici eu nu prea vreau să dansez. Aş mai dori nişte cafea.

- E africană, spuse el după ce dădu comanda unui chelner. Poate e prea tare pentru unii

europeni.
Karen râse.
- E ciudat, dar nu m-am considerat europeană până acum. Cred că mereu a fost vorba despre „ei“ şi „noi“.
- Asta păstrează Marea Britanie englezească. Intrarea în Uniunea Europeană n-a făcut nici o diferenţă. Să recunoaştem, suntem o rasă insulară. Mereu am fost aşa.
- Incă te simţi englez.
- Voi rămâne britanic cât timp mă vor ţine.
- Iţi apreciez sentimentul.
- Nu ştim prea multe unul despre celălalt, nu-i aşa? Erai prea mică să-ţi aminteşti de părinţii noştri. Intr-un fel a fost mai bine pentru tine. Nu mi-a displăcut familia Bellamy, să ştii. Dar nu-i puteam vedea în locul părinţilor. Poate că în subconştient îi uram că au rămas în viaţă în timp ce părinţii noştri muriseră.
- Cred că ei au înţeles ce simţeai. I-a durut puţin, dar au înţeles. Le-ar fi plăcut să aibă şi copiii lor, dar n-a fost aşa. Mereu cei...
- Nu fi aşa de uimită. Nu stai să trăieşti cu noi câteva zile fără să ghiceşti că lucrurile nu merg cum

trebuie între mine şi Denise. Ai putea spune că n-o ascundem. Poate că nu trebuia să te invit la noi, în circumstanţele date.

- Imi pare bine că ai făcut-o. Vrei mult de tot să ai copii, Keith?

-Voiam. Dar cred că n-ar schimba nimic. Denise şi cu mine ne plictisim de mult timp. N-ar fi trebuit să ne căsătorim. Are nevoie de un bărbat care să-i poată oferi mult mai mult decât câştig eu. O dată atracţia iniţială trecută, am început să descoperim ce puţine avem în comun. Se întâmplă în multe căsnicii. Denise ar fi trebuit să se mărite cu cineva ca Brad, care şi-ar fi permis cheltuielile pe care ea le consideră esenţiale. Să fie soţia unui administrator de plantaţie nu-i satisface ambiţiile. Nu sunt prost. Ştiu că m-ar părăsi într-o clipă dacă ar crede că are vreo şansă să fie cu Brad.

-Şi nu crezi că are?

- N-aş lucra pentru el dacă aş crede asta. Se înţeleg bine, dar atât. Dacă ar fi vrut o nevastă, ar fi avut de unde alege. Aşteptă chelnerul să toarne cafeaua, apoi continuă: Presupun că nu e bine că stăm la Breckonsridge, doar că nu pot renunţa de dragul unei căsnicii care oricum e pe butuci. Imi place aici şi vreau să rămân.

- Nu ţi-ar păsa dacă Denise te părăseşte?

-Bineînţeles că mi-ar păsa. Divorţul e un cuvânt urât în orice limbă. Inseamnă eşec, şi puţini dintre noi

admit asta. Dar nici nu cred că doi oameni ar trebui să stea împreună doar pentru că aşa

spune o bucată de hârtie. N-ar trebui să-ţi fi spus, Karen. Ai viaţa ta şi n-ai nevoie de problemele altuia.

- Nu eşti oricine, eşti fratele meu. Şi îmi pare bine că mi-ai spus. Imi pare rău doar că e aşa. Meritai ceva mai bun.

- Poţi spune acelaşi lucru despre Denise. Şi nu voi nega că având pe cineva cu care să vorbesc mă ajută, deşi e doar egoism din partea mea.

- Crezi că Brad ştie ce rău merg lucrurile între voi?

-Nu ştiu. Nu ştii ce gândeşte până nu spune. Nu cred că-şi face griji din pricina asta.

- E patronul tău. Viaţa ta îl interesează până la un punct.

- Doar dacă îmi afectează slujba, şi până acum n-am lăsat problemele mele personale s-o facă.

-Deci n-ai discutat posibilitatea să te desparţi de Denise?

- Nu. N-am nici un motiv ca el să ştie... deocamdată.

Porni o briză, mişcând boschetele şi răcind atmosfera. La sugestia lui Keith îşi strânseră lucrurile şi se retraseră în bar, întâlnindu-se cu ceilalţi doi pe drum. In curând alţi oameni veniră la masa lor.

Denise vorbea însufleţit numai cu Brad. Cu siguranţă, Brad îşi dădea seama. Atunci de ce n-o descuraja? Doar dacă nu-i plăcea situaţia. Karen dansă de câteva ori, mai mult cu membrii mai tineri ai clubului.

Mai era o uşă în bar. O luă pe acolo şi ajunse la terasa din spate. Aici briza nu prea se simţea. Imediat sub terasă era o grădină cu arcuri de piatră şi ghivece cu plante. O fântână arteziană susura în centru. Mai departe se vedea o piscină. Mirosul aromat al tutunului o avertiză că nu era singură. Brad se depărtă de zidul de care se sprijinise şi întoarse capul spre ea, în timp ce vârful trabucului lumina în semiobscuritate.

- Iţi place? Suntem mândri de ea.
- E diferit de ceea ce mă aşteptam.
- In bine sau în rău?
- In amândouă sensurile. Nimic de aici nu pare să se conformeze unui model.
- Greşeşti. Suntem foarte conservatori. Nu ne putem permite altfel. Cel puţin nu deocamdată. Relaxează-te, nu te muşc. Regret că ţi-am deranjat singurătatea, dar eu am venit primul aici.
- Am venit doar pentru o gură de aer. Mă încălzisem. Nu am observat că nu eşti în bar.
- Altfel n-ai fi riscat să dai de mine. Ceva te preocupă. Imi spui şi mie?

- Imi pare rău dacă sunt nesuferită. Nu mă simt prea bine.
- Mă gândeam eu. Intrebarea e de ce?
- E evident. Mâncarea, schimbarea climatului...
- Eşti aici de aproape o săptămână. Te-ai fi resimţit mai devreme. Mai încearcă.
- Nu vreau. Sentimentele mele sunt treaba mea.
- Nu când mă implică şi pe mine.
- Ce te face să crezi asta?
- Instinctul. Parcă aş avea două capete.
- Se spune că două capete sunt mai bune decât unul. Sunt doar obosită. A fost o zi lungă.
- La vârsta ta, asta nu e o scuză. Ai avut destulă energie să dansezi cu cei care te-au invitat.

Brad zâmbi ironic.

- Serviciu plătit. Nu mai fi aşa de uimită când te vei întoarce înăuntru sau unii oameni îşi vor da seama.

Abia după câteva momente Karen îl urmă înăuntru. Ceilalţi erau unde îi lăsase, Brad aşezat iarăşi lângă Denise, cu atenţia aparent ocupată de ceea ce spunea ea. Nimeni nu observase că lipsiseră împreună.

Aşezându-se la loc pe scaunul ei, Karen se sili să zâmbească şi îşi dori să fie la o mie de mile de locul acesta şi de cei de aici.

Capitolul 4

Ziua, Colesburgul se dovedi un oraş cu intensă activitate comercială. Singurul centru comercial din zonă oferea o varietate de bunuri pentru toţi cumpărătorii.

Karen făcu unele cumpărături de pe strada principală şi luă o pelerină în culori aprinse de la cel mai bun magazin de artizanat, şi îşi bău cafeaua de dimineaţă la hotel cu Molly Gordon, cu care se întâlnise pe stradă.

Molly avea aproape treizeci de ani şi era o femeie veselă şi prietenoasă cu care te simţeai bine. Purta o fustă de blugi şi o bluză albă.

-Iţi duceam dorul, spuse ea după ce se aşezară într-un colţ. Fata unor prieteni din Cape Town e în vizită la mine pentru câteva săptămâni, şi e cam de vârsta ta. Vii s-o vezi?

- Mi-ar plăcea. Aş fi vrut să vizitez Cape Townul cât sunt aici, dar am venit să stau cu fratele meu.
- Inţeleg ce vrei să spui. Obligaţii şi restul... Totuşi, dacă încerci să te descurci, prietenii noştri vor fi bucuroşi să te primească.
- Oh, n-am vrut să spun asta. Nu aş da buzna peste oameni fără să fiu invitată.
- Voi, britanicii! Ne place să avem oaspeţi,

mai ales din Anglia. Ar trebui să vezi Capul. E superb. Dar Drakensberg? Sigur Keith te va duce acolo pentru câteva zile.

- Mai bine veneam pentru şase luni, nu pentru şase săptămâni. Toţi îmi spun de câte un loc pe care trebuie să-l vizitez.

- Pentru că vrem să pleci cu experienţe memorabile. Şase săptămâni nu e mult timp, dar poate fi destul dacă le foloseşti cum trebuie.

- Dacă n-aş avea alte obligaţii. De fapt, mai am vreo patru săptămâni şi jumătate. Timpul zboară.

- Mereu se întâmplă aşa, tocmai atunci când nu vrei. Nici eu nu ştiu cum zboară zilele. Ce zici de Breckonsridge?

Karen răspunse cu precauţie:

- Incă n-am văzut casa, dar proprietatea e imensă.

- Credeam că Brad va organiza distracţii pentru tine, cât timp stai aici.

- A organizat petrecerea aceea pentru mine, ca să cunosc oamenii.

-A, sigur, dar a fost ceva obişnuit. Vorbesc de ceva deosebit. Brad n-a mai dat o petrecere ca pe vremuri de ani de zile. Denise a organizat totul la ultima petrecere, ca de obicei, dar asta a fost în ianuarie. Cumnata ta nu e uşor de cunoscut. Şi e cu noi de mai mult de un an... ei

bine, pot număra pe degetele de la o mână de câte ori am vorbit cu ea. Keith vine de obicei singur la club, deşi câteodată vine şi Denise, când Brad e acasă.

-Unora nu le place societatea. Sunt sigură că nu vrea s-o facă pe mironosiţa.

- Ei bine, impresia asta o dă. Fratele tău e complet diferit, slavă Cerului!

-Se va bucura că gândeşti aşa despre el. Am auzit de nişte oameni pe nume Harlow sâmbătă. Au fost în America?

-Cinci ani. S-au întors ieri. Eu nu i-am văzut, dar Brenda Girling da. Toţi se întreabă cum mai arată gemenii. Erau o pereche de draci înainte. Mereu făceau câte ceva. Probabil s-au schimbat.

- Nu-i cunoşteai dinainte?

- Ne-am mutat aici doar de trei ani. Inainte am locuit în Transvaal. Voi întârzia din nou la prânz şi David mi-a spus că va fi acasă la douăsprezece fix.

- Aveţi o fermă?

- Da. Nu e ca Breckonsridge, bineînţeles. Avem fructe si ceva păşune. Suntem cam la vreo treizeci de kilometri de cealaltă parte a oraşului, dar e un drum bun. Am auzit că foloseşti noua jucărie a lui Brad.

- Cred că e cam înceată pentru el, chiar cu un motor de doi litri.

- Doamne, înţelegi maşinile? N-am reuşit niciodată. David spune că e ca şi cum ar pune un pistol în mâinile unui idiot să mă lase să conduc, dar fără un mijloc de transport eşti pierdut pe aici. Chemă chelnerul, făcându-i semn lui Karen să nu ia nota de plată.

- Fac cinste. Poţi s-o faci tu data viitoare. Rămâi în oraş pentru prânz?

- Nu, sunt aşteptată. Denisei nu-i păsa, dar era bine să fie în termeni buni cu cumnata ei. Am venit doar să mă uit.

- Sâmbătă e cel mai interesant. E o piaţă locală. Poţi lua marfă bună şi ieftină dacă te tocmeşti.

- Voi încerca. Aş vrea să cumpăr nişte amintiri africane...

Afară, Molly arătă un Volkswagen prăfuit.

- E al meu. îţi voi telefona mai târziu despre vizita Barbarei, dar vino pe la noi între timp dacă poţi. Keith îţi va spune unde e.

Karen îşi luă rămas bun şi traversă spre maşina ei, bucuroasă că a mai găsit o prietenă.

Mersese vreo trei mile şi tocmai trecuse de intersecţia care mărginea câmpurile de trestie de zahăr când motorul tuşi şi se opri fără veste. Opri maşina la marginea drumului şi privi trestia unduitoare în care nu se vedea nici picior de om.

Neavând ce face, coborî şi deschise capota, privind motorul curat şi ştiind că va trebui să

găsească motivul panei. Cunoştinţele ei de mecanică se opreau la nivel elementar.

Zgomotul unei maşini venind pe drum o îndemnă la acţiune. Alergă cei câţiva metri până la intersecţie şi făcu semn maşinii care venea în viteză. Blondul arătos care îşi scoase capul pe fereastră părea tipul care ştie câte ceva despre toate.

- Am o pană. Nu ştiu ce e în neregulă şi mă întrebam dacă v-aţi putea uita? V-aş fi recunoscătoare.

-Sigur. Avea vreo douăzeci şi cinci de ani şi era destul de înalt.

- Trebuie să fii cea care stă la Breckonsridge. Sunt Neil Harlow.

- Am auzit de tine. Te-ai întors din Statele Unite de curând, după cinci ani, şi locuieşti într-o casă numită Lowlands.

-Acela e numele proprietăţii. Casa se numeşte The Folly. Nu mă întreba de ce. Tatăl meu nu vorbeşte despre trecut.

Zâmbetul ei fu spontan.

- De ce crezi că se referea la trecutul lui? Poate că doar nu-i plăcea casa.

- De ce nu m-am gândit la asta? Hai să ne uităm la maşina ta.

- De fapt nu-i a mea. Brad Ryall mi-a împrumutat-o.

- Bunul Brad. Mereu a fost generos. Faima noastră se pare că ne-a luat-o înainte. Ce ai mai auzit?
- Destul cât să mă mir dacă unele din boacănele voastre ar suporta o examinare atentă.

Neil râse.

- Eram sălbatici. Tata se spăla pe mâini de isprăvile noastre de cel puţin zece ori pe lună.
- V-aţi schimbat?
- Aşa cred.

Ajunseră la maşină, care era cu capota ridicată. Neil se aplecă să examineze motorul, trase de câteva fire, apoi zâmbi şi umblă la motor.

- Incearcă acum.

Karen se duse la volan şi încercă, auzind motorul pornind.

- Ce ai făcut?
- Capul de tensiune picase din distribuitor.
- Inţeleg. Parcă ai vorbi în Afrikaans!

- Aproape că am uitat această limbă. Oricum, femeile mecanic sunt o ruşine pentru bărbaţi. Subminează unul din ultimele bastioane ale superiorităţii noastre.

Se sprijinea de portieră. Karen văzu pata de ulei de pe mâneca lui.

- Te-ai murdărit pe mânecă. Mergeai undeva?
- Nu într-un loc important. Inţeleg că fratele tău e administratorul plantaţiei lui Brad Ryall.
- Aşa e. Cum de ştii atâtea despre mine?
- Am avut un oaspete în dimineaţa asta. Doamna Girling. Nu ne-o aminteam ca pe o prietenă de familie, dar a venit să ne salute. Femeia asta ştie tot ce se întâmplă pe o rază de două sute de kilometri. Ne-a îndopat cu bârfe! Mi-ai luminat ziua, Karen Grainger. Sper că ne vom întâlni curând.
- Şi eu. Mulţumesc din nou că mi-ai reparat maşina.
- Pentru puţin. Mă bucur că te-am putut ajuta.

Ea plecă. Il vedea în oglindă, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, privind-o. Apoi îi făcu cu mâna.

Un tânăr fermecător. Ştia că Neil Harlow avusese o slujbă în Statele Unite, înainte să se întoarcă aici ca să fie fermier.

De sâmbătă seara îl mai văzuse pe Brad o singură dată, când venise să-i înapoieze Denisei o carte pe care aceasta i-o împrumutase. Fusese indiferent, ca şi cum îşi pierduse interesul. Se simţise uşurată când el refuzase invitaţia Denisei la prânz, spunând că are altă întâlnire. Nu ar fi

putut sta la masă cu ei fără să-şi manifeste îndoielile. Ar fi vrut să fie sigură. Nu că ar fi fost uşor de acceptat, dacă suspiciunile ei se dovedeau adevărate. Deziluzia lui Keith ar fi fost probabil cel mai greu de suportat. El avea o părere bună despre Brad.

Ajunse acasă puţin după ora unu şi fu salutată cu ostilitate de către Denise.

- Nu suntem hotel. Prânzul la douăsprezece şi jumătate poate fi cam devreme pentru tine, dar credeam că te vei ţine de cuvânt şi vei veni. Probabil că mâncarea a dat în clocot.

Karen se îmbujoră, dar vorbi calm.

- Imi pare rău. Am avut o pană.

-Brad a verificat-o cu o zi înainte să ţi-o dea. Un mecanic a venit special din Colesburg. Nu înţeleg cum s-a putut strica atât de repede.

-Ei bine, s-a stricat. Mă duc să mă spăl pe mâini până când Aaron pune masa.

A fost o după-amiază lungă, la capătul căreia direcţia vântului se schimbă şi aduse norii. Vreo două ore stătură tăcute, până când furtuna izbucni cu ferocitate. Ploaia a fost ca o uşurare. Când auzi maşina venind pe alee, ploaia aproape încetase. Se ridică şi merse pe verandă, un zâmbet luminându-i trăsăturile. Deodată, văzu că

era Brad. Stătu tăcută în timp ce el coborî de la volan şi veni spre ea.

- Ce mai vijelie! Avea pete umede pe jachetă şi picături de ploaie în păr. Nu te-ai speriat, nu-i aşa? Nu a fost cine ştie ce în comparaţie cu alte furtuni de vară. Dar asta nu te interesează. Nu vei fi aici să le vezi.

- Aşa se pare. N-ar trebui să stai în jacheta asta udă.

- Ai dreptate. O scoase şi o aruncă pe spătarul unui scaun şi îşi trecu o mână prin păr. M-am împotmolit şi a trebuit să mă scot singur.

- N-ai avut impermeabil?

- Nu putem fi toţi cercetaşi. Motto-ul ăsta ţi se potriveşte.

- Ii spun lui Aaron să facă o cafea. Sau preferi ceva mai tare?

- Cafeaua e bună. Denise nu e acasă?

- E în dormitor. O anunţ.

- N-o deranja. Poate doarme. Cumnata ta are fobie de furtuni. O extenuează.

- Da? Nu mi-am dat seama.

- Evident. Denise nu-şi arată slăbiciunile.

- Mă duc să văd ce-i cu cafeaua.

Aaron era în bucătărie cu soţia lui Delia ştia doar câteva cuvinte englezeşti, dar înţelegea totul. Era grasă şi veselă. Ea luă o tavă şi nişte ceşti.

- Mai bine fă trei, dar negresa scutură din cap.

- Doamna doarme mereu după furtună. Nu-i place să fie trezită. Aduc două cafele.
Aşadar, Brad nu exagerase. Denise chiar se temea de furtuni şi prefera să fie singură. Dar de unde ştia Brad? Ii cunoştea slăbiciunea şi era destul de preocupat încât să se repeadă până aici pe furtună. Poate că dacă nu era Karen acasă, s-ar fi dus la Denise şi ar fi ţinut-o în braţe până îi trecea frica.
El stătea în prag când Karen se întoarse, fumând şi privind pe geam. Se simţea ca acasă.
- Nu durează mult, spuse ea. Aaron spune că Denise preferă să fie lăsată singură.
- E atent. Ar trebui să iei lecţii de la el.
- Sau de la tine. Keith trebuie să vină curând.
- Keith s-a dus la fabrică în dimineaţa asta. Nu se va întoarce până la şase.
- Cumnata mea nu e uşor de cunoscut.
- Şi crezi că eu o cunosc mai bine decât ar trebui. Aşa e?
Karen se întoarse cu faţa spre el.

- Să spunem doar că i-ai câştigat încrederea într-un fel în care puţini ar putea.

- Doar atât? Nu te cred. Ai bănuiala asta de sâmbătă, recunoaşte. Vezi că mariajul fratelui tău se destramă şi tragi concluzia că e vorba de alt bărbat. Şi mă bănuieşti pe mine. Aşa e?

- Negi?

- Nu am nevoie să neg. Dacă aş fi vrut o aventură, puţin probabil că mi-aş fi ales soţia celui mai bun administrator pe care l-am avut vreodată. Mai bine te gândeai la asta, înainte să tragi concluzii.

- Nu te cred.

- Trebuie să-mi aleg priorităţile, sunt de acord. Prima mea grijă e să menţin proprietatea în ordine când nu sunt aici, şi pentru asta am nevoie de fratele tău, nu de soţia lui.

- Nu laşi impresia asta. N-ai lăsat-o nici o clipă singură când am fost la club.

- Ea nu m-a lăsat singur, în afară de momentul când am ieşit să fumez, cum poate îţi aminteşti. Crezi că bărbaţii sunt cei care aleargă mereu după femei, nu-i aşa?

- Nu-i adevărat. Imi dau seama că Denise nu e nevinovată, dar de ce o încurajezi? Dacă nu erai tu, ea şi Keith s-ar fi descurcat.

- Dacă nu eram eu, era altcineva. Pentru o femeie ca Denise există mereu o afacere mai bună decât ce are în mână. Ar trebui să-ţi fie milă de ea, nu s-o condamni. Aleargă după cai verzi pe pereţi. Dacă n-ar avea nici un scop cu mine aici, ar căuta în altă parte.

- Şi ţi-e frică să nu o urmeze Keith?
- Da, dacă nu are pe altcineva. El are nevoie să fie fidel, la fel cum alţi bărbaţi au nevoie de libertate. Nu poate trăi singur.
- A trăit singur ani de zile.
- Toţi facem o mulţime de lucruri până aflăm ce căutăm. A găsit-o pe Denise; ea a găsit un bărbat care a ridicat-o o treaptă de unde era. Asta nu înseamnă că se potrivesc perfect.
- Se pare că i-ai studiat bine.
- Doar în interesul plantaţiei.
- Bine. Accept asta. Şi dacă îţi spun că greşeşti cu privire la Keith?
- In ce fel?
- El ştie că Denise s-ar putea să-l părăsească şi nu intenţionează s-o urmeze. Mi-a spus el.
- Asta doar pentru că se bazează pe faptul că-i vei lua tu locul.
- Cum aş putea face asta? O soră nu înlocuieşte o soţie.

- De obicei, nu. Eşti de acord că-i cunosc mai bine decât tine?
- Cred că da. Dar am ajuns de unde am pornit, pentru că nu pot sta în Africa de Sud la nesfârşit.

Aaron sosi cu cafeaua. Karen se simţea uşurată

că bănuielile ei se dovediseră nefondate, totuşi era tristă de cele ce-i spunea Brad. El avea nevoie de Keith şi era gata să facă orice pentru asta, inclusiv s-o convingă să rămână în Africa de Sud. Doar din cauza lui Keith îi arăta atenţie. In rest nu-i păsa de ea.

- De ce mi-ai spus că singura problemă a lui Keith şi Denise era că nu sunt de acord să aibă copii?

- Era doar un aspect al problemei. Nu aveam motive să intru în amănunte.

- Credeai că sunt prea tânără ca să înţeleg?

- Şi acum cred asta. Vezi lucrurile ori albe, ori negre, nu sesizezi nuanţele. Probabil că acum mă etichetezi ca un om fără inimă. Aşa e?

- Mă îndoiesc că accepţi ca vreo femeie să-ţi poată spune ceva.

- Iar începi! Iţi aminteşti că am spus că nu-mi place să mi se pună etichete.

- Imi amintesc. Dar ai spus fără un motiv. Eu cred că am unul.

- Atunci va trebui să facem ceva să-l schimbăm.

-Furtuna a trecut de ceva timp. N-ar trebui să-i spun Denisei că eşti aici?

- Am venit când ştiam că nu va fi disponibilă,pen- tru că voiam să lămurim nişte

lucruri. Dacă încă te mai îndoieşti, nu e bine, dar n-am chef să ne studiezi din nou. Spune-i că trebuia să merg undeva.

- Spune-ţi singur minciunile. Ii voi spune că ai trecut şi o voi lăsa să creadă ce vrea. Nu vreau să fiu implicată!

- Nu poţi evita. Te-ai implicat venind aici. Dacă vrei să n-o mai folosesc pe Denise ca un mijloc de a-l ţine pe Keith pe plantaţie, ştii ce să faci. Nu te ridica, ştiu drumul.

Karen rămase unde era în timp ce el ieşi pe verandă şi-şi scutură jacheta. N-o mai îmbrăcă, ci o ţinu pe braţ, mergând spre maşină. Motorul porni şi el o luă spre conac.

- Abia atunci Karen se ridică, strângând ceştile şi farfuriile. Brad avea dreptate într-o privinţă. Era implicată. Doar că el era cauza.

Capitolul 5

Abia după jumătate de oră Denise ieşi din dormitor şi lui Karen îi era greu să deschidă discuţia. Cumnata ei îşi revenise.

Furtuna fusese locală. Când Keith se întoarse, spuse că pe coastă era vreme bună.

- E neobişnuit să fie o furtună atât de puternică în această perioadă. Dar vremea e capricioasă. Când am venit aici prima dată, buletinele meteo prevedeau schimbări dintr-o clipă într-alta. Nu cred că e din cauza bombei

atomice, doar dacă nu e o reacţie întârziată.

- Am citit undeva că e în legătură cu răcirea climei, interveni soţia lui. Ne apropiem de o nouă eră glaciară. Peste vreo câteva mii de ani, totuşi.

- Slavă cerului! Nu mi-ar plăcea să mă prindă, deşi presupun că aici nu va îngheţa. Tot e bine să fii muritor.

Luau cafeaua în sufragerie când sosi o maşină. Neil Harlow apăru în prag.

- Imi cer scuze dacă am picat într-un moment nepotrivit. Am impresia că toţi au început să mănânce mai devreme.

- Mâncăm la ore normale, îl asigură Denise. Totuşi Keith s-a întors mai târziu de la Durban în seara asta. Vrei nişte cafea... sau vrei ceva mai tare?

- Aş bea nişte whisky. Am venit să-l văd pe Brad, dar nu e acasă, aşa că m-am gândit s-o vizitez pe Karen. Iţi merge bine maşina?

- Până acum, da. Va trebui să mă pun la punct cu mecanica, să nu mai opresc alţi şoferi altădată.

-Dar vei priva pe cineva de plăcerea de a-şi arăta priceperea. Nu prea avem ocazia asta.

- Rămâi în Africa de Sud acum că te-ai întors?

-Depinde cum merg lucrurile. Sora mea vrea să rămân, dar ea e în altă situaţie. Asta îmi

aminteşte că dăm o petrecere în acest weekend. Reînnoim vechile cunoştinţe şi facem şi altele noi. Veniţi şi voi?

-Sigur că venim. Brad spunea că abia aşteaptă să te reintegrezi. Lucrurile s-au schimbat ceva de când ai plecat.

- Nu, nu cred. Totul e la fel ca acum cinci ani când am plecat. Credeam că ai vrea să mergi în oraş. Putem bea ceva la Albert, poate chiar să dansăm.

- Da, de ce nu te duci, Karen? Denise vorbea ca o soră. Nu prea ai fost nicăieri seara , de când eşti aici.

- Trebuie să mă schimb. Mă aştepţi zece minute?

- Te aştept cât ai nevoie. Serenei îi trebuie o oră doar să se pregătească de culcare. Când ai o soră ţi se distrug multe iluzii!

- Deci nu trebuie să creez iluzii.

Ajunsă în camera ei, îşi puse fusta şi bluza de in. Incepând să fie bronzată, nu se machie prea evident, se rujă puţin şi-şi perie părul.

Neil se ridică atunci când se întoarse, admirând-o.

- Te-ai ţinut de cuvânt. Exact zece minute. Ar trebui să te împrieteneşti cu Serena. M-am săturat să ocupe baia tot timpul! Ii zâmbi Denisei. Mulţumesc pentru whisky şi pentru

primirea făcută. Abia aştept să vă văd sâmbătă. Noaptea era senină şi parfumată după ploaie.

- Se pare că te-ai obişnuit cu proprietatea, spuse Karen şi Neil zâmbi.

- O cunoşteam aproape la fel de bine cum cunoşteam Lowlands. Tatăl meu şi Brad erau prieteni buni.

Ea râse.

- De ce te-ai întors?

- De nevoie. Brenda Girling spunea că şi tu eşti aici doar de câteva săptămâni.

- Nu încă.

- Deci nu-l cunoşti pe Brad Ryall prea bine.

- Nu. Doar ca patron al fratelui meu. A fost binevoitor şi mi-a împrumutat maşina ca să pot face vizite.

- Sau pentru ca fratele tău să nu fie nevoit să piardă timpul cu tine.

-S-ar părea că nu-l prea placi.

-Brad e în regulă. Dar situaţia este încurcată. La vârsta mea n-ar trebui să merg cu pălăria în mână ca să cer ce-i al meu de drept.

-Nu înţeleg. Nu e Lowlands al tău şi al surorii tale?

-Ei bine, da, doar că... E o poveste lungă. Eşti sigură că vrei s-o auzi?

-Vreau.

Opri maşina şi-şi scoase ţigările.

-Să stau comod dacă vorbim. Presupun că faptul că n-am mai avut mamă de la vârsta de doisprezece ani are legătură cu felul în care ne-am purtat eu şi Serena în timpul adolescenţei. Tata era mereu ocupat cu ferma, aşa că ne făceam de cap. Oricum, pe scurt, ne-am încurcat cu o gaşcă din Durban. Veneau pe coastă la câte un hotel de pe plajă în weekenduri. La câteva luni după ce eu şi Serena am împlinit opt-sprezece ani, şase dintre noi am luat o maşină din parcarea hotelului şi am alergat cu ea pe autostradă până am intrat într-un stâlp. N-au fost răni grave, dar

maşina era distrusă şi l-a costat mult pe tata, plus o amendă că n-a avut grijă de noi. Aveam noroc să scăpăm doar cu atât. Unii au primit închisoare trei luni.

- Mai făcuseră ceva similar?
- Da. Eu şi Serena ne-am învăţat minte, dar tata nu credea că ne schimbasem. A zis că va avea grijă să nu mai facem numele familiei de râs. După ce a murit, am aflat că a lăsat întreaga proprietate să fie administrată de Brad până împlineam treizeci de ani. Aveam o rentă din profiturile anuale, dar nu aveam nici un cuvânt de spus în administrarea proprietăţii.
- V-a sugerat să plecaţi în Statele Unite?

- Nu, a fost ideea mea. Aveam nişte veri în Colorado şi simţeam nevoia să plec. La început intenţionam să stau doar câteva luni, dar ne-am întins. Aveau o fermă pentru turişti şi ne-am implicat. Dar nu mai aveam răbdare să mai aştept cinci ani ca Lowlands să fie a noastră.

- Deci te-ai întors să încerci să-l convingi pe Brad să-ţi cedeze ferma.

- Da. Dar pentru asta aveam nevoie de o pârghie. Aici intervine Serena. Dacă s-ar căsători cu Brad... nu prea e probabil că-şi va ţine cumnatul pe jar cinci ani.

- Aţi plănuit asta chiar înainte să plecaţi?

- O, nu chiar aşa. El a venit să ne viziteze când a fost în călătorie de afaceri. Serena îl plăcea de când avea cincisprezece ani.

- Şi ce simte el pentru ea?

- O place, judecând după felul cum a reacţionat când ne-a întâlnit la Johannesburg săptămâna trecută. Nu-l acuz. N-ar trebui să o spun, dar sora mea e o frumuseţe.

Karen nu se îndoia. Şi Neil era arătos, şi ei erau gemeni. Nu ştia ce să spună. Ce putea să spună, când propriile ei emoţii erau în joc? Nu avea sens să nege că îi păsa de Brad, deşi îl cunoscuse de mai puţin de două săptămâni, el avea deja puterea s-o rănească, chiar şi de la distanţă. Găsi

detaşarea ca să continue.

- Sper să vă iasă mişcarea. Cinci ani e mult timp.
- Prea lung. E plăcut să vorbesc cu tine, Karen.
- Aştepţi vreo reacţie?
- Cred că ai dreptate. Suntem calculaţi, dar avem nevoie de simpatie. Tu nu ne-ai condamnat.
- Cum aş putea? Nu ştiu ce aş face în circumstanţe similare. Nu e uşor să depindeţi de cineva care nu vă e nici măcar rudă.
- Nu e. Deşi presupun că ar fi putut fi şi mai rău. Dacă tatăl lui Brad ar fi trăit, el ar fi avut grijă de averea

noastră şi crede-mă, ar fi fost rău! Măcar Brad e ca un frate mai mare, dar a venit timpul să-mi treacă mie responsabilităţile.

-Şi partea surorii tale?

- O va avea... dacă o vrea. Ca soţie a lui Brad Ryall, nu va duce lipsă de bani. Se aplecă şi porni motorul. Hai să mergem să dansăm. Vreau să sărbătoresc.

Karen ar fi vrut să simtă la fel, dar aşteptările ei se risipiseră în ultimele douăzeci de minute. Ar fi vrut să se întoarcă acasă în camera ei şi să se împace cu ce aflase. Din nefericire, nu era posibil. Doar dacă nu voia ca Neil să afle efectul pe care îl avusese conversaţia asupra ei. Şi

nimeni nu trebuia să ştie. Ceea ce simţea pentru Brad Ryall va rămâne secretul ei.

* * *

Invitaţiile de săptămâna trecută îi ocupară timpul în următoarele zile, nelăsându-i timp de meditaţie. Neil dorise s-o mai vadă înainte de sâmbătă, dar îl refuzase, recunoscând că în alte circumstanţe l-ar fi găsit un tovarăş la fel de plăcut cum o găsea el pe ea.

Sâmbătă îşi aminti de sfatul lui Molly Gordon să se ducă la piaţă.

Karen menţionă asta la micul dejun, după ce Keith plecase şi sugeră că Denise ar trebui s-o însoţească.

- Am auzit că e un centru comercial. Mi-ai putea spune ce suveniruri să cumpăr. Nu prea ştiu să aleg.

- îmi pare rău, răspunse Denise după o ezitare, am treabă. Sculpturile sunt bune. Au tendinţa să imite câteva modele. Dacă-ţi plac pieile, asigură-te că sunt prelucrate bine. Altfel vor fi ţepene şi vor crăpa.

Karen găsi o bucată de hârtie şi îşi notă, apoi întrebă:

- Altceva?

- Da, nu plăti cât îţi cer; tocmeşte-te. Ştiu că mulţi englezi nu se tocmesc şi vor încerca să

profite. Te întorci la prânz?

- Nu, cred că voi rămâne în oraş, dacă nu te superi.

- Bineînţeles. Mai bine ai pleca, dacă nu vrei să ajungi la spartul târgului.

- Eşti sigură că nu vrei să vii cu mine?

- Ti-am spus, am treabă. Ne vedem mai târziu.

Mai bine decât nimic, îşi spuse Karen veselă în timp
ce se ducea în cameră să-şi ia poşeta. Cu puţină perseverenţă, putea înlătura barierele pe care Denise le ridicase între ele şi să o convingă că nu voia decât să fie în relaţii bune.

Drumul spre Colesburg era mai aglomerat decât de obicei.

Piaţa fu uşor de găsit. N-avea decât să-i urmeze pe ceilalţi spre un loc din spatele primăriei. Mese cu produse, mărunţişuri şi pielărie. Coşuri împletite, păpuşi din lemn, lănci, scaune tapisate cu piei de zebră, măşti demonice.

O parte din marfă era bună, cea mai multă mediocră. Un obiect îi atrase atenţia. Era figura unei egrete sculptată într-un corn de bivol astfel că vârful devenise ciocul păsării. Văzând-o interesată, vânzătorul luă pasărea şi i-o întinse.

- Îţi place? Ia-o! Zece ranzi!

Asta însemna vreo şase lire. Prea mult, bineînţeles, şi totuţi cu cât să preţuieşti un obiect care necesitase ore de concentrare?

- Iţi dau şapte, şi înţelese că greşise când ochii lui străluciră.

-Trei, veni o voce laconică peste umărul ei şi negrul începu să se certe cu noul venit. Karen întoarse capul şi salută ochii cenuşii.

- Valorează mai mult de atât, protestă ea.

- Ba mai puţin de jumătate. Trei jumătate. Negrul nu fu supărat când luă banii şi îi dădu pasărea lui Karen. Văzându-l cât de satisfăcut strânse banii, Karen fu convinsă că Brad avusese dreptate.

-Nu mă aşteptam să te văd aici, spuse ea când se îndepărtară. Pieţele nu par decorul tău.

- Cred că ai dreptate. Te-am văzut luând-o în direcţia asta arătând gata să fii pungăşită, aşa că am venit să te salvez de tine însăţi.

-Iţi mulţumesc!

-Lasă atitudinea asta. Vor să capete cât pot, dar nu apreciază când reuşesc. Ai venit singură?

- Denise n-a vrut să vină. Are treabă.

-Imi imaginez. Am câteva ore libere. Hai să luăm prânzul împreună. La Albert e mâncare bună în weekenduri.

O tenta. N-avea sens să-şi spună că face o prostie. Singura cale să-l scoată pe Brad din

mintea ei era să se asigure că nu avea de-a face cu el personal, şi iată că se repezea la şansa de a fi cu el, neţinând cont de ce aflase de la Neil.

Pe de altă parte, ceea ce-i spusese Neil trebuia să fie inevitabil? Serena spera să se mărite cu Brad, era adevărat, dar ce simţea el? El spusese că mariajul trebuia să se bazeze pe compatibilitate, nu pe emoţii. Poate că-l atrăgea Serena, dar asta nu însemna că vrea să aprofundeze relaţia. Brad putea ghici motivele întoarcerii gemenilor, şi nu era tipul de bărbat care să fie manipulat.

Restaurantul Albert era rafinat, cu scaune aurite şi perdele roşu închis, cu o atmosferă victoriană, contrazisă doar de personalul indian. Mâncarea era bună, şi avea vinuri sud-africane.

- în general, femeile nu prea au gust pentru vinuri, remarcă Brad. Păcat de subtilităţi.
- Generalizezi prea mult. De ce vorbesc mereu bărbaţii despre „femei“ în ghilimele?
- Din acelaşi motiv pentru care mă tratezi ca pe restul bărbaţilor. Pentru că e mai sigur. Dacă ajungi la caracteristicile individuale, dai de necaz.
- Ar trebui să ne mulţumim cu aparenţele?
- îmi atribui ce n-am spus. Am spus că e mai sigur, nu obligatoriu. în momentul în care

separăm o persoană de caracteristicile generale ne implicăm şi ne creem probleme. E o opţiune personală de care trebuie să fii conştient. Nu prea mai poţi să dai înapoi.

- Dar dacă sentimentul e destul de profund de ce să vrei să dai înapoi? Să împarţi e o parte a dragostei. Nu doar lucrurile bune, ci totul.

- E o reacţie emoţională, nu una practică.

- Şi nu crezi că emoţiile au rostul lor? Cred că pierzi mult.

- Poate ai dreptate. O să încerc şi eu o dată. înţeleg că te-ai întâlnit cu Neil Harlow.

- Doar o dată. M-a adus aici şi am dansat. Toţi par să meargă la petrecerea de diseară.

- Aşa cred. Măcar din curiozitate. Cum ţi se pare Neil?

- Pare o persoană plăcută.

- Doar atât. Va fi dezamăgit. El era mai entuziast la adresa ta.

- Asta poate însemna mult sau puţin.

- Tu ce ai vrea să însemne?

- Nu sunt sigură. Abia ne-am cunoscut.

- Şi nu crezi că e treaba mea. De fapt, nu e, dar ar trebui să te avertizez. Nu te lăsa cucerită de Neil. El va profita.

- Eşti în măsură să ştii? Şi tu profiţi!

- Da? Şi Neil nu poate întreţine o soţie.
- Ştiu. Poate te şochez, dar n-am venit aici să-mi caut un soţ.
- Poate aşa crezi tu, dar măritiţşul le obsedează pe femei din ziua când sunt destul de mari să vadă avantajele de a fi întreţinute de un bărbat.
- Eşti cinic.
- N-ar trebui să te şocheze. M-ai acuzat de asta la cinci minute după ce m-ai cunoscut. Cât de mult ţi-a spus Neil?
- Doar detaliile.
- Dar destul cât să-ţi câştige simpatia.
- Până la un punct. Nu e uşor să accepţi un tutore la douzeci şi cinci de ani.

-N-a fost uşor să fiu aşa ceva în ultimii cinci ani. Şi „tutore“ nu e cuvântul potrivit. Nu am avut autoritate asupra gemenilor. Erau prea mari ca să nu fie responsabili. Controlez doar proprietatea.

- Păi asta-i problema. Deoarece controlezi proprietatea, îi controlezi pe ei. Cred că tatăl lor era un om aspru.

- Dimpotrivă, era preocupat. Voia să se asigure că le mai rămâne ceva la o vârstă la care ar putea aprecia situaţia. Dacă ar fi fost lăsaţi liberi ar fi cheltuit banii pe proprietate într-un an

de zile. Nu i-ai cunoscut atunci şi abia îl cunoşti pe Neil acum. Ce te îndreptăţeşte să judeci cazul?

- Bine, nu te contrazic. Dar termenii nu sunt prea aspri? Alţi cinci ani vor însemna atât de mare diferenţă?

- Sper. Eşti bună de avocat. Dar ar trebui să-ţi selectezi cauzele de apărat cu mai multă grijă. Oamenii ca Neil se folosesc imediat de orice sprijin acordat.

- Nu cred că asta vrea de la mine. I-am spus că nu prea te cunosc.

- Mă cunoşti destul de bine ca să-mi conduci maşina. Şi o emisară frumoasă e mereu în avantaj. Mă aşteptam să-ţi descopere potenţialul în direcţia asta, deşi nu aşa de curând. Probabil se aşteaptă să-i ia mai mult timp să te convingă înainte să-i susţii cauza.

Totuşi aş putea să-l scutesc de un efort suplimentar. Când se va mai plânge de situaţia lui îi vei putea spune că ai făcut tot ce ai putut, dar nesimţitul n-a reacţionat!

- Nu a încercat să te denigreze. De fapt, a spus că-i eşti ca un frate mai mare.

- Aşa a spus? N-aş zice că m-am simţit frate cu vreunul din Harlowi.

- Nu se supără Serena să mai aştepte încă cinci ani ca să-şi câştige independenţa?

- Serena e independentă de mult timp. Are un caracter mai puternic decât fratele ei. Dacă ar fi fost singură, ar fi avut o carieră până acuma, dar nu l-a părăsit pe Neil, aşa că au petrecut cinci ani fără nici un rost, jucându-se de-a cowboy-i. L-aş fi respectat mai mult dacă şi-ar fi găsit o slujbă decentă.

-Care nu l-ar fi pregătit să preia ferma la timpul potrivit.

-Crezi că acum e pregătit?

- Ar trebui să fie, dacă vrea asta.
- Vrea s-o vândă, vrei să spui.
- N-o va face oricum, chiar dacă îl faci să aştepte?

- S-ar putea. Pe de altă parte, poate îi va veni mintea până atunci şi-şi va da seama că o casă şi pământul valorează mai mult decât preţul lor pe piaţă. Aşa spera tatăl lui.

- S-ar fi putut asigura lăsând plantaţia sub tutelă permanentă.
- Chiar dacă aş fi acceptat, el nu era omul care să-i nege fiului său orice şansă de a deveni înţelept.
- Vorbeşti numai de Neil. Serena are cu siguranţă şi ea ceva de spus.
- Serena e altfel. Până atunci se va căsători şi va avea casa ei. Mai bine încheiem subiectul. Karen era de acord. El spusese tot ce putea fi

spus. Aşteptă până când el plăti nota, se ridicară şi trecură prin holul hotelului.
Brad salută vreo doi oameni, dar nu se apropie de ei. Când îşi privi ceasul, Karen îşi dădu seama că era grăbit. Ii părea bine. Cel puţin acum ştia. Voia să se însoare cu Serena Harlow. Nu putea s-o fi spus-o mai clar. Cât despre Neil, nu se va schimba nimic.
Maşina ei era parcată pe cealaltă parte a străzii. Deşi se grăbea, Brad o însoţi, ţinând-o de cot ca s-o dirijeze prin aglomeraţie.
Un bărbat dădu peste ea, iar pasărea căzu şi se sparse.
- Iţi iau alta.
- Nu vreau alta.
- Ţi-a plăcut când ai văzut-o. De ce te-ai răzgândit?
Maşina era la câţiva metri. Brad îi deschise portiera
şi o aşteptă să pornească.

- îmi pare rău dacă par nerecunoscătoare. Eu...
- E în regulă. Aşa simţi. Sunt crud şi lipsit de inimă, şi mai degrabă ai muri decât să accepţi ceva de la mine. Mesajul pentru Neil e acelaşi.
- Atunci spune-i-l tu însuţi. Mulţumesc pentru prânz.
Când se uită în oglindă el, dispăruse deja printre oamenii de pe trotuar.

Când se întoarse, Keith era pe verandă cu o băutură şi cu ziarul local. îl aruncă deoparte şi o salută.

- Denise a spus că ai fost la piaţă. Ai găsit ceva interesant?

- Câteva mărunţişuri. Karen se aşează pe celălalt scaun, punându-şi poşeta pe spătar. Denise e acasă?

- S-a dus la conac să înapoieze câteva cărţi pe care le-a împrumutat de la Brad săptămâna trecută.

- Nu-i acasă. M-am întâlnit cu el în oraş. Nu m-a depăşit pe drum, deci cred că nu s-a întors încă.

- Nici o grijă. Le va lăsa în biroul lui. Servitorii o cunosc. Nu bei ceva rece? îl strig pe Aaron.

- Nu, mă descurc singură.

Merse înăuntru, luă un pahar din bufet şi îl umplu cu suc de lămâie, apoi puse o un cub de gheaţă.

- Nu suporţi să fii servită, nu-i aşa?

- Nu când pot s-o fac şi singură.

-E un mod de viaţă care nu va mai dura mult. Doar provinciile din sud păstrează vechea ordine. Şomajul pare să fie alternativa. Cel puţin servitorii au un adăpost şi un salariu.

- Şi vor mai avea. Dar la libera lor alegere. Oricum, ţi-ar face bine să te mai mişti puţin.

- Ai vorbit cu afecţiune de soră! E adevărat,

Karen. Crezi că ne-am împrietenit?

- Aşa cred. Nu mai e reţinere între noi. Cel puţin aşa simt eu.

-Ai simţit-o când ai venit prima dată? Greu de crezut că eşti aici doar de câteva săptămâni.

Aşa simţea şi Karen. Nici măcar nu mai era aceeaşi persoană. Karen Grainger de acum câteva săptămâni era doar o fată naivă. Intre timp, a trecut prin emoţii noi. Dacă experienţa nu-i folosea în prezent, se va dovedi folositoare altă dată. Altă dată? Gâtul i se uscă. Altă dată însemna alt loc, şi fără Brad n-o atrăgea deloc.

Capitolul 6

Casa familiei Harlow se găsea la vreo douăzeci de kilometri vest de Colesburg.

Serena semăna cu fratele ei. Aveau acelaşi nas drept şi gură voluntară, acelaşi păr blond. Era suplă, cu o fustă de brocart şi o bluză de mătase. Ii salută pe cei trei Graingeri sigură pe ea, dezvăluindu-şi interesul la auzul numelui lui Karen.

- Deci tu l-ai reţinut pe Brad azi-dimineaţă. Fierbeam până mi-a explicat circumstanţele. Nu e obiceiul lui să lase o femeie să ia prânzul singură, oricât de ocupat ar fi.

- Nu părea ocupat când ne-am întâlnit. Serviciul la Albert e greoi într-o zi plină ca sâmbăta.

Neil spuse:

- Ajută-mă să fac pe gazda. Probabil că deja cunoşti toţi atâţia oameni de pe aici ca şi mine.

Vorbeau cu Molly şi David Gordon când sosi Brad, douăzeci de minute mai târziu. Bine că-l avea pe Neil lângă ea când o văzu pe Serena primindu-l pe noul venit cu o familiaritate care îi înţepă inima. Ca şi ceilalţi bărbaţi, purta un costum subţire, dar se remarca în mulţime.

- Sunt o pereche potrivită, remarcă Molly vorbind cu Neil. Bineînţeles, îl cunoaşteţi pe Brad de mult timp, nu-i aşa?

-De când eram mici... deşi pe atunci cei zece ani diferenţă contau mai mult. Acum suntem mai apropiaţi.

-Asta deoarece femeile îmbătrânesc de două ori mai repede decât bărbaţii, râse Molly. Ne cheltuim cei mai buni ani să găsim un bărbat, şi restul întrebându-ne ce am găsit aşa minunat la faptul de a fi legată de mâini şi de picioare de casă şi familie! Când mă gândesc la câte lucruri aş fi putut face!

- Spune-mi unul, interveni soţul ei calm. Principala ta ambiţie, din câte îmi amintesc de pe vremea şcolii, era să te măriţi şi să faci cel puţin şase copii.

Neil zâmbi.

-Ai reuşit?

- Nu, ne-am împotmolit la al doilea, dar mai

avem timp.

- Nu, nu mai avem. Cei doi pe care-i avem par cât şapte! Fiindcă veni vorba, Karen, prietena noastră tânără vine marţi. Credeam că ţi-ar plăcea să ne vizitezi miercuri.

- Abia aştept.

- Ce cuplu simpatic, murmură Neil când se îndepărtară. Cumpătaţi, dar drăguţi. Cine e prietena cu care trebuie să te întâlneşti?

- Fiica unor prieteni de-ai lor din Cape Town.

- E vorba de o fată! Asta schimbă situaţia. Pentru o clipă, devenisem gelos!

- De ce? Abia ne-am cunoscut.

- Da, dar circumstanţele primei noastre întâlniri au fost neobişnuite. Ştiai că vechii cavaleri aveau dreptul la mâna domniţei pe care o salvaseră?

Karen râse.

- Asta pune probleme. Ce se întâmpla dacă salvau mai mult de una?

- Nu era obligatoriu. O alegeau pe cea mai bună, apoi îşi atârnau săbiile în cui... de obicei la insistenţele ei. Nici o domniţă nu voia să rişte ca lui să-i placă altă candidată!

- Despre ce chicotiţi acolo? întrebă Serena, alăturându-li-se. Sau e secret?

- Secret şi personal, răspunse ferm fratele ei: Ia-o de aici, Brad. Nu pot să am o discuţie între

patru ochi fără să fiu interogat!

- E bine să spui şi altora o glumă, spuse Brad. Nu cred că e aşa de personală, având în vedere că vă cunoaşteţi de curând.

- Unele prietenii evoluează repede. Mâna lui Neil era pe umărul lui Karen. Noi doi avem acelaşi simţ al umorului, dar pe tine şi pe Serena probabil că nu v-ar amuza.

- Cred că are dreptate, fu de acord Serena. Nu râdem de aceleaşi lucruri. E un bufet în sufragerie, dacă e cineva interesat. Nu e meritul meu. Am lăsat totul în grija servitorilor. E bine să vezi feţe familiare după atâta timp. Ai făcut bine că i-ai păstrat, Brad.

-N-au dat semne că voiau să plece. Şi trebuie să-i mulţumeşti lui Ron Trent, nu mie. S-a asigurat că locul era păstrat în felul în care aţi fi vrut să-l găsiţi dacă vă întorceaţi pe neaşteptate.

-Bunul Ron! Tonul lui Neil era puţin ironic. Tata probabil că i-a intuit potenţialul când l-a angajat. Nu l-ai cunoscut pe administratorul nostru, nu-i aşa, Karen?

- Nu. Dar mi-ar plăcea. Poate îl putem găsi acum?

- Te duc eu, se oferi Serena. Cred că e cu fratele tău. Neil, anunţă că se serveşte masa.

Ron Trent era un bărbat de aproape patruzeci de ani, puţin mai înalt decât media, bine dispus,

şi bine făcut. O salută pe Karen, îl felicită pe Keith că are o soră atât de frumoasă şi păru stânjenit când se vorbi de eforturile lui în ultimii cinci ani.

- Am avut ajutoare când am avut nevoie, spuse el arătând spre Brad. La el ar trebui să vă uitaţi.

Serena râse.

- Nu vei găsi o femeie să renunţe astfel la laude. Vă mulţumesc amândurora. E bine să vii acasă şi să vezi că nu prea s-a schimbat.
- Vrei să rămâi definitiv, acum că te-ai întors? întrebă Keith.
- Aşa aş spune. Acum că m-am întors, nu ştiu cum am putut sta departe atâta timp. Nu că ar schimba ceva în Lowlands. Ron va administra totul pentru noi, nu-i aşa, Ron?
- Cât timp e nevoie de mine. Trebuie să vedem cum merg treburile.

Incă un cuplu se alătură grupului, reţinând atenţia Serenei.

- Mai bei ceva? o întrebă Brad pe Karen. Sau vrei să mănânci?
- Am promis că-l aştept pe Neil.
- Sunt sigur. Tulburător când se întâmplă aşa ceva, nu?
- Nu ştiu la ce te referi, dar...
- Ei, haide! Când v-am întrerupt erai vrăjită, chiar dacă felul în care i-ai luat apărarea în după-

amiaza asta n-ar spune nimic. Eşti topită după el. Avea dreptate; dar nu după Neil.

- Credeam că nu crezi în dragostea la prima vedere.

- Am zis că nu cred că durează. Şi ce am spus mai devreme e încă valabil. Neil nu e pregătit să-şi ia o soţie. Şi nu mă refer numai la partea financiară.

- Are aceeaşi vârstă cu Serena. Şi pe ea o consideri gata de măritiş.

- Vârsta nu contează. Ci starea de spirit. Poate că sunt identici din multe puncte de vedere, dar când vine vorba de căsătorie, Serena i-o ia înainte. Neil are nevoie să se stabilizeze, ceea ce nu va face atâta timp cât e cineva lângă el îndemnându-l în direcţia cealaltă.

- Adică eu.

- în clipa de faţă, da. Şi nu doar din cauza lui Neil îmi fac griji. Nu e genul de bărbat de care ai nevoie.

- Crezi în potrivirea după computer.

- Are atuurile ei. Cel puţin va fi o armonie a intereselor. Nu ai nimic în comun cu Neil.

- Ba am ceva. Ne placem unul pe altul. Presupun că n-are sens să neg că sentimentele mele sunt mai adânci decât atât.

- S-a întâmplat ceva cu tine în ultimele zile. Dacă sentimentele tale pentru Neil sunt atât de

superficiale cum spui, atunci trebuie să fie altă cauză.
El era aproape de adevăr.
- De ce nu ne laşi în pace? Suntem amândoi destul de mari să ne descurcăm fără ajutorul altcuiva!
- în regulă. Te las singură. Dar te avertizez că nimic nu mă va convinge să predau controlul asupra proprietăţii mai devreme de cinci ani, orice s-ar întâmpla.

- Nu-mi pasă de proprietate!
- Nu, nu cred. Dar lui Neil îi pasă şi când va afla că n-o va căpăta îşi va schimba atitudinea. Ii spui tu sau îi spun eu?
- N-ai decât să-i spui tu. Nu mă amesteca pe mine.
- Inseamnă că nu eşti nici pe jumătate sigură de sentimentele lui pentru tine cât eşti de ale tale pentru el? Nu-ţi face griji, copilă, nu te voi da de gol. Îl trimit pe Neil.
Seara trecu. Karen fu recunoscătoare când Keith sugeră să plece la zece şi jumătate. Neil se oferi s-o ducă el mai târziu dacă ar mai fi vrut să stea, dar văzându-l pe Brad privind-o, refuză.
- Ne întâlnim mâine? întrebă Neil. Am putea merge la Durban.
- Bună idee, răspunse Keith în locul ei. L-ai văzut doar puţin când te-am luat de la aeroport

şi ai nevoie de o schimbare de decor.

- Pare amuzant, se auzi ea răspunzând fără să se gândească. La ce oră?

- La nouă şi jumătate, ca să avem timp. Vom petrece după-amiaza în oraş, apoi ne întoarcem pe coastă să cinăm.

Ajunseră acasă şi le spuse noapte bună lui Keith şi Denisei. După un timp auzi uşa celuilalt dormitor deschizându-se şi închizându-se. Se auziră paşi pe coridor, apoi un scaun pe verandă.

Aşadar nici Keith nu putea dormi. Karen se sculă şi îşi puse halatul, simţind nevoia să discute cu el.

- Te-am auzit când ai ieşit. Eşti... vocea i se stinse când văzu că era Denise... îmi cer scuze. Credeam că e Keith.

- M-am gândit eu. Doarme somnul drepţilor, aşa că mă tem că va trebui să aştepţi până mâine pentru un umăr pe care să plângi.

- Ce te face să crezi că am nevoie de un umăr pe care să plâng?

- Faptul că Brad se va însura cu Serena. Şi-au arătat intenţiile în seara asta. Şi nu-mi spune că nu-ţi pasă. îl urmăreşti pe Brad de când ai venit aici.

- Nu e adevărat!

- Nu? L-ai făcut să-ţi împrumute maşina, l-ai invitat aici când eu nu eram de faţă.

- El a venit. Nu l-am invitat eu. S-a întâmplat să fiu doar eu când a venit.
- Eram acasă. Puteai să mă chemi.
- A fost în ziua cu furtuna. Aaron a spus că preferi să nu fii deranjată.
- Ei bine, greşea. Prefer să fiu anunţată când am oaspeţi... dacă nu pe moment, măcar mai târziu. Ţie şi fratelui tău vă pasă doar de voi!
- Fratele meu e soţul tău.
- Aminteşte-i lui. Ştiai că se vede cu Molly Gordon, nu-i aşa?

- Molly? Vrei să spui că merge la ferma Gordon?
- Vreau să spun că au o aventură.
- E ridicol!
- Persoana care mi-a spus nu credea la fel.

-Atunci, persoana care ţi-a spus ar trebui să se îndoiască. Oricine poate vedea că Molly e nebună după soţul ei.

- Deci nu crezi că ar face asta?

-Nu asta am vrut să spun. Sunt sigură că fratele meu n-o consideră decât o prietenă.

- Atunci cum de a fost văzut acolo atât de frecvent? Nu era prieten cu David.

-Poate că era şi nu ţi-ai dat seama. Chiar dacă i-a vizitat de vreo două ori când Molly era singură nu înseamnă că e ceva între ei.

Indrăznesc să spun că unii au crezut că e ceva între tine şi Brad, după cât timp stai acolo.

- Cred că am căutat-o. Dar nu mai trec pe la el.

- Pentru că se însoară cu Serena Harlow?

- Are legătură cu asta... deşi nu în felul în care-ţi imaginezi. N-ai înţelege nici dacă aş găsi cuvintele potrivite să-ţi explic. Nu sunt sigură că înţeleg nici eu.

- Aş putea încerca. Il iubeşti?

-Nu. Imi place stilul lui de viaţă. Asta am visat când eram doar o fată din Kingston.

- Dat te-ai măritat cu Keith.

- Doar pentru că a fost cea mai bună ofertă. îmi pare rău dacă te întristez. Era tânăr şi ambiţios, şi mi-a promis luna de pe cer. Am crezut pentru că am vrut să cred.

- Nu aveai sentimente pentru el?

-Eram atrasă de el. Destul cât să mă conving singură că aş putea fi cu el. Dacă nu ar fi venit la Breckonsridge ar fi mers, dar văzând plantaţia lui Brad mi-au revenit obsesiile. Apoi când mi-a cerut să-i organizez petrecerile... ei bine, am ajuns s-o văd ca pe casa mea. M-a lăsat să aleg culorile pentru sufragerie toamna trecută, şi îmi dădea mână liberă cu servitorii când era plecat. Mă vedeam doamna conacului tot timpul. Când s-a întors dintr-o călătorie în Statele Unite acum

câteva luni lucrurile s-au schimbat. Cred că atunci s-a hotărât să se însoare cu Serena. N-a mai dat petreceri după aceea. Poate s-a gândit că nu e bine ca altă femeie să conducă gospodăria înaintea ei. Atunci nu mi-am dat seama. Credeam că fratele tău mi-a pus beţe în roate. Nu a spus-o niciodată, dar nu-i plăcea să mă duc acolo.

Acum Karen înţelegea. Brad călătorea mult şi era bucuros să aibă pe cineva care să-i ţină gospodăria în ordine în absenţa lui, apoi şi-a dat seama că Denisei îi plăcea rolul şi a luat măsuri s-o îndepărteze treptat, ştiind că va aduce acasă femeia cu care voia să se căsătorească.

-N-ai de ce să-l acuzi pe Keith că nu i-a plăcut. Işi voia soţia pentru el însuşi, ca un egoist.

- Keith vrea genul de soţie care eu nu pot să fiu. Una care să-i facă mulţi copii, să fie mulţumită să stea acasă şi să-i îngrijească. Am fost cinstită cu el de la început. I-am spus că nu vreau copii.
- Poate s-a gândit că o să te răzgândeşti.
- Atunci, a greşit. Unele femei n-au instinct matern, şi eu sunt una dintre ele. Şi mama mea a fost aşa. Doar că ea nu ştia.

-Dar tatăl tău?

Denise râse.

- N-am idee. Ne-a părăsit la trei zile după

ce m-am născut şi nu s-a mai întors. Am trăit împreună cu bunicii. Nu erau bogaţi, şi să întreţină încă două persoane le-a luat toate resursele. Mă strecuram noaptea afară, priveam oamenii din casele mari cum se distrează şi îmi spuneam că într-o zi voi trăi şi eu aşa. Dar nu acolo. Voiam s-o iau de la capăt. Keith vorbea mult despre Africa de Sud când ne-am întâlnit. Ţara Făgăduinţei, spunea el. Strânsese destui bani ca să încerce, aşa că m-am măritat cu el. Şi am ajuns aici.

- E o slujbă bună. Şi lui Keith îi place.

-Ştiu că aşa e. Dar nu pot să nu compar. Dacă aş fi fost liberă aş fi putut avea totul.

-Dar dacă nu te-ai fi măritat cu Keith probabil n-ai fi ajuns în Africa de Sud.

- Nu, e adevărat. N-aş fi ştiut că există Breckonsridge şi Keith poate şi-ar fi găsit o soţie mai bună. Una ca Molly, de exemplu.

- Denise, sunt sigură că nu e nimic între ei. Deşi, dacă nu-ţi pasă de el, nu înţeleg de ce te-ar deranja.

- Lasă psihologia pe seama experţilor. Finalurile fericite există doar în cărţi. E târziu să începi să rescrii viaţa noastră.

- Ai putea măcar încerca.

- Crezi că l-ar interesa?

- Cred că merită şansa să-ţi răspundă el. Nu

vei încerca să-l convingi să te ia de la Breckonsridge, nu-i aşa? îi place aici şi s-ar putea să nu mai găsească un post atât de bun.

- Nu-l iau de aici. Nu trebuia să te implic în asta. Ai problemele tale.

- îmi pare bine că am vorbit. M-a ajutat să văd lucrurile mai clar.

- Şi pe mine. Mă duc să mă culc. Asta ar trebui să faci şi tu. Poţi răci aici.

Karen spuse noapte bună şi se duse în camera ei.

Dacă Denise pleca?

Refuză să se gândească la această alternativă.

Capitolul 1

Ca şi în alte staţiuni, weekendul în Durban era o perioadă de distracţie în familie, plajele se umpleau de oameni şi parcările de maşini. Pe litoral se lucra în vederea sezonului care se apropia, toţi vopseau case şi plantau flori.

Au luat prânzul devreme la un restaurant cu vedere spre port, au petrecut o oră la Oceanarium văzând tot felul de peşti din zona subtropicală, printre care şi peştele pufos şi alte specii, clasificate după adâncimea la care trăiau, apoi s-au plimbat pe afară.

- Trebuia să ne luăm costume de baie, comentă Neil.

-Scăldatul e sigur? Nu sunt rechini?

- Sunt plase de-a lungul coastei şi turnuri de pază. Sunt mai puţine şanse de accidente decât pe plajele britanice... oricum mai puţine decât pe cele americane. Eu şi Serena stăteam ore în şir în apă.

Orice, numai despre ferme n-a învăţat, presupuse Karen şi simţi o simpatie pentru tatăl lui, care iubise Lowlands destul încât să încerce s-o păstreze în familie după moartea sa. Brad avea cu siguranţă dreptate că Neil voia să vândă proprietatea, dar nu părea deloc că alţi cinci ani îi vor schimba atitudinea. Atunci de ce să nu-l lase să vândă acum şi Lowlands să fie cumpărată de cineva care s-o aprecieze?

Răspunsul era limpede. Lui Brad i se dăduse o responsabilitate, şi el o va îndeplini ca atare. îi părea rău de Neil, dar înţelegea punctul de vedere al lui Brad.

Neil o invită la ceai într-un hotel modern lângă plajă. Privirea lui Karen fu atrasă de o vitrină cu bijuterii din magazinul hotelului. O piatră preţioasă o atrase în mod deosebit cu apele ei de la maroul cel mai închis la auriu.

-Ochi de tigru, o informă Neil. E deschis. Hai să privim mai de aproape. în cele din urmă ea alese o brăţară şi un inel. Neil insistă să le plătească, neluân- du-i în seamă protestele şi ea nu se dădu în spectacol în faţa vânzătoarei.

- Eşti drăguţ. Dar trebuie să mă laşi să-ţi dau banii. Nu pot accepta un asemenea cadou de la tine, Neil.

-De ce nu? Nu sunt scumpe. Aş fi dorit să aibă ceva mai bun.

- N-aş fi vrut ceva mai bun. Şi n-aş fi intrat acolo dacă ştiam că vrei să faci asta.

- Nu înţeleg de ce te agiţi atâta. Majorităţii fetelor le place să li se ofere câte un cadou. Fără obligaţii. Dacă mă faci să primesc banii mă voi simţi un om de nimic. Asta vrei?

Karen îşi muşcă buza.

- Bineînţeles că nu. Bine. Atunci, îţi „mulţumesc“.

- Cu plăcere. Cum am mai spus, aş fi vrut să fie ceva mai frumos. Incă mai avem o şansă. Plecară din Durban la şapte când începea să se însereze.

- Vom cina la The Haven, o anunţă Neil cu aerul că s-a hotărât pe moment. Apoi o vom lua prin Stanger până la drumul spre Colesberg.

- Nu prea ai uitat.

- Lucrurile nu se schimbă aşa repede prin părţile astea, mai ales la ţară. Ar trebui să vezi mai multe. Aş vrea să te iau la Richard’s Bay să facem surf. Ai făcut vreodată?

Karen scutură din cap.

- Sunt multe locuri pe care nu voi avea timp să le văd înainte să plec.

- Atunci, nu pleca. Cel puţin nu aşa curând cum ai planificat. Mi-ar plăcea să rămâi, Karen. Foarte mult.

Ne-am putea distra împreună. Am putea chiar să aflăm că nu putem trăi unul fără celălalt. Multe lucruri s-au întâmplat.

- Da. Aşa e. Dar nu cred că pot să rămân, Neil. Mă aşteaptă un unchi şi o mătuşă.

-N-ai părinţi? Când ai vorbit despre familie mai înainte, am presupus că te refereai la mama şi tatăl tău. înseamnă că mai avem altceva în comun.

-Altceva?

- Amândoi suntem buni de căsătorit. Viaţa poate fi frumoasă.

- Mai sunt şi alte lucruri.

- Da, aşa e. Dar mai târziu, după distracţie. Trăieşte-ţi viaţa din plin cât poţi, asta e reţeta mea, pentru o bătrâneţe fericită. Aş putea trăi măcar din amintiri.

Ea râse.

- Dacă apuci să trăieşti atât!

-Voi trăi din plin până la cincizeci de ani. Deci mai am un sfert de veac. Destul pentru tot ce vreau să fac.

Dar nu pentru ea. Karen voia să iubească un bărbat; să se mărite cu el; să trăiască împreună cu el o viaţă; asta voia ea să facă. Dar nu cu orice bărbat. Dacă nu-l putea avea pe Brad, nu voia nici unul. Cel puţin aşa simţea acum.

Cina se ridică la nivelul aşteptărilor. Incepură cu o băutură în bar, apoi se mutară în restaurant. La sugestia lui Neil, Karen comandă melci ca aperitiv şi din fericire îi găsi delicioşi. Apoi serviră languste cu creveţi, măsline şi orez, apoi o salată de fructe.

- M-ai răsfăţat astăzi, oftă ea mulţumită. Mâncarea a fost excelentă.
- Imi pare bine că ţi-a plăcut. Trebuie să mai venim.
- Bine, dar aş fi mulţumită cu un loc mai puţin pretenţios data viitoare.
- N-am mai întâlnit o fată care să aibă atâta grijă de buzunarul meu! Locul ăsta nu-i prea scump.
- Imi pare rău, dar cum trăieşti dintr-o rentă...
- O, nu-i aşa mică încât să nu te pot duce la restaurant. Unii ar putea-o considera generoasă. Totul e relativ, nu? Comparat cu ce e blocat pe proprietate, eu şi Serena trăim cu alune.
- Dar Lowlands aduce un venit constant. Cât te va ţine capitalul dacă vei trăi cum mi-ai povestit în maşină?

- Destul. Şi mai sunt câteva afaceri în care aş intra. Dacă nu te extinzi rămâi sărac. Eu vreau să mă extind... într-un fel sau altul.
- Şi dacă Brad nu reacţionează cum te aştepţi?
El râse.

- Cu puţin noroc, Brad va fi prea ocupat cu viaţa în familie ca să-i mai pese de Lowlands. Sora mea nu-i va mai lăsa timp liber.
Brad şi Serena semănau: aveau o voinţă puternică, erau independenţi şi capabili să fie nemiloşi când îşi doreau ceva. S-ar putea ei înţelege? Era greu de crezut că Brad nu ştia ce face, dar dragostea orbeşte.
Era zece când fură gata de plecare. Cauciucurile maşinii fuseseră tăiate şi se dezumfaseră. Priviră amândoi, Karen tristă, iar Neil înjurând.
- Cine ar face aşa ceva? E vandalism!
- Aşa e. Poate că n-ar trebui să mă plâng. Cândva şi eu făceam la fel.
- E o diferenţă. Tu o făceai din impuls; asta a fost calculată.
- Nu neapărat. Nu că ar conta. Nu putem pleca. îi voi telefona Serenei. Dacă ea e plecată, ne va lua Ron.
- Dacă nici unul din ei nu e liber?
- Vom vedea. Hai înăuntru. Poate că cei care au făcut-o n-au plecat.
Li se dădu voie să folosească telefonul de la

recepţie.
Neil îi explică Serenei situaţia şi îi ceru să vină cu dubiţa să-i ia.
- Va fi aici în treizeci şi cinci de minute. Putem să bem ceva.

- Barul se închide, domnule, interveni şeful de sală. Dar puteţi servi o băutură în holul oaspeţilor. Vă voi trimite un chelner.
Holul oaspeţilor era aproape pustiu. Se aşezară lângă uşă şi comandară băuturi chelnerului indian.
- E linişte aici, comentă Karen după ce el adusese băuturile. E prea departe de Durban ca să fie aglomerat.
- N-a început sezonul. Va fi plin începând din decembrie. Neil se strâmbă la pahar. E mai multă gheaţă decât lichid aici. Imi pare rău că s-a întâmplat aşa.
- Nu e vina ta. Oricum, a fost o zi plăcută şi am văzut Durbanul. N-am de gând să mi-o stric.
- N-ai văzut decât o parte. N-ai văzut Beria şi Blufful. Nici Valea Celor o Mie de Coline şi barajul de la Nagle. Ar trebui să le vezi.
Karen râse şi-şi scutură capul.
- Vorbeşti ca Molly Gordon şi ceilalţi. Oi fi tu semiamericanizat, dar în inima ta eşti sud-african... şi eşti mândru de asta.

- Ai dreptate. Dar nu-i spune Serenei. Ar râde de mine dacă m-ar bănui de patriotism.
Il auzi uşurată pe Neil că anunţă sosirea surorii lui, apoi îl văzu pe Brad urmând-o pe aceasta în hol.

-Ne-am uitat la maşină. Voi suna service-ul din Clesburg să trimită o macara la prima oră a dimineţii. Dacă sunteţi gata, ne întoarcem chiar acum. Vă voi lăsa pe voi doi şi apoi o voi duce pe Karen acasă.

- Spuneai că vii singură, îi spuse Neil cu voce scăzută surorii lui, în timp ce Brad pornise deja spre uşă.

- Vrei să spui că aşa ai presupus. Nu am avut timp să-ţi spun că Brad era acolo când ai telefonat. Firește, nu m-a lăsat să conduc singură la ora asta. îl cunoşti pe Brad. Cu ce te deranjează?

-Nu mă deranjează. Dar aş fi preferat s-o duc pe Karen acasă.

-Data viitoare, prietene. îi zâmbi lui Karen. Sper că n-o să blestemi soarta.

- Trebuie să acceptăm inevitabilul.

- Să nu-ţi schimbi modul de gândire, dragă. Haideţi, sau Brad o să se supere.

Brad deschise portiera maşinii pentru Karen,

apoi Serena intră lângă ea, iar Neil se aşeză în faţă. Ieşiră pe drumul principal. Serena vorbi tot timpul drumului. Brad opri în curtea din faţă şi cei doi gemeni coborâră.

- Vino în faţă, îi spuse Brad lui Karen. O aşteptă să se mute, apoi le făcu cu mâna.

- Te-ai distrat bine? Ţi-a luat toată ziua.
- Asta a fost ideea. A fost un sfârşit nefericit al unei excursii plăcute. Işi va putea folosi Neil asigurarea?
- Dacă e asigurat pentru asta. Nu m-aş nelinişti. Lui n-o să-i pese.
- Greşeşti. A fost foarte supărat.
- Sunt sigur. Anticipase un lung drum înapoi şi poate voia să parcheze pe drum. Iţi subestimezi atracţia.
- Nu se poate spune la fel despre puterea ta de previziune! Ii vezi numai părţile rele!
- Nu e adevărat. Vreau doar să-ţi faci o părere realistă despre el.
- Mi-am făcut-o deja.

Ea nu dorea să fie în maşină cu Brad. Ar fi putut să-i spună că n-o interesează Neil, dar era ca şi cum şi-ar fi dezvăluit singură sufletul. Făcându-l să creadă că îi plăcea de Neil, măcar se putea apăra.

Ceva îi căzu din poală. Când îşi atinse încheietura mâinii observă că brăţara lipsea. Se aplecă s-o caute şi o ridică s-o pună în poşetă până va avea timp s-o examineze.

- S-a rupt?

- Nu pare. Probabil închizătoarea nu-i prea sigură. Trebuia s-o fi verificat.

- L-ai lăsat pe Neil să ţi-o cumpere?
- Da. A insistat s-o plătească. Eu n-am vrut.
- Atunci nu trebuia să-l laşi.
- Nu era scumpă şi eu...
- îmi dau seama că nu e scumpă. E pentru turişti, producţie de serie fără valoare.

-Poate. Dar îmi place. Şi valoarea nu constă doar în preţ. Dacă pentru toate s-ar folosi banii ca etalon, lumea ar duce-o mult mai rău decât o duce deja!

- Nu asta am vrut să spun, ştii bine. Cadourile oferite de un bărbat unei femei pot fi interpretate. Ceva ieftin e o insultă!
- Nu e drept!
- Bineînţeles că tu nu crezi asta, sau nu vrei s-o admiţi. E de la Neil, deci o îndrăgeşti. Cineva trebuie să-i dea lecţii.
- Nu te amesteca! Nu e treaba ta. Mi-ai spus tu însuţi ieri că nu răspunzi de comportarea lui. Nu-i vorbi despre mine.

- Nu vrei? Poate că ai merita şi tu nişte reproşuri.

- De ce? Pentru că nu-ţi recunosc dreptul de a face şi a spune ce vrei? îmi pare rău, dar eu nu cred că eşti buricul pământului, cum cred alţii. Ce cred sau simt pentru Neil e treaba mea. Nu te amesteca, te rog.

Când în cele dun urmă se opriră în faţa căsuţei, ea duse mâna la clanţa portierei. După ce coborî, maşina

plecă imediat, luminile din spate legănându-se până dispărură la curbă. Niciodată nu se mai simţise atât de singură.

* * *

Barbara Bray se dovedi una din acele persoane agitate pe care mulţi le găseau obositoare. Karen o găsea optimistă: o tânără expansivă, cu un simţ al umorului care te făcea să uiţi de necazuri şi să te bucuri. Era atractivă ca o puştoaică, cu părul negru tuns scurt şi lăsat pe frunte deasupra unui nas obraznic şi a unor ochi căprui. Era doar cu câţiva cen- timentri mai înaltă decât Karen, dar o făcea să se simtă aproape pitică.

- Tocmai încep să-mi accept feminitatea, se destăinui ea zâmbind. Mereu am vrut să fiu băiat. Când voi împlini douăzeci şi unu de ani în

curând, îi voi uimi pe toţi, transformându-mă într-o frumuseţe răvăşitoare. Va trebui să port o perucă până îmi creşte părul, dar îi voi impresiona.

-Vei fi fatală, fu de acord Karen, şi izbucniră amândouă în râs. Ce-ar fi să-ţi încerci noua imagine la club, sâmbătă? Neil Harlow a sugerat să mergem în patru...

- E cel care tocmai s-a întors din Statele Unite, nu-i aşa? Mi-ar place să merg în America, ţie nu?
- Nu m-am gândit la asta. Călătoria până aici a fost visul meu.
- Da, probabil că sunt multe diferenţe. Şi mie mi-ar plăcea să vizitez Anglia.
- Ei bine, dacă vii, sunt sigură că unchiul şi mătuşa mea te vor găzdui. Şi eu mă duc acasă peste câteva săptămâni.
- Asta e acceptabil, dar de ce nu şi sugestia mea să stai la familia Barbarei? întrebă Molly. Eu nu văd nici o diferenţă!
- Diferenţa e că n-o cunoscusem pe Barbara când mi-ai spus, toţi îmi erau străini.
- Acum că ne-am cunoscut, vei veni la Cape Town? Ne-ar face plăcere să stai la noi. Mai bine vii cu mine când mă întorc şi-ţi petreci ultima săptămână la noi. Ne vom distra!

- Nu e o idee rea. Molly se îndoia. Sau crezi că Keith s-ar supăra dacă ai pleca mai devreme? Ieri spunea că săptămânile trec repede.
- Am să-l întreb. Mi-ar plăcea să văd Cape Townul.

Cercetându-şi fratele după cină, Karen ştiu că nu va aduce vorba. El era tras la faţă şi obosit, fără energia de a mai face un efort, şi abia dacă scoase câteva cuvinte.

Denise se retrăsese devreme, pretextând că o doare capul, lăsându-i singuri. Şi lui i-ar fi făcut bine să vorbească, dar cum şi ea era abătută, nu putea deschide discuţia. El stătea ascuns după ziar, deşi Karen era sigură că nu citeşte.

Karen se duse la uşă şi privi noaptea fără lună. Aroma eucalipţilor de peste drum îi ajunse în nări. Era un miros pe care îl va asocia în viitor cu Africa.

- Cum te-ai înţeles cu oaspetele lui Molly? întrebă Keith, şi ea se întoarse în cameră şi-l văzu privind-o peste ziar.
- Bine. Barbara e plină de energie. Ne întâlnim cu ea mâine dimineaţă la o cafea, apoi Neil ne va duce la Kranskop şi cu feribotul la Tugela să vizităm Ntuli Kraal. Am auzit că e un sculptor.
- Unul din cei mai buni. împături ziarul şi-l puse pe canapea. Neil Harlow te place. Nu că te-

aş condamna. Mă întrebam ce simţi pentru el.

- îmi place de el, dar cam atât. Mă îndoiesc că pentru el înseamnă mai mult. Suntem doar prieteni.

- Aşa credeam şi eu, dar Brad are altă impresie.

- Nu e treaba lui.

- N-ar trebui să fie. Dar legătura lui cu cei doi Harlow schimbă lucrurile.

- Ţi-a spus el asta?

- Nu el, ci Molly Gordon. Cred că toată lumea gândeşte aşa.

- Nu cred. Neil ar fi distrus dacă toţi i-ar şti problemele.

- Dar nu-l deranjează că tu ştii.

- Asta-i problema. Mi-a spus el însuşi. Brad n-ar trebui să se amestece unde nu-i fierbe oala!

- Nu cred că se amestecă. Dar lucrurile astea se află într-o comunitate restrânsă. Se ştia înainte ca gemenii să plece în Statele Unite. Repede mai sari în apărarea lui Neil!

- Nu pentru asta sunt buni prieteni?

- Şi Brad? Nu-l consideri prieten.

- Brad n-are nevoie să-i ia cineva apărarea. E capabil să-şi urmărească interesele. Nu-mi place cum procedează cu Neil, făcându-l să aştepte zece ani până primeşte proprietatea. Sună a despotism.

- Poate că n-are de ales. Ar fi imposibil din

punct de vedere legal să schimbe termenii tutelei, mai ales că ştie că Neil va vinde proprietatea imediat.

- Nu mi-a lăsat impresia asta.

- Deci ai discutat cu el? Neil te pune să-l susţii, Karen? A încercat să te folosească?

- Nu. A venit vorba doar, şi n-am văzut nici un motiv să-mi ascund părerile, asta e tot. Vrei ceva de băut?

- Nu, n-am chef să beau.

Nici ea n-avea, dar se duse şi-şi turnă suc de lămâie, adăugând gin şi gheaţă.

-Nu eşti bună de barman, observă Keith. Gheaţa se pune întâi.

-Ştiu, mereu uit.

- Keith, ce e cu tine şi Denise? Poate nu trebuie să mă amestec, dar mă îngrijorează să te văd aşa.

- Mulţumesc. Pentru mine contează că-ţi pasă. Nu ştiu ce se va întâmpla pentru că nu ştiu nici pentru mine. E pusă pe ceartă în ultimul timp. Ştii, de când suntem căsătoriţi nu ne-am certat niciodată cu adevărat până acum. Altădată nu se certa. Spunea că e degradant.

-Poate că ar fi bine să te mai descarci decât să ţii în tine.

-Câteodată cred că eşti mai în vârstă decât scrie în certificatul tău de naştere. Intr-o zi o să

fii o soţie bună.

Doar dacă ar putea simţi pentru altcineva ceea ce simţea pentru Brad, şi nu credea asta posibil. Nu era sigură că dragostea este un sentiment care să merite dacă aducea atâta nefericire.

Capitolul 8

Keith plecase deja când Karen veni să-şi ia micul dejun. Denise stătea la masă cu o ţigară între degete. Arăta mai bătrână decât cei douăzeci şi opt de ani ai săi.

- Pleci undeva? întrebă ea observând costumul de safari al lui Karen. Nu-ţi uita puşca!

Karen râse.

- Mergem să ne plimbăm.
- Cine?
- Barbara, Neil şi eu. De ce nu vii şi tu cu noi? Sunt sigură că fratele meu nu se va supăra să ia prânzul singur.
- Keith se întoarce târziu. Se duce să vadă nişte pământ pe care Brad vrea să-l cumpere. Voi rămâne aici, mulţumesc. E prea cald azi.

Denise voia să fie singură. Să te frământi singură nu era o soluţie şi semăna cu a-ţi plânge singură de milă. Viaţa trebuia să continue chiar dacă nu

totul merge bine.

- Dacă vrei să-l aduci pe Neil la cină, spune-i lui Aaron. Vrea să ştie dinainte.

- Nu cred. O ia pe Barbara şi o duce în oraş, aşa că voi lua maşina şi o voi lăsa acolo peste zi. Nu vrei să vii cu noi?

- Nu, mulţumesc. Am treabă.

- Atunci, poate altă dată.

- Da. Altă dată. Distraţi-vă.

Neil şi Barbara o aşteptau în holul hotelului, atât de prinşi în conversaţie încât la început n-o observară.

- Neil îmi povestea despre ferma vărului său. Sună aventuros!

- Dar e muncă grea, interveni el. Bob nu transportă pasageri, personal sau pe cei din familie. Doar clienţii care plătesc se bucură de servicii.

- Dar cred că ţi-a plăcut, dacă ai stat atât de mult.

- Era un loc ca oricare altul. Oricum, Serenei îi plăcea.

Până când Brad i-a oferit o alternativă mai tentantă. Karen nu se mai gândi la el. Astăzi voia să uite totul despre Brad şi să se distreze.

Privi uşile care se deschideau şi descoperi silueta

înaltă în pantaloni largi şi jachetă din mijlocul unui grup. Nu avea cum să scape de Brad. Era peste tot.
Brad discuta cu doi bărbaţi şi se duseră într-un colţ. Deodată, el îi văzu. Karen îl salută din cap, apoi se concentră la discuţia dintre Neil şi Barbara.
- N-ar trebui să plecăm? întrebă Karen. Dacă vrem să ne întoarcem la o oră rezonabilă, ar trebui să mergem.
- Cred că ai dreptate. Haideţi, fetelor. Sunt în slujba voastră pentru tot restul zilei.
Cu coada ochiului, Karen îl văzu pe Brad spunând ceva tovarăşilor săi şi apoi ridicându-se. Incremeni când veni la masa lor.
- Nu v-am văzut când am intrat. Mergeţi undeva?
- La Kranskop şi cu feribotul, răspunse Neil. Nu cred că o cunoşti pe Barbara. Stă la familia Gordon. Barbara, el e Brad Ryall.
Brad întinse mâna, relaxat.
- Molly spunea că trebuie să vii. Sper să-ţi placă aici.
- Sunt sigură că-mi va plăcea. Nu eşti şeful fratelui lui Karen?
- Aşa e. Vino la Breckonsridge dacă te interesează trestia de zahăr, şi-ţi voi arăta locul. Vii la prânz sâmbătă?

- Dai o petrecere? întrebă Karen.
- Vrei o petrecere?
- O, nu. Bineînţeles că nu. E bine la prânz. Păcat că la noi vremea e mai proastă. Multor oameni de acasă le-ar plăcea să ia prânzul afară fără să se teamă că vremea va fi rea. O să duc dorul petrecerilor.
- Voi căuta să-ţi împrospătez impresiile. Suntem o rasă sensibilă.
- Oricum, lui Karen îi place de noi. Aşa a spus.
- Aşa a spus? I-ai atins vreo coardă sensibilă. Dacă fratele tău e acasă când te întorci, spune-i că voi trece pe la el pe la şase.

Karen dădu din cap afirmativ, fără să-l privească, şi îl auzi luându-şi rămas bun.

- Acum plecăm?
- Abia aştepţi, spuse Neil cu afecţiune, luându-le de braţ pe amândouă.

înainte să se întoarcă în oraş în după-amiaza aceea, relaţiile dintre cei trei se schimbară. Barbara şi Neil se potriveau de minune. La un moment dat când cele două tinere rămaseră singure, Barbara întrebă direct dacă era ceva între ea şi Neil şi se bucură când Karen îi spuse că nu.

- E deosebit de băieţii de acasă. E sigur de el. îmi plac oamenii care ştiu ce vor.

Neil sugeră să ia cina şi să danseze la un hotel.

- De ce nu te duci tu cu Barbara, sugeră Karen. O poţi duce la fermă să se schimbe si apoi la Lowlands.
- Bine. Ne vedem cel târziu sâmbătă.
Sâmbătă la Breckonsridge: râsete si pajişti însorite; miros de cărbune şi fripturi. Karen presupuse că Serena va juca rolul de gazdă. Se bucură că n-a fost invitată să vadă interiorul casei. Aşa îi venea mai uşor s-o accepte pe Serena ca stăpână aici.
întunericul căzu înainte să ajungă la cotitura din spatele proprietăţii. Văzu luminile altei maşini. Claxonul îi spuse cine era. Claxonă şi ea, făcându-i semn cu mâna fratelui ei.
în faţa căsuţei era şi maşina lui Brad. Karen îl aşteptă pe Keith să coboare.
- Ai avut o zi grea? întrebă ea şi Keith se strâmbă.
- Una lungă. V-aţi distrat?
- Foarte bine. Ne-am întâlnit cu Brad în oraş de dimineaţă. Mi-a spus să-ţi spun că vine pe la şase.
- înseamnă că n-a aşteptat mult. M-aş fi întors de mult, dar mi s-a spart un cauciuc şi n-aveam roata de rezervă. Până la urmă am găsit o maşină care avea una care se potrivea. îmi pare rău c-ai aşteptat, Brad. Am avut ghinion astăzi.
- Nu contează. Mai bine aţi intra. Trebuie să vă spun ceva.

Karen se crispă.

- E vorba de Denise, nu-i aşa? A plecat!
- Ştiai că are de gând să facă asta?
- Nu, dar ar fi trebuit să înţeleg că vrea s-o facă. S-a purtat ciudat azi-dimineaţă.
- De unde ştii că a plecat? întrebă Keith. Ai văzut-o?

Brad clătină din cap.

- Aaron spune că a plecat înainte de prânz. Ţi-a lăsat o scrisoare. E pe masă.

Se dădu la o parte din uşă, lăsându-l pe Keith să intre.

- Lasă-l s-o citească singur.

Ea se sprijini de balustrada verandei, privind grădina întunecată. Dacă s-ar fi gândit dimineaţă, şi-ar fi dat seama ce vrea Denise să facă şi ar fi putut-o opri, sau măcar ar fi convins-o să-şi amâne plecarea până când Keith ar fi avut şansa să discute cu ea. Acum era prea târziu.

- N-aveai de unde să ştii că o va face astăzi, spuse Brad, dar cred că ştiai mai multe despre asta decât Keith.
- îţi pasă aşa de mult?
- îmi pasă. Trebuie să fi fost un motiv pentru care Denise a plecat. Poate ştii tu care?
- Dacă ştiu, îi voi spune lui Keith. E soţia lui.

- Apăru Keith cu o hârtie în mână.

- Ştii ce a determinat-o să facă asta, Karen? întrebă Keith.
- Am o idee, dar nu pot să spun acum.
- N-o să-ţi spună nimic cât sunt eu aici, spuse Brad. O să stau în maşină cât timp vorbiţi.
- Nu, rămâi. Karen, nu e nici o diferenţă dacă Brad ştie. Sunt sigur că a ghicit.
- Bine. Denise credea că ai o aventură cu Molly Gordon.
- E ridicol! Molly nu s-ar încurca vreodată cu cineva, cu atât mai puţin cu mine. Nici măcar nu ne simţim atraşi unul de altul. Cum a putut să bănuiască aşa ceva?
- Soţiile... şi soţii, pot privi cu suspiciune legăturile cu sexul opus, spuse Brad. Ai făcut multe vizite la Sunnyride în ultimele săptămâni. Mulţi te-au bârfit că o vizitezi pe Molly când David nu e acasă.
- N-am făcut decât să vorbim. Este o femeie înţelegătoare.
- N-ai de ce să te justifici, interveni Karen. I-am spus Denisei că nu e adevărat.
- Dar nu te-a crezut.

Brad îi privea când pe unul, când pe altul. Ce vei face acum? întrebă el.

- Ce pot să fac? Spunea că ia un avion în după- amiaza asta, dar n-a spus spre ce destinaţie.

- Cei de la aeroport te pot ajuta. Poţi să te duci după ea; adu-o înapoi.
- Dacă nu vrea să vină?
- în numele Cerului, omule! Dacă n-ar fi vrut s-o cauţi, nu ţi-ar fi lăsat biletul. Spunându-ţi că ia un avion e ca şi cum ţi-ar spune unde se duce. Dacă o vrei înapoi, du-te după ea. E simplu.
- Aş vrea să am încrederea ta.
- Numeşte-o risc calculat. Hai, du-te.
- Şi treaba de aici? Nu faci nimic şovăind.
- Du-te odată. Am eu grijă aici. Şi să nu te nelinişteşti pentru sora ta. Voi avea grijă de ea. I-am spus deja lui Aaron să nu mai servească cina. Karen cinează la conac cu mine.
- Erai aşa de sigur că mă voi duce după ea?
- Sunt un jucător. Nimic nu se face cu şovăiala.
- Aşa e. Mă duc.
- îţi împachetez câteva lucruri, se oferi Karen. Ia-ţi paşaportul.
- Bani nu-ţi iei? întrebă Brad. Am câţiva la conac. O vei lăsa pe Karen acolo.

Aşezată lângă fratele ei în maşină, Karen se întreba când îl va vedea din nou. Dacă Denise

plecase din ţară îi vor trebui zile întregi s-o găsească, presupunând că a lăsat urme. Karen nu era convinsă de asta.

- Ai grijă de tine, murmură ea când ajunseră la conac, şi el îi zâmbi crispat.
- Imi pare rău, Karen. Până acum ai avut o vacanţă lamentabilă.
- Nu-i adevărat. Vă veţi întoarce curând. Amândoi. Îl sărută pe obraz, apoi coborî din maşină.
- Iţi vor ajunge câteva zile, spuse Brad, înmânân- du-i un plic gros. Telegrafiază dacă mai ai nevoie. Şi sună-ne de la aeroport imediat ce afli ceva.

Priviră maşina cum dispărea. Brad se mişcă primul.

- Hai înăuntru. Ne-ar prinde bine o băutură.

Văzută dinăuntru, sufrageria părea mult mai mare,
dar caldă şi primitoare. Karen se aşeză pe o canapea din faţa unei nişe adăpostind bibelouri de porţelan, dându-şi seama că erau obiecte de colecţie. Pe peretele din faţă se afla o consolă de marmură pe care era un coş cu corali şi alge uscate, bureţi şi scoici. Covorul era auriu.
Luă paharul pe care i-l înmână Brad, conştientă că acum depindea de el.

- Chiar crezi că Denise a vrut ca el să vină

după ea? întrebă Karen.

- L-a lăsat să aleagă. Ar fi fost mai greu să-i ia urma fără scrisoarea aceea.

Spera că el avea dreptate.

- Nu te mai gândi. Brad o privea. E treaba lor acum. Nimeni nu-i poate ajuta.

- Ar putea avea mai multe şanse dacă ar pleca din Breckonsridge.

- S-ar putea. Dar trebuie mai mult decât o schimbare de décor ca s-o ia de la capăt.

- Ceea ce înseamnă că nu vrei să-l pierzi pe Keith.

- Nu, rosti el tăios. Nu vreau. Nici el nu va dori să plece. Şi dacă Denisei îi pasă de el, nu-l va face să aleagă.

- Dar s-ar putea să-i vină greu să se întoarcă aici.

- Trebuie să se obişnuiască. Nu spun că va fi uşor.

- Şi Keith?

- El a început deja. Se va consola cu un mariaj fără copii, dacă acceptă ideea.

- Un compromis? Nimeni nu câştigă; nimeni nu pierde. Pare... incomplet.

- E mai bine decât nimic.

- Nu crezi ce spui. Cred că mai degrabă ai rămâne cu nimic decât să accepţi ce nu-ţi place.

- S-ar putea să ai dreptate. Hai la masă. Keith nu va ajunge la aeroport înainte de nouă.

Telefonul sună la nouă şi jumătate.

- Se pare că a plecat spre Mauritius la ora patru. E un zbor care pleacă în cincisprezece minute. Pleacă după ea. I-am spus să rămână câteva zile până se îndreaptă lucrurile. Nu ţi-e frică să stai singură în căsuţă, nu-i aşa? Aaron şi Delia sunt în curtea din spate. }i-aş cere să stai aici, dar s-ar putea isca zvonuri.

- Mă descurc, mulţumesc. Cât timp crezi că îi va lua s-o găsească, o dată ajuns pe insulă?

- Depinde cât de repede vrea ea să fie găsită. Poate câteva ore. Nu cred că fratele tău ne va contacta până nu va şti sigur cum stă treaba. Ar trebui să dormi. Vino, te conduc. Mâine lucrurile nu vor mai părea atât de negre. Becurile de pe verandă şi din sufragerie erau aprinse, deşi Aaron se retrăsese în camera lui

- Mai bine te-ai duce direct în pat. Voi veni mâine dimineaţă. Şi mergem să călărim. Rennie are nevoie de mişcare.

- Nu eşti prea ocupat?

- Mă îndoiesc. Keith a ţinut lucrurile în ordine, iar ajutorul lui ştie ce are de făcut. Se poate descurca singur câteva zile. Trebuie doar să-l controlez dimineaţa şi seara. Restul timpului îl vom petrece împreună. Mâine pe la zece e bine?

- Da. Şi mulţumesc pentru tot. E bine să ai pe cineva pe care să te bizui.

- Păcat că nu e Keith. Incuie după ce plec.
Plecă fără să mai privească înapoi.

Capitolul 9

Spre uşurarea lui Karen, iapa se dovedi blândă, cum spusese Brad. Călăriră pe graniţele proprietăţii.
îi plăcea să simtă iapa sub ea, mirosul curelelor de piele, căldura soarelui; dar şi mai mult să vadă spatele lui Brad, călărindu-l pe Calif. Era un bun călăreţ, ţinân- du-şi calul din scurt.
Ea nu se aştepta să-şi petreacă seara la Breckonsridge, şi fu surprinsă când Brad o întrebă:
- Ieşim undeva?
- Nu m-ar deranja. Unde vrei tu.
- Mergem pe coastă să luăm cina. Nu am chef de club în seara asta.
- Nu trebuie să-ţi strici programul ca să mă distrezi pe mine, Brad. Poate vrei să faci altceva.
- Probabil că amândoi am vrea să facem altceva. Ce speri? Ca Neil să te caute? Nu m-aş baza pe asta.
- Nu.
- Bine. Te iau pe la şapte şi jumătate.
Era prea cald afară. Spera că nu va mai veni o furtună. Aaron umplea găleata cu gheaţă din

sufragerie. Ii spuse că nu lua masa acasă în seara aceea şi îi sugeră ca el şi Delia să-şi ia liber pentru restul zilei.
Karen se odihni în pat, dar nu putu să adoarmă. Incepu să se gândească la Brad, dorindu-l cu o ardoare care o durea. Dar el nu era al ei. Aparţinea Serenei. Il luase doar cu împrumut vreo două zile. Şi o va durea şi mai tare când aceste zile se vor termina.
Karen fu gata la şapte şi douăzeci de minute. Brad sosi la ora stabilită.
- Vioiciunea tinereţii. Va fi o furtună mai târziu, dar poate vom scăpa de ea. Vrei să rişti?
- Dar tu?
- Dacă ai de gând să-mi întorci toate întrebările, te voi lăsa în pace. Ia-ţi un pardesiu. Când plouă se face frig.
- Poate ar trebui să mergem la club. E mai aproape.
- Cum vrei. Telefonez să rezerv o masă.
In club muzica se auzea şi era evident o ocazie specială, iar locul era plin de oameni care petreceau. Dacă nu ar fi luat-o pe ea, ar fi adus-o pe Serena.
Aşa cum anticipase, lumea era curioasă de absenţa lui Keith şi a Denisei, dar Brad depăşi situaţia spunând că l-a trimis pe Keith undeva şi Denise plecase cu el.

- Trebuia să-mi fi spus, murmură ea

nefericită. Credeam că vor fi puţini oameni în seara asta.

- Tot se afla mai devreme sau mai târziu. Aşa e cel mai bine.

- Nu cred că înţeleg. Vorbim despre Keith şi Denise?

- Nu. Despre ei, răspunse el uitându-se spre ringul de dans.

Barbara şi Neil erau captivaţi unul de celălalt, ea îl ţinea de umeri şi feţele lor aproape că se atingeau. Dansau îmbrăţişaţi. Era bucuroasă pentru ei, dar îi invidia.

- Se potrivesc, spuse ea. Ştiai că va fi aici?

El dădu din cap afirmativ.

- Serena mi-a spus în dimineaţa asta când a sunat. A mai spus că Neil are de gând să se întoarcă la Cape Town cu Barbara, ca să-i cunoască părinţii.

- Familia Harlow se mişcă repede, nu-i aşa? Neil s-ar putea căsători înaintea ei! îmi pare rău, nu trebuia să spun asta.

- Ar trebui să ţi-l scoţi din minte.

- Dacă dragostea ar avea legătură cu mintea nici unul dintre noi n-ar avea de ce să se îngrijoreze. Nu poţi s-o porneşti şi s-o opreşti ca pe un robinet! Bine, mi-ai arătat ce ai vrut. Acum hai s-o lăsăm baltă!

- Bine, dar când vei da semne că îţi revii. Nu-l iubeşti pe Neil; iubeşti imaginea pe care ţi-ai făcut-o despre el.

- Presupun că Barbata îl vede aşa cum e.
- Nu ştiu. Nici n-o cunosc. Nici nu mă interesează. De tine îmi pasă.
- Sunt flatată.
- Nu-mi vorbi aşa. Recunoaşte că l-ai pierdut.
- N-a fost niciodată al meu. Şi nu mă mai trata ca pe un copil, Brad. Sunt destul de mare ca să fiu văzută şi auzită!
- Poţi să-mi ironizezi motivele, dar nu te aştepta să stau s-o încasez fără să mă răzbun.
- Aş vrea să merg acasă. Nu mai avem motiv să stăm.
- Ba avem. Abia am venit. Brad chemă un chelner. Vom comanda acum şi vom bea ceva cât timp aşteptăm.
- Comandă tu.

El comandă şi îşi trase scaunul.

- Hai să dansăm.

Neil îi văzu primul şi ochii i se măriră de surpriză. Ii spuse ceva Barbarei, apoi se apropiară.

- E şi Serena aici? Nu mi-a spus.
- N-a vrut să vină. Dacă sunteţi aici singuri, poate vreţi să vă alăturaţi nouă.

Neil spuse repede:

- Am comandat deja, mulţumesc.
- Atunci să bem o cafea.

Barbara interveni:

- E o idee bună. Ne mai vedem după ce mâncăm?
- E o fată drăguţă, comentă Brad după ce se îndepărtară. Ar putea fi bună pentru el.
- Ar fi vrut să fie singură cu el. Ai făcut-o intenţionat!
- Mereu tu ştii mai bine, nu-i aşa? Nu te-ai gândit că ai putea greşi!
- Refuz să fiu implicată într-o asemenea situaţie doar pentru că aşa spui tu. Poţi să comanzi cafea pentru patru persoane, dar o vei bea şi pe a mea, deoarece eu nu voi mai fi aici!
- Ba vei fi. Voi avea grijă să fii.

Când erau la felul doi se auzi primul tunet. Atmosfera era apăsătoare. Era nevoie de ploaie ca s-o calmeze, dar nu era deocamdată nici un semn.

- Eşti gata?
- Da. Aş vrea să trec pe la toaletă.
- Du-te. Te aştept aici.

Toaleta era goală. Karen se privi în oglindă, văzându-şi pungile de sub ochi. Nu putea să fugă. deschise uşa, o luă pe terasă şi coborî treptele dând colţul înainte ca cineva s-o vadă. In câteva minute ajunse la drum, apoi trecu de curbă. Nu ştia unde se ducea. Ar fi vrut să facă autostopul până în oraş, de unde putea lua un taxi. Dar nu venea nici o maşină.

Nu-i nimic, va merge pe jos două mile până în oraş.

Fulgeră din nou, dezvăluind un peisaj străin. Ştia că acum va ploua. în câteva secunde fu udă până la piele. Nişte faruri de maşină o luminară. Apoi maşina opri şi Brad deschise uşa.

- Urcă-te. Acum!

Karen îl ascultă pentru că nu avea ce face şi se aşeză în maşină şiroind de apă. Fusta şi bluza se lipiseră de ea.

Ochii lui Brad aruncau fulgere.

- Nebună mică şi proastă! Ce naiba crezi că faci?

- îmi susţin punctul de vedere. începuse să tremure. Ti-am spus că n-o să te las să mă implici!

- Nu ştiu ce ţi-aş face! Dacă nu te-ar fi văzut cineva luând-o pe alee, şi acum te-aş fi căutat pe acolo. E o prostie cum n-am mai întâlnit!

- E la modă. Sau se numeşte altfel când e vorba de tine? Ce ai încercat să faci nu era necesar şi nici drept! Mi-e frig. Putem să ne certăm după ce mă schimb.

Brad se aplecă spre scaunul din spate şi luă un prosop.

- Scoate-ţi hainele şi pune-ţi ăsta pe tine. Nu

poţi sta aşa până ajungem. O faci tu sau o fac eu? Nu risc că răceşti.
Karen începu să-şi decheie bluza.

- Măcar uită-te în altă parte.
- Crezi că meriţi? Tu te-ai adus în halul ăsta. Jenează-te puţin şi mulţumeşte-te dacă nu mă răzbun. îşi aprinse o ţigară. Hai, continuă.

Era greu de manevrat în maşină, dar reuşi să-şi scoată bluza şi fusta şi se înfăşură în prosop.

- Sunt gata.
- Freacă-te, o instrui el şi porni maşina în timp ce ea se executa.

Ploaia se mai rări şi condusul deveni aproape plăcut. Ştergătoarele abia pridideau cu apa de pe parbriz. Când ajunseră la căsuţă, Brad duse maşina lângă treptele verandei, ieşi, o luă în braţe şi o duse înăuntru.
în sufragerie o puse în picioare şi turnă whisky într-un pahar pe care i-l întinse.

- Bea să-ţi treacă frigul. Tremurai în maşină.

Karen bău şi simţio arsură în stomac. Nu ştia ce să
spună. Mai bine ar fi plecat şi ar fi lăsat-o.
Prosopul începu să alunece şi ea îl prinse.

- Fă o baie fierbinte înainte să te culci. Şi sună-mă mâine dimineaţă dacă te simţi rău. Auzi?

Ea dădu din cap afirmativ, neavând încredere în

vocea ei, privind haina lui udă. înălţă capul şi îl privi. El o îmbrăţişă şi o sărută, strângând-o cu degete de oţel. îşi dorea sărutul lui, dar deodată o cuprinse furia. Nu pe ea o săruta, ci pe Serena. Serena!

- Du-te de-aici. Pleacă şi lasă-mă singură, Brad! Nu te vreau lângă mine.

Nu-l aşteptă să răspundă, ci fugi din cameră ca urmărită de diavol.

* * *

Dimineaţa nu aduse urmări ale aventurii din seara trecută, doar o senzaţie de oboseală din cauza unei nopţi nedormite. Se trezise la opt, făcuse o baie şi se îmbrăcase într-o rochie de vară din bumbac, care îi lăsa spatele gol. Ciuguli fără poftă din pâinea prăjită şi fructele pe care i le adusese Aaron.

După furtună, dimineaţa era proaspătă şi soarele încălzea. Ar fi vrut ca fratele ei să fie aici, sau măcar să sune. Se simţea singură. Era ca şi cum ar fi fost lipsită de sentimente; chiar şi de durere. După seara trecută, Brad n-o va mai căuta. Nici ea nu voia să-l mai vadă. Era mai bine aşa.

Se făcuse unsprezece când îşi aminti de petrecerea planificată pestru astăzi. Trebuia să încerce să treacă peste asta. Ii va trece. Intr-o zi va putea să-şi amintească de această perioadă din viaţa ei şi putea analiza cum se purtase.

Stătea pe verandă când îl văzu pe Calif. Îl privi înlemnită pe Brad oprind armăsarul în faţa ei şi descălecând. Purta pantaloni bufanţi, cizme şi avea o eşarfă la gât.

- Dacă mi-aş fi imaginat, aş fi venit să te iau înainte să vină ceilalţi. Cum nu m-ai sunat în dimineaţa asta, am presupus că vei veni la prânz. Ce s-a întâmplat?
- Ştii ce s-a întâmplat. Nu mi-a trecut prin cap că mă mai aştepţi
- Pentru că ţi-am dat ce meritai? Ar trebui să fii recunoscătoare că ai scăpat atât de uşor. Imi venea să încalc toate regulile.
- Respecţi regulile? Mă uimeşti. Credeam că faci numai după placul tău!
- Hai s-o lăsăm baltă. Mă faci să fierb. Nu vreau să-ţi distrug izuliile. Scoase din buzunar două plicuri. Am ridicat poşta. Asta e din Anglia. De la mătuşa ta, după adresa de pe plic.
- Şi celălalt? E o telegramă, nu-i aşa?
- Da. E de la Keith. Te vei bucura să auzi că se întoarce... cu Denise. Vrei s-o citeşti?

Işi scutură capul.

- Când?
- Luni. Cu zborul de după-amiază. Vor veni seara.
- Poate că ar fi mai bine dacă i-aş cere lui Molly să stau la ea câteva zile până se

obişnuiesc. S-ar putea să se simtă jenaţi la început.

- Nu neapărat. Nu vei fi aici. Nici eu. Am aranjat să mergem în excursie la Umfolozi, de mâine dimineaţă. Vom fi plecaţi patru zile, destul timp ca

lucrurile să reintre în normal. Nu mergem doar noi doi, deşi aşa aş fi vrut. Vom fi şase: tu, Serena şi eu, Neil, Barbara şi Ron Trent. Era timpul să ne luăm o pauză. Ferma se descurcă fără el câteva zile. La nevoie, Keith poate să se ocupe de fermă cât suntem plecaţi.

- Nu merg.

-Ba vii. Vii şi o să am grijă să-ţi iei bagajele. Şi n-o mai întreba pe Molly dacă poţi să stai la Sunnyride pentru că voi avea grijă să înţeleagă situaţia şi să te refuze. Vei fi gata şi vei aştepta, cu poşetaa în mână, când voi veni să te iau mâine la opt, sau o să te iau pe sus. Clar?

- Brad, te rog să mă laşI în pace. Nu vreau să merg la Umfolozi. Moly mă va primi dacă nu-i spui nimic.

-îmi pare rău, nu merge. Ceilalţi sunt la petrecere. De ce nu vii cu mine? Ar părea mai firesc.

- Ce-ţi pasă cum va arăta? După mine, ei pot să ştie că sunt luată cu forţa.

- Doamne! Vrei să te răzbuni, nu-i aşa? Nu poţi măcar încerca... Fă cum vrei. Te las să te

gândeşti. Nu trebuie să iei multe lucruri cu tine. Doar încă o pereche de pantaloni şi încă o cămaşă. Şi asigură-te că-ţi iei încălţăminte confortabilă. Vom merge mult. Apropo, hainele tale de noaptea trecută sunt la conac, spălate şi călcate. Le vei lua când ne întoarcem de la Umfolozi.

Brad încălecă şi plecă.

Se făcu seară, se aprinseră lămpile şi Aaron aduse gheaţă proaspătă. La cină servi salată şi păstrăv fript, urmate de o prăjitură de care Karen nu se atinse. Asculta nişte discuri, se uita prin revistele pe care nu le citise, apoi privi ceasul. Se ridică atunci când auzi o maşină. De ce venea Neil în vizită la ora asta?

Nu era Neil, era Barbara.

- Brad spunea că nu vrei să-ţi faci bagajele, aşa că am luat maşina lui Neil şi am venit să văd dacă pot să te ajut. Crezi că vei fi gata mâine?

-Cred că trebuie. Nu mi-e rău, sunt doar obosită. Te lasă Molly să vii?

- Molly e la fel de fericită ca mine. Se îngrijora că mă voi plictisi.

-Dar nu te plictiseşti.

-Nu. E cea mai frumoasă vacanţă din viaţa mea. Karen, îmi pare rău că ţi l-am luat pe Neil. Dar s-a întâmplat aşa de repede. Incă nu-mi vine

să cred. Vreau să spun... ei bine, ai citit poveşti din astea, dar nu-ţi închipui că pot fi adevărate. Ne-a cuprins euforia.

-Şi vreţi să fiţi împreună. Nu mi l-ai luat, Barbara. Eu şi Neil eram doar prieteni. Mă bucur pentru voi. Am înţeles că Neil merge cu tine la Cape Town.

-Da. Nu le-am spus părinţilor decât că aduc un prieten. E prea devreme să fac tam-tam.

- Se vor supăra?
- De ce? îl iubesc pe Neil şi el mă iubeşte... cel puţin aşa jură. Nu putem să ne căsătorim în pripă. Vrem să mai aşteptăm. Ei îi seamănă; nu pot să nu-l placă. S-ar putea îndoi că ne vom potrivi la început, dar îşi vor da seama că nu e doar o aventură. Şi mama s-a căsătorit la douăzeci şi unu de ani, şi e încă destul de romantică.
- Şi când vă căsătoriţi? Veţi trăi la Lowlands?
- Nu ştiu. Nu vrem să stăm la fermă, dar dacă Brad nu-i lasă pe gemeni să vândă n-avem încotro.
- Brad nu poate să lase proprietatea să fie vândută până nu trece termenul. L-ai întrebat?
- N-aş îndrăzni. îmi place de el, dar e autoritar. Nu vreau să-l supăr... Pare capabil de orice.

- Da, dar Neil ar trebui să discute cu el. Cel puţin când se va hotărî.
- Cred că ai dreptate. Doar că nu vrea. Se bazează pe Serena.
- Sper să nu se înşele. Vrei cafea?
- Mulţumesc, dar am spus că mă întorc. Neil se întoarce la Molly la cină. Păcat că n-ai venit la Brad. Dar vom fi împreună în excursie. Neil nu prea voia să meargă până l-am convins. Dacă Brad s-a străduit să organizeze excursia... ca să nu mai vorbesc că a plătit-o... nu prea e cinstit să-l refuzăm. Sigur te descurci?

-Sigur. Brad ne ia pe toţi?

- Nu, Neil ne ia pe ceilalţi şi va lăsa maşina în garaj. Vom pleca devreme.

-Nu pare să te deranjeze.

- Aşa sunt bărbaţii. Nimic nu e bine dacă nu e organizat de ei. Mama spune că e mai bine să-i laşi să-şi facă cheful. Mama e o filosoafă, deşi tata e convins că e o zăpăcită. Nu suportă femeile inteligente. Spune că-l fac să se simtă inferior.

- Ne vedem dimineaţă. Şi îţi mulţumesc că ai trecut pe la mine.

Singură din nou, ascultă maşina care se îndepărta înainte să se întoarcă înăuntru. Scrisoarea pe care o adusese Brad stătea unde o lăsase. Karen o luă şi reciti rândurile, văzând

feţele iubite care fuseseră aproape totul pentru ea în ultimii cincisprezece ani. O aşteptau să se întoarcă la sfârşitul săptămânii următoare. Parcă trecuseră ani de când plecase şi le era dor de ea. Prietenii întrebau când se întoarce, iar unul a sugerat că va rămâne în Africa de Sud.

Nu aveau de ce să se îngrijoreze,nu va rămâne. Nimeni nu avea nevoie de ea aici.

Capitolul 10

Zorii fură senini şi parfumaţi. Karen se trezi la prima rază de lumină, ieşind din camera ei. Privi lumina de pe cer de pe verandă, care umplea peisajul cu căldură şi culoare. Simţi briza uşoară a dimineţii. Mâine la ora asta vor fi la Umfolozi. Se întreba cum va fi în sălbăticie.

Brad sosi punctual la opt.

- Ceilalţi trebuie să sosească. Vreau să luăm prânzul la Nongoma ca să putem ajunge la pădurea Nklandhala. Ştii ceva despre războaiele zuluse?

- Am auzit la şcoală. Nu pe aici pe undeva a fost omorât Louis Napoleon?

- Ba da. Credeam că Lordul Chelmsford e mai faimos, dar depinde de gusturi. Bunicul meu a luptat la Roker’s Drift. A fost unul din cei cincizeci şi cinci de europeni care au supravieţuit, din cei nouă sute cincizeci lăsaţi să apere Islanhlwana. După război s-a stabilit în Africa de Sud în loc să se întoarcă în Anglia.

- Le-am lăsat un bilet lui Keith şi Denisei. Cred că am făcut bine.
- Depinde ce le-ai scris.
- Nu multe. Doar că sper că am călătorit bine şi că abia aştept să-i văd pe amândoi când mă voi întoarce. Cred că ai avut dreptate să plec câteva zile. Dacă aş fi stat la Molly, Keith s-ar fi simţit obligat să vină să mă vadă, şi Denisei nu i-ar fi plăcut să împartă cu mine atenţia lui.
- Va trebui să se obişnuiască. Mai e şi slujba lui.
- Asta e altceva.
- Vrei să spui că o femeie îşi poate împărţi bărbatul mai uşor cu serviciul decât cu altă persoană?
- Aşa cred, dacă serviciul nu e mai important pentru el decât orice altceva. Şi Keith a demonstrat asta plecând după ea.
- Nu a fost nici un risc.
- Denise nu ştie asta. Sunt sigură că preferă să creadă că el ar fi renunţat la tot pentru ea. Poate dacă ea ar fi refuzat să se întoarcă la Breckonsridge el chiar ar fi făcut-o. Indrăznesc să spun că ai găsi un astfel de sacrificiu nerealist.
- Un început prost ar fi cuvântul. Indiferent cât de mult îi pasă de ea, orice bărbat care îşi lasă interesul pentru o femeie nu se respectă. Şi femeile, aşa cum sunt ele, nu apreciază un bărbat care face aşa ceva.

Ajunseră în curte. Karen văzu maşina lui Neil doar puţin în faţa lor, pasagerii coborând. Atât

Barbada, cât şi Serena erau îmbrăcate în blugi, la fel ca ea, iar bărbaţii în costume bej de safari. Se auzeau râsete.

- Te-am întrecut. Am avut treabă cu femeile astea, nu-i aşa, Ron?

-Aşa e! răspunse sora lui făcând-o pe indignata. Cine l-a adus pe administratorul nostru aici? Dacă l-am fi aşteptat să-şi pună ordine în lucruri, a fi ajuns aici la noapte!

-îmi fac doar treaba. M-aş obişnui dacă nu aş fi presat.

Brad dădu din cap.

-La asta sunt bune exerciţiile. Să luăm lucrurile voastre, apoi Neil îşi va duce maşina în garaj şi vom pleca.

Plecară la opt şi jumătate. Serena şi Ron în faţă cu Brad, ceilalţi în spate, Karen stând în spatele lui Brad, pe dreapta. I se părea că el o priveşte în oglindă. Privi peisajul şi participă la conversaţie, dar nu vorbi mult, conştientă de apropierea Serenei de Brad. Trebuia să se obişnuiască.

Se opriră întâi la Gingindlovu să ia o cafea. întor- cându-se să-şi ia eşarfa din maşină, Karen se întâlni cu Neil care se oprise să cumpere ţigări.

-Bună! Ce mai faci?

- Bine. Ai făcut vreo astfel de excursie în Colorado?

-Nu cu maşina. Făceam excursii de trei zile cu calul, cu pături şi saltele. Nu pot să spun că

mă atrage să merg pe jos. Zece mile e o distanţă mare pe un astfel de teren.

- Nu vom face asta în fiecare zi. Şi vom vedea multe.

-Depinde ce vrei să vezi. Personal, aş vrea ca un rinocer să atace maşina, nu pe mine! Atacă orice mişcă. Işi luă restul de la barman şi merseră spre uşă. Te-ai hotărât când te întorci acasă?

- Da. La sfârşitul săptămânii viitoare.

-Voi fi în Cape Town atunci. Dacă nu mai am ocazia să-ţi spun până plecăm, călătorie plăcută. Presupun că te bucuri că te întorci.

- Da.

Brad se sprijinea de uşă şi ceilalţi se urcaseră deja în maşină. Serena se aşezase în spate, lăsând locul de lângă Brad liber.

- Cred că vei aprecia schimbarea, spuse Brad. Hai, Neil. Vreau să ajungem la Nongoma la prânz.

Acum Karen stătea lângă şofer, încordată. Ştia că el o simte, dar nu se putea relaxa. Când Ron începu să le arate lucruri interesante, ea se întoarse spre el plină de gratitudine.

Eshowe era centrul administrativ al Zululandului, un orăşel drăguţ construit lângă rezervaţia naturală Dhlinza. Copaci înfloriţi mărgineau străzile, parfumând aerul. De acolo la Melmoth drumul mergea printr-o pădure luxuriantă plină de animale. Karen se amuză de

maimuţele care trăiau în copaci şi de păsările cu penaj exotic. Era greu de crezut că acest peisaj liniştit fusese scena bătăliilor sângeroase de acum o sută de ani.

Fu şi mai captivată când o luară printre coline. Aici era Africa imaginaţiei ei, unde apa era scoasă dintr-un puţ comunal şi cărată cu mândrie acasă pe capetele graţioaselor femei zuluse; unde copii mici se jucau goi în soare şi alergau să salute maşina, vreo doi mai mari dansând dansuri zuluse.

- E din cauza turiştilor, comentă Brad ironic, dându-le bomboane. Nu faceţi fotografii?

Karen clătină din cap.

- îmi ajung animalele.

Prânziră şi băură două sticle de vin pe care Brad le comandase. De aici mai aveau puţin până la intrarea în rezervaţie. Serviră cafeaua pe terasa micului hotel care avea nişte voliere cu diferite păsări africane. Inevitabil era şi un papagal care imita vorbirea umană.

- Săracul de tine, îi spuse Karen, mi-ar plăcea să-ţi dau drumul, să-ţi întinzi aripile.

- închide uşa, răspunse pasărea, apoi începu să vorbească în afrikaans.

- N-a apreciat ocazia, spuse Brad aprinzând o ţigară.

- De ce?

- Pentru că probabil a ieşit din ou şi a crescut în captivitate.

- Ce facem când ajungem la rezervaţie? O luăm

pe jos?

- Călătoria asta e la latitudinea noastră, deşi un ranger va avea grijă de noi. Vei duce doar lucrurile strict necesare. Lucrurile grele sunt duse cu maşina la fiecare oprire. Te-ai liniştit?

- Puţin.
- Să mergem.

Tabăra din Umfolozi era situată pe un deal cu o vedere superbă asupra văii. Erau cabane confortabile pentru vizitatori, cu lumină electrică şi grupuri sanitare şi o bucătărie comună unde mâncarea fiecărui grup era preparată de bucătari.

- Ar trebui să stăm aici, murmură Neil, puţin doritor să renunţe la confort.

Ghidul lor era un negru bantu pe nume Kisani care aştepta lângă maşina de teren închiriată. Engleza lui era destul de bună, deşi vorbea cu Brad mai mult în afrikaans. Aveau de cărat fiecare câte un mic rucsac cu proviziile pentru ziua respectivă şi alte articole considerate esenţiale; restul lucrurilor erau transportate cu maşina la locurile de tabără de către cei doi bărbaţi care trebuia să ridice corturile şi să gătească mâncarea.

Văzură de toate. Turme de antilope gnu, de nyala şi zebre, care priviră peste spatele celorlalte maşina care trecea. Lângă nişte tufişuri erau trei rinoceri albi. Brad îl puse pe Kisani să oprească maşina ca să-i vadă mai bine.

- Vreţi să faceţi poze?

Rinocerii fugiră, avertizaţi de nişte porci alergători.

- La dracu'! exclamă Serena, lăsând aparatul de fotografiat în jos. Nu am prins decât o poză neclară. O privi pe Karen. Tu ce-ai făcut?

- La fel. Poate vom avea mai mult noroc data viitoare. A fost minunat!

Brad zâmbea, cu mâinile în buzunare.

- O să mai încercăm. Dar nu astăzi. E timpul s-o luăm spre tabără.

Două corturi erau deja ridicate în mica poiană dinspre râu spre care se îndreptară. Se înnoptase deja când ajunseră, dar focul ardea primitor. Mirosuri apetisante se ridicau din carnea pusă la frigare, împreună cu mirosul de cafea.

Noaptea era răcoroasă, după căldura de peste zi. Se strânseră în jurul focului după ce mâncară, stând pe scaune şi taburete, sau pe pături.

Brad o întrebă pe Karen.

- Nu-ţi faci griji cum merg treburile acasă, nu-i aşa? Ne vor aştepta.

- Cinci ani legat de o fermă. Doamne! spuse Neil, care juca remi cu Barbara.

Brad interveni.

- Ai petrecut deja cinci ani la o fermă. Care e diferenţa?

- în primul rând, oamenii. Apăreau mereu feţe noi. Aici zilele sunt la fel, iar feţele aceleaşi. Tu o duci bine, Brad. Poţi pleca oricând vrei.

- Şi tu nu poţi?

- Nu-mi permit. Şi Barbara vrea să

călătoarească.
Brad o privi.
- Nu vrei să ai căminul tău?
- Nu încă. Poate peste câţiva ani, când mă voi aşeza. Şi preferabil într-un oraş. Nu-mi place la ţară.
- Hai să ne culcăm, spuse Brad. Mâine plecăm devreme. Voi, fetelor, aveţi loc într-un cort.

- Avem de ales? întrebă Serena.
- Nu prea. Karen, eşti obosită?

Ea dădu din cap afirmativ, conştientă că Serena o studia.
- Dar mi-e bine. Voi dormi ca un buştean.
- Cred că noi toţi. Kisanu va încălzi apă ca să ne spălăm dimineaţă. Ne va trezi la cinci.
- Doamne! spuse Neil.

Karen spuse noapte bună şi intră în cort. Serena o urmă.
- Brad mi-a cerut să-ţi spun să-ţi verifici pantofii înainte să-i încalţi. Pot intra scorpioni în ei noaptea.
- Tu trebuie că eşti obişnuită, observă Karen.
- Să dorm în cort? Prefer păturile. E reconfortant că nu sunt feline prin jur, deşi se duce toată aventura. Mă întreb dacă vom întâlni vreun rinocer negru mâine. Cel mai bine e să te sui într-un copac până trece Ar fi distractiv! Mai ai probleme cu fratele meu?
- Vrea doar să ştie cum stăm. Serena, vei

obiecta dacă Neil vrea să vândă Lowlands când Brad îi va permite, sau Neil se luptă cu amândoi?

- Nu cred că se luptă cu cineva. Nu, nu voi obiecta. De ce aş face-o?

Intr-adevăr. Karen se întoarse să se dezbrace. Simţea că va fi o noapte lungă.

Capitolul 11

Mult după ce celelalte două tinere respirau adânc şi egal, Karen stătea trează, ascultând zgomotele nopţii. Urletul care se termină cu un chicotit tulburător o ridică în picioare, cu nervii întinşi. Nici Serena, nici Barbara nu se mişcară, şi după o clipă se mai relaxă. O hienă, bineînţeles. Auzise de strigătul oribil al animalului, dar nu-şi imaginase că e atât de rău. Când se auzi din nou era pregătită, totuşi o trecură fiori reci.

în întuneric, cortul era ca o închisoare. Karen simţi că trebuie să iasă, dacă voia să doarmă mai apoi. Ieşi din sacul de dormit şi se ridică în picioare, căutându-şi pantofii şi încălţându-i, uitând de avertismentul lui Brad până legă sireturile. Cu pijamaua pe ea, era îmbrăcată ciudat, dar cine să o vadă? Ieşi din cort.

Focul ardea bine, alimentat de curând din grămada de buşteni din apropiere. Kisani şi ceilalţi doi bărbaţi nu se vedeau. Brad spusese că ei preferă să doarmă în maşină. întinse mâinile spre foc, auzi

un zgomot în spate şi îl găsi pe Brad stând acolo.

- Am auzit pe cineva mişcându-se. Prea zgomotos ca să fie Kisani. Hienele te-au trezit?

- Da. Nu scot un sunet plăcut.

- Nu sunt animale plăcute. Dar sunt necesare. Mănâncă hoituri. Fără ele ar fi un miros îngrozitor. Nu ar trebui să te aşezi aşa. Nu ştii ce e sub tine.

- îmi spui să mă mut, sau doar comentezi?

- Dacă situaţia ar fi fost aşa disperată, n-aş mai pierde timpul spunându-ţi. Dacă erau furnici, ţi-ai fi dat seama. Măcar te-ai încălţat.

-Cât e ora? întrebă ea.

- Miezul nopţii. Brad luă o creangă şi împinse tăciunii la marginea focului. Stai zece minute şi apoi te întorci în pat. Ai nevoie de somn, chiar dacă nu vom face mare efort mâine.

- Te sileşti să-ţi placă, nu-i aşa? Găseşti frustrant să fii legat de noi, în loc să te deplasezi mai mult.

-Nu ştiam că se vede.

- Nu se vede. Ghiceam. Nici unul din noi nu e obişnuit cu asta. Doar Serena, bineînţeles. Pare capabilă să se obişnuiască uşor cu orice.

-Şi Neil? Ai spune că e capabil să se adapteze?

- Nu. Brad, nu poţi să renunţi la tutela proprietăţii? Neil nu se va schimba. Nici în douăzeci de ani, cu atât mai puţin în cinci! Tatăl lui l-a condamnat la zece ani de aşteptare.

- In speranţa că-i va plăcea proprietatea

până la urmă. Cu Serena a mers.

- Dar ea vrea să lase Lowlands să fie vândut. Aşa a spus mai devreme.

- Doar fiindcă aşteaptă să câştige mai mult decât pierde. Ti-am mai spus, ea e altfel. Aşa cum e Neil, îşi va cheltui partea în câţiva ani şi va vrea mai mult. Şi Serena îi va da.

- Chiar dacă tu nu vrei?

- Nu va mai avea nimic de-a face cu mine. Imi pierd controlul asupra situaţiei în clipa în care-mi voi da aprobarea pentru vânzare.

- Deci o poţi face. Ai putea să-i dai lui Neil ce vrea şi să-l laşi să facă ce doreşte, dar tu încerci să-l obligi la un mod de viaţă pentru care n-are nici o aptitudine! Cred că-l pedepseşti pentru că nu e cum voia tatăl lui. Făcându-l să stea aici până când îşi îndeplineşte condamnarea. E o cruzime, Brad!

- Nu trebuie să stea aici. Dacă renta nu-i ajunge, îşi poate lua o slujbă.

- Şi ce să facă? Nu e pregătit pentru nimic.

- E pregătit să-şi găsească susţinători! O să-l întreb cum face.

- Nu e nici un secret. Simt simpatie pentru oricine se află în situaţia lui.

- Vrei să spui că sari în apărarea lui, neţinând seama de consecinţe. Nu e bine! Aş vrea să te scutur până îţi clănţăne dinţii, dar mi-ar face mai mult bine decât ţie. Nu înţelegi că el nu merită?

- Barbara crede că da.

- Vorbeam despre tine.

- Indrăznesc să spun că ai dreptate şi nu e treaba mea, doar că cineva ar trebui să clarifice treaba între tine şi Neil. Il dispreţuieşti pentru că nu îl consideri bărbatul care ar trebui să fie, dar de ce trebuie ca tu, sau tatăl lui, să fiţi aceia care stabilesc ce e bine? Eu cred că-ţi place să controlezi viaţa celorlaţi, Brad. Se numeşte tiranie, în caz că nu-ţi dai seama!

Ochii lui scăpărară. O luă de ceafă şi-i trase capul pe spate. Apoi îi dădu drumul.

- Consideră-te norocoasă că nu suntem singuri aici. Nu spui nimic? Poate eşti înţeleaptă!

- Brad... Eu...

- Nu. Imi ajunge. Fă-mi o favoare, Karen, du-te şi te culcă.

Se întoarse la cort şi intră.

Extenuaerea îşi făcu efectul. Se trezi când Kisani strigă deşteptarea.

- Nu prea ai dormit, nu-i aşa? o întrebă Serena. Imi amintesc că m-am trezit şi nu erai aici, dar am adormit la loc.

- Am ieşit doar câteva minute. La început n-am putut să adorm.

- Te vei obişnui. Cred că trebuie să ne spălăm ca pisicile. Doar dacă nu vrei să te scalzi în râu. Crocodilii atât aşteptă.

- N-o să încerc să aflu. Karen o scutură uşor pe Barbara de umăr. Micul dejun e gata în câteva minute. Se simte mirosul!

Bărbaţii se sculaseră deja. Neil stătea pe un taburet lângă cortul lor, arătând atât de resemnat încât Karen nu se putu opri să nu zâmbească.

- Credeam că eşti obişnuit să te scoli devreme, remarcă ea când el veni să ia o cană de cafea de la bucătar. Nu vă sculaţi aşa devreme în Colorado?

- Nu. La şapte era destul de devreme pentru noi.

- Acolo era altceva, spuse Brad din spatele lor. în zori şi seara sunt cele mai bune momente să vezi animalele.

- Când plecăm? întrebă Karen.

- Imediat ce mâncăm. Vom fi mereu la câteva mile de bază.

- Nu spune asta, obiectă Serena, alăturându-li-se. Se duce toată distracţia! îmi place să mă cred la o mie de mile de civilizaţie, doar cu un braţ de bărbat care să mă păzească de fiare. Poţi să aranjezi asta?

- Avem şanse. Mănâncă ceva şi plecăm.

Serena îşi ridică sprâncenele spre Ron Trent.

- Şeful nostru e supărat. Crezi că îl călcăm pe nervi?

Ron ridică din umeri.

- Probabil s-a sculat cu faţa în jos. Toţi avem zilele noastre proaste.

- Tu nu. Eşti mereu la fel.

- De încredere. Mai bine mâncăm.

Plecară la şase fără un sfert. O mică turmă de impala păştea printre copaci; păsări colorate zburară dintr-un tufiş.

Văzură iar rinoceri, dar doar albi. De data asta reuşiră să facă fotografii, dintr-un unghi bun. O turmă de bivoli păscând reprezentă o provocare mai mare pentru grupul case se furişa. Kisani nu-i lăsă să se apropie prea mult. Bivolul african era imprevizibil şi periculos când era stârnit.

Zebrele şi antilopele gnu stăteau împreună, văzul ager al unora combinându-se cu auzul ascuţit al celorlalte ca să formeze o alarmă perfectă împotriva prădătorilor. Karen nu regretă lipsa felinelor din peisajul liniştit.

Prânzul a constat din conserve şi fu luat la umbra unor copaci, cu bere şi sucuri de fructe ca răcoritoare. Serena sugeră să-şi vâre picioarele într-un pârâu care curgea prin apropiere. Apa era rece.

Karen îşi lega şireturile când Kisani le făcu semn să tacă, cu ochii pe nişte tufişuri.

- Rinoceri negri. Mama şi puiul.

Puiul era ascuns de tufiş, dar toţi puteau vedea pe rinocerița greoaie, cu armură, mâncând frunze la vreo două sute de metri de locul unde erau. Părea ocupată, dar urechile ei i-ar fi auzit.

- Suntem împotriva vântului, observă Brad.

Nu ne poate mirosi. Fetelor, suiţi-vă în copaci. Şi tu şi cu Neil, Ron. O vom ocoli şi o vom lăsa să ne miroasă. Cu puţin noroc va trece chiar pe aici.

- Şi sper că nu se va opri, murmură Serena.
- Dacă vă e frică spuneţi, şi vom dispărea cât timp putem.
- Când latri aşa, mi-e mai frică de tine, spuse Serena. Se presupune că e o excursie de plăcere, nu un test de rezistenţă, nu-i aşa?

-Sigur. Cocoţaţi-vă în copaci.

De pe craca pe care se suise, Karen vedea atât femela, cât şi puiul. Păşteau liniştit. Ii vedea pe Brad şi pe Kisani înconjurându-i şi apropiindu-se siguri pe ei. Se ascundeau bine în tufiş, ca doi vânători de la un safari de demult, doar că puşca pe care o avea Kisani va fi folosită doar în caz extrem.

Femela îşi înălţă capul şi ascultă. Un grohăit precedă cei câţiva paşi spre cei doi bărbaţi, apoi o luă în direcţia opusă, cu puiul lângă ea, apropiindu-se de copacii în care erau cocoţaţi privitorii.

Karen făcu prima fotografie când ieşiră din tufişuri. Aparatul său se arma uşor, făcând posibil să facă o serie de fotografii foarte repede. Când o făcu pe a doua, auzi un strigăt în spatele ei. Când se întoarse o văzu pe Serena căzută sub copacul în care se urcase cu Ron, în drumul rinocerilor.

Ron sări lângă Serena. Ceea ce făcu el atunci fu cel mai curajos lucru pe care îl văzuse, alergând direct spre rinoceri, dând din braţe şi urlând cât putea ca să-i abată din drum. Ei se opriră, sforăitul agresiv al femelei amestecându-se cu ţipătul puiului, în timp ce analiza această nouă ameninţare. Ea se întoarse brusc şi se năpusti în direcţia de unde venise, alergând până dispărură după o creastă.

Brad şi Kisani ajunseră la faţa locului şi o ajutară pe Serena să se ridice. Brad fu tulburat să audă amănuntele, trecându-şi mâna peste braţul pe care căzuse să vadă dacă nu e rupt, în ciuda protestelor ei că are doar câteva vânătăi.

- Nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat, spuse ea. Eram în copac şi deodată am căzut şi fiara venea spre mine; dacă n-ar fi fost Ron... îl privi. Probabil mi-ai salvat viaţa.

- Sigur, spuse Brad. Ai fi fost ucisă dacă n-ar fi făcut ceea ce a făcut. Şi el ar fi putut fi ucis dacă femela ar fi atacat în loc să fugă.

Neil era palid.

- Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-aţi fi sugerat această manevră blestemată. Dacă ar fi păţit ceva, aţi fi fost răspunzători!

-Crezi că nu ştiu? Suntem la câteva mile de locul de popas de diseară. Propun să mergem acolo şi să aşteptăm maşina, apoi să ne petrecem noaptea în tabăra principală. Să ne liniştim înainte să ne hotărâm dacă întrerupem excursia.

-Nu, te rog. Serena îşi mai revenise. Nu ştiu ce vor ceilalţi, dar eu vreau să continuăm. Am ce povesti ani de zile. Ziua în care aproape că am fost călcată în picioare de către un rinocer furios.

-Mai taci! spuse Ron aspru, apoi se înroşi. O să dau jos lucrurile noastre din pom.

Serena îl privi pe Brad.

- N-ai făcut-o intenţionat?

-Nu fi proastă. Cum a spus şi Ron, las-o baltă. Poţi să mergi?

Karen nu aşteptă să audă răspunsul Serenei la ultima întrebare. Merse puţin şi se aşeză sub copacul în care stătuse, sprijinindu-se de trunchi şi încercând să-şi oprească tremurul membrelor. Era ceva ce nu înţelegea. Sigur majoritatea bărbaţilor, văzând femeia iubită trecând pe lângă moarte, ar fi îmbrăţişat-o şi ar fi ţinut-o aproape măcar o clipă. Brad fusese preocupat şi se simţea vinovat, dar nu arătase altă emoţie. Sau ştia că Serenei nu i-ar fi plăcut să-şi arate emoţiile în faţa lor? Era ciudat. Chiar dacă nu îl iubea aşa cum ar trebui să iubească o femeie bărbatul cu care se va căsători, ar fi avut sigur nevoie de îmbrăţişarea unor braţe puternice după această experienţă, şi pe ale cui le-ar fi preferat? Karen închise ochii. Când umbra căzu peste ea, ştia instinctiv a cui era.

- Dacă ţi-e rău, pune-ţi capul pe genunchi.

-Sunt bine. Karen deschise ochii şi îl privi. S-a... s-a întâmplat aşa repede.

- Ştiu. Dar s-a terminat acum, şi n-o să se mai repete. Dacă îţi ajunge, Karen, spune-o, nu continua să te iei după ceilalţi. Nu a fost un început bun la ce voiam să-ţi arăt din Africa.

- A fost captivant, deşi nu mi-ar plăcea să fac asta în fiecare zi. Dacă Serena vrea să continue, vreau şi eu. N-o să mai am o asemenea ocazie.

- Ocaziile se fac, nu se aşteaptă. Ridică-te. Mai avem de mers.

Ajunseră într-o oră, dar maşina nu venise. Kisani spuse că maşina va veni la ora patru, deci aveau de aşteptat treizeci şi cinci de minute. El se sui pe un dâmb să se uite, lăsându-i singuri. Se lăsase tăcerea după episodul cu rinocerii. Brad se sprijini de un copac şi fumă o ţigară. După ce termină ţigara se ridică şi-l privi pe Neil.

- Vreau să-ţi vorbesc.

Ceilalţi patru îi priviră cum se îndepărtează. Privind-o pe Serena, Karen o văzu zâmbind ca şi cum ştia deja ce-i spunea Brad fratelui ei. Apoi îl văzu pe Neil cum dădea mâna cu Brad şi ştiu şi ea. Brad îi spusese că poate să vândă.

Neil jubila când se întoarse la grup.

- Are chiar un cumpărător, îi spuse el Barbarei. O întrebă pe sora lui: Ştiai despre asta?

Ea scutură din cap.

- Nu eram aşa sigură că o s-o facă. El voia să menţină numele de Harlow la Lowlands, de dragul tatei.

- Dar a spus ceva care să te facă să suspectezi că se gândeşte.
- Cred că da. A spus că excursia asta ne va rezolva toate problemele, inclusiv ale lui.
- Nu ştiam că are probleme. Doar dacă nu se referă la tine!
- Inţelege odată că între Brad şi mine nu e nimic! Ai încercat să ne cuplezi din ziua în care te-ai întors, dar nici unul dintre noi nu e interesat.
- Imi cer scuze. Nu poţi câştiga totul. O luă pe Barbara de mână. Vino, dragă, avem planuri de făcut.

Când Karen văzu felul în care Serena îl privea pe Ron începu să-şi dea seama. Ron era cumpărătorul la care se gândea Brad. El trebuia să fie! Şi era cel pe care-l dorea Serena. Ea nu mai ascundea asta. Dar Brad? Oricum, nu se va însura cu Serena.

Brad se apropie.

- Maşina a venit. Să-i ajutăm pe băieţi să ridice corturile.

Brad o luă pe Karen de cot şi se îndepărtară.

- Brad, spuse ea înghiţind în sec, despre noaptea trecută. Nu voiam...
- Cred că ai spus tot ce se putea spune despre subiect. Acum Neil are ce vrea. Sper că eşti fericită.
- Da, pentru el şi Barbara. Şi pentru Serena şi Ron. Credeam că tu te vei însura cu Serena.
- Cine ţi-a dat ideea asta?
- Tu. Cel puţin... Nu mai contează.

-Ba contează. Hai să plecăm de aici. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să mi le explici.

Nu se îndepărtară prea mult.

- Aici e bine, spuse Brad şi o întoarse cu faţa la el. Il iubeşti pe Neil?

Karen scutură din cap.

-Atunci ce-ai avut? De ce m-ai lăsat... Ştii prin ce-am trecut în ultimele săptămâni? M-ai făcut să cred că suspini după Neil. De ce, Karen?

-Cred că ştii de ce. Voiam să am ceva. Eram sigură că tu şi Serena... Iţi aminteşti când am luat prânzul la Albert? Spuneai că ea se va căsători înainte ca cei cinci ani să treacă. Credeam că te refereai la tine.

-Şi te-a durut? Dacă mi-aş fi dat seama puteam să scutesc timp şi nelinişte. Te iubeam, dar tu nu vorbeai decât despre cât de nedrept eram cu Neil. Dacă nu erau Serena şi Ron, l-aş fi amânat; mai ales după ce te-a lăsat baltă, când a apărut Barbara.

- Nu m-a lăsat baltă. Nu a fost nimic între noi, Brad. Doar la tine mă gândeam. Nu putem să ne lămurim mai târziu? Nu pot...

El o trase spre el şi o sărută pasionat. Când se opriră, era cu respiraţia tăiată, dar fericită.

- Speram că dacă te aduc aici, ne vom apropia, spuse el blând. Au fost o serie de neînţelegeri de la început, dar le vom îndrepta. Ar fi bine să te măriţi cu mine curând, să nu mai greşim iar. Râse. Ştii, nu mi-am imaginat că se

poate întâmpla atât de repede...

deşi ştiam că-mi vei face probleme de când te-am văzut! O mângâie cu degetul pe obraz. Erai altfel decât mă aşteptam pentru sora lui Keith. Şatenă cu ochi albaştri. Promisesem să-i întâlnesc pe gemeni la Johannesburg.

- Apoi te-ai întors şi oamenii vorbeau despre Serena. Mai ales că nu eram sigură în legătură cu tine şi Denise.

-Da. îţi arăt eu ţie!

- îmi pare rău, dar trebuie să admiţi că aveam motive să te bănuiesc.

- Doar pentru că nu aveai încredere în mine. Ti-am vorbit despre nevoia lui Keith să stai cu el, dar am făcut-o ca să te reţin şi pe tine aici, nu numai pe el. Vorbind despre nevoie... Karen, îţi dai seama că te voi lua de la mătuşa şi unchiul tău pentru totdeauna? Au fost cu tine aproape toată viaţa ta; acum e rândul meu. Vom merge amândoi să-i vizităm săptămâna viitoare, când aveai planificat să pleci, dar cred că ar trebui să ne căsătorim aici. Poate îi putem aduce la nuntă. Crezi că ar veni?

- Nu ştiu, Brad. Nu prea călătoresc. N-o să pretind că nu mi-e greu să-i părăsesc, dar o să-i mai văd. Şi vreau ca fratele meu să fie acolo când... Brad, cum crezi că vor primi el şi Denise vestea asta? Vreau să spun că abia pot s-o accept eu.

- Asta ajută? întrebă el şi o sărută pătimaş.

-Nu, nu ajută. Nu pot să gândesc limpede

când mă săruţi!

- Nu mai încerca. Ii luă capul în mâini şi îi cercetă faţa.
- Karen, vor trebui să se descurce.
- Nu eşti cam egoist?
- Poate, dar n-am încotro. Trebuie să mulţumim stelelor noastre norocoase că nu avem aceleaşi probleme.
- Adică ne vom înţelege?
- Dacă ştim cine e şeful. Orice femeie căreia îi pasă poate face un bărbat să facă ce vrea ea, purtându-se cum trebuie. Trebuie să avem grijă de orgoliul masculin, majoritatea bărbaţilor vor să fie capul familiei, chiar dacă numai de formă.
- O să ţin minte!
- Aşa să faci, dar pe riscul tău. O dată căsătoriţi s-ar putea să mă răzgândesc.
- Te iubesc, spuse ea dulce, şi simţi braţele lui în jurul ei.

Sfâr[it